

EJDERHA AVCILARI OKULU

EJDER ATEŞİ

KATE McMULLAN

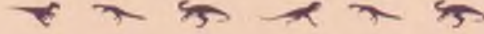
17

25 Dünyada
milyon çocuk
bu diziyi okuyor.

Bir gün yolunuz Kara Orman'a düşerse sakın korkmayın! Ormanın derinliklerinden gelen çılgınlıklar şaşırtmasın sizi. Tuhaf yaratıklar, deli keşişler, konuşan hayvanlar... Aniden karşınıza çıkıp ağızdan ateş saçan ejderhalar... Küçük ejderha avcıları paslı kılıçları ve kırık mızraklarıyla her zaman yanınızdadalar. Çocuklar ejderha avcısı olabilirler mi?.. Ejderhalar bu kadar sevimli olurlarsa neden olmasınlar?.. Üstelik onlar Ejderha Avcıları Okulu (EAO) öğrencileri!

EAO öğrencileri yaz kampına gideceklerdi. Henüz yola çıkmışlardı ki, tuhaf şeyler olmaya başladı. Wiglaf'ın küçük kardeşi hayaletler gördüğünden emindi... Hava kararınca anlatılan hayalet öyküleri geceyi daha da karanlık yapmaktaydı.

DİZİNİN DİĞER KİTAPLARI

1. Okulda İlk Gün Sürprizi
2. Anne Ejderhanın İntikamı
3. Kıyamet Mağarası
4. Evlenmek İsteyen Prenses
5. Muhteşem Şövalyenin Sırrı
6. Kötü Cadının Laneti
7. Beyin Gücü Turnusu
8. Dünyanın Sonu mu Geldi?
9. Ejderha Eğitmenin 97 Yolu
10. Kim Korkar Okuldan
11. Sakar Büyücü İşbaşında
12. Okulu Hayaletler Bastı!
13. Bugün Ayın 13'ü
14. Kurtar Bizi Büyücü!
15. Ejderhaların Başı Dertte
16. Dünyanın En Yaşlı Ejderhası
17. Ejder Ateşi
18. Asla Bir Trol'e Güvenme
19. Esrarengez Dev

www.beyazbalina.com.tr

ISBN 978-975-999-257-6

9 789759 992576

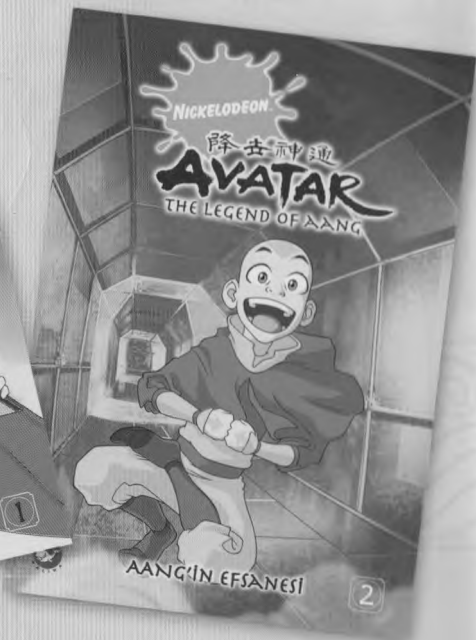
NICKELODEON

EFSENEVİ ÇİZGİ FİLM AVATAR'IN KİTAPLARI BEYAZ BALINA'DA!...

AVATAR / AANG'İN EFSENEVİ - 1
BUZDAĞINDAKİ ÇOCUK

AVATAR / AANG'İN EFSENEVİ - 2
AVATAR'IN DÖNÜŞÜ

KATE MCMULLAN

1947 yılında, Amerika'nın Missouri eyaletinde doğdu. Okumayı söker sökmez halk kütüphanesindeki kitapları okumaya başladı. Tulsa ve Ohio eyalet üniversitelerinde öğrenim gördükten sonra ilkokul öğretmeni oldu. 1976'da New York'taki bir yayınevinin dil sanatları ve görsel-işitsel malzemeler editörlüğünü yapmaya başladı. Bir sene sonra da ilk çocuk kitabını yayınladı. O zamandan bu yana da çocuklar için 50'nin üzerinde kitap yazdı. Kate McMullan'ın kitapları başta Almanca ve Fransızca olmak üzere birçok dile çevrildi. Çizer olan eşiyile birlikte birçok kitaba imza attılar. *Ejderha Avcıları Okulu* (Dragon Slayers' Academy) dizisiyle *The New York Times* ve *Parenting*'ın seçtiği "Yılın En İyi On Kitabı" arasında yer aldı. Acemi ejderha avcılarının maceralarını anlattığı bu dizisiyle çocukların en sevdiği yazarlar arasına girdi. Milyonlarca çocuk tarafından sevilerek okunuyor.

Kocası, kızı ve iki kedisiyle New York'ta yaşayan yazar, şehirdeki çeşitli okullarda çocuklara yazarlık dersi vermektedir.

1. baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2007

EJDERHA AVCILARI OKULU

Ejder Ateşi

KATE MCMULLAN

ISBN 978-975-999-257-6

© 2006, Kate McMullan - Bill Basso

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: *Murat Batmankaya*

Editör: *Necati Balbay*

İngilizce aslından çeviren: *Selim Yeniçeri*

Resimleyen: *Bill Basso*

Kapak tasarımı: *Şükrü Karakaş*

Sayfa tasarımı: *Kâmuran Ok*

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul (Tel: 0212-483 36 66)

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul (Tel: 0212-637 04 11)

Beyaz Balina Yayınları

Telsiz Mah. 85. Sokak Altay Apt. No: 100 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: +90 212 546 86 32

info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: Yelpeze Dağıtım

Telsiz Mah. 85. Sokak Altay Apt. No: 100 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: +90 212 546 86 39 - 546 86 46 • Faks: +90 212 546 86 64 - 546 86 65

info@yelpaze.com.tr

Resimleyen:

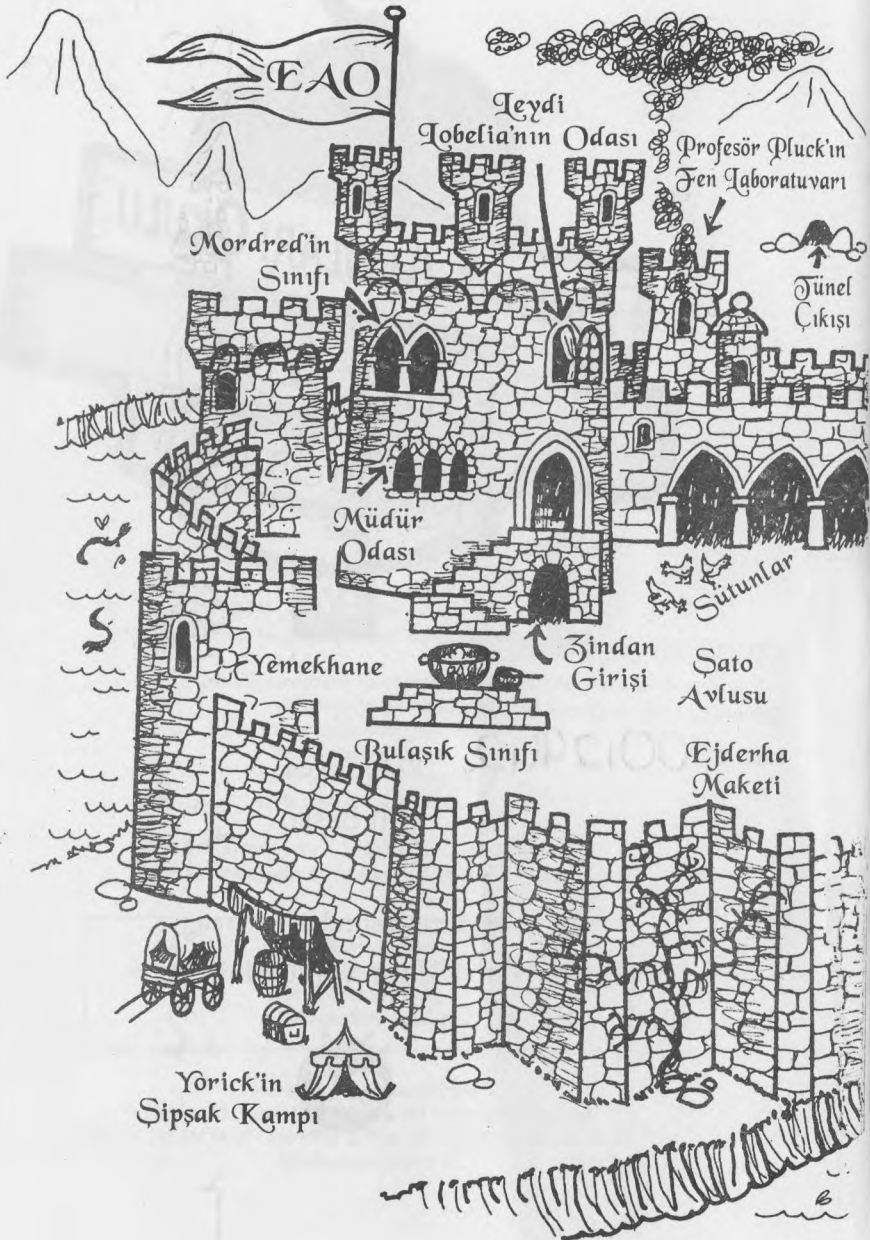
Bill Basso

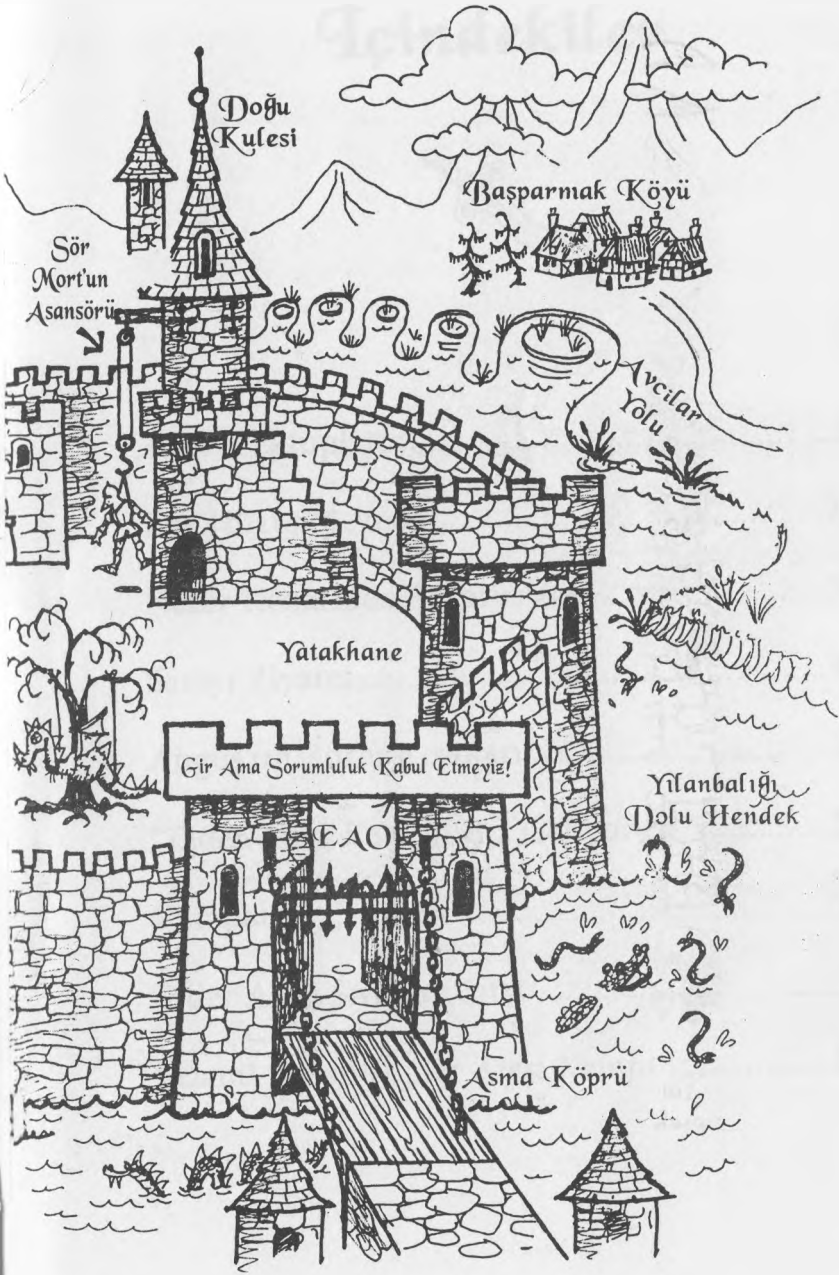
İngilizce aslından çeviren:

Selim Yeniçeri

Ejderha Avcıları Okulu Kampüsü

Doğu Kulesi

Sör Mort'un Asansörü

Başparmak Köyü

Avcılar Yolu

Yatakhane

Gir Ama Sorumluluk Kabul Etmeyiz!

EAO

Yılanbalığı Dolu Hendek

Asma Köprü

İçindekiler

Tatil Mektupları.....	9
Eve Hüzünlü Veda.....	21
Nehir Kenarında Sürpriz Var.....	32
Sarayı Ziyaret	41
Angus'un Zorlu Koşuları	50
"Ejder Ateşi Kampı! Biz Geliyoruz!"	57
Kampateşi Çemberi	70
Ejder Ateşi Sırtı'nın Sırrı	77
Selam! Selam! Ejder Ateşi Kampı	84

Kampta Hayalet Var!	98
Ejderhaların Partisi	110
“Gidin Buradan!”	121
Bir Define Haritası	131
Dudwin Hayaletleri Kaçırıyor	142
Büyük Kazı.....	163
Kampın Son Günü	177

Tatil Mektupları

Sevgili Ejderha Avcuları Okulu öğrencileri,

Müdürünüzden size selamlar!

Hay aksi! Okul Müfettişleri gelip de sizi yaz tatili için salıvermem gerektiğini söylediğinde ne de şaşırardım ama! Benim zamanımda hiç tatil yapmazdık. İşte bakın nasıl görkemli biri oldum.

Umarım hepiniz evlerinizde rahatsınızdır.
Unutmayın; ne yaparsanız yapın, sakın kitap

OKUMAYIN! Okumak gözleri yorup zayıflatır,
sevgili öğrenciler. Üstelik küçük kafalarınıza
nasıl tuhaf fikirlerin gireceğini kim bilebilir?

Bu yaz yakınınızda bir kitap görürseniz,
tavsiyemi dinleyin ve olduğu yerde bırakın!

Gelecek sonbaharda Ejderha Avcuları

Okulu'na döndüğünüzde, okul ücreti olarak sekiz
kuruş getirmeyi unutmayın. Evet, doğru. Sekiz!
8! Yedi kuruş, başparmağınızı okul kapısından
sokmanızla bile yetmez. Hayır. Sekiz. Yoksa
dışarıdasınız. Şimdiden biriktirmeye başlayın!

Ben mi?.. Gençliğimde bir çamur güreşi
şampiyonu olarak yükseldiğim kuzeydeki o
çamur göllerine gidiyordum.

Sevgili müdürünüzden kalın sağlıklıla.

Muhtesem Mordred

Sevgili Müdür Mordred,

Bana yazdığınız için çok teşekkür ederim. Postacı bana Pinwickte mektup alan ilk kişi olduğumu söyledi. Şimdi köye gittiğimde herkes beni işaret edip, "Bakın, işte mektup alan çocuk," diyor.

Babama Ejderha Avcıları Okulunun okul ücreti olan sekiz kuruştan söz ettim. Gülmesi nihayet sona erdiğinde, ödeme yapabilmemizin tek yolunun lahana olduğunu söyledi. Kaç tane gerekiyor, efendim?

Saygılarımla,

Pinwick'li Wiglaf

Sergili Wiglaf.

Bu yaz eğleniyor musun? Ben hiç eğlenemiyorum. Ejderha Avcuları Okulu'na geri dönmek için sabırsızlanıyorum!

Tam gün prenses olmak için en kötü yanı. Bu sabah annecik cildimin yumuşak görünmesi için bana süt banyosu yaptırdı. Şimdi mek gibi kokuyorum. Sonra harp dersine girdim ve altı tel kopardım. Ardından panayıra gittik ve bir Salgam Çorbası Yarışması'nda hakemlik yaptım; bütün elbisem çorba içinde kaldı. Bu hafta berbat ettiğim dördüncü elbisem!

Bir mızrak turnerası da yapıldı; ama ben oturup izlemek zorunda kaldım. Tam bir işkenceydi. Sör Lancelot zırhını giyip

kılıcımı kusanmayı ne kadar istiyorum,
bilemezsin!

Buradaki arkadaşlarım sadece
Lancelot, Arthur ve Guinevere; yani
akvaryum balıklarım. Benim
sızlanmalarımı onlar dinliyor. Ama
konuşup karşılık veremiyorlar. Seni çok
özledim. Wigg. Bana cevap yaz ve neler
yaptığımı anlat lütfen.

Kelebekler uçuşu sürece.

Erica

Sevgili Erica,

Geçen hafta eve döndüğümde babam çok şaşkındı. Hayatında hiç yaz tatili diye bir şey duymamış. Ona, ne olduğunu açıkladığımda, bunun iyi bir fikir olduğuna karar verip hamasına gitti.

Böylece su taşıma, lahana temizleme, odun kesme ve domuz gübrelerini eleme işleri bana kaldı.

Kulübemiz çok kalabalık ve gürültülü. Babam hiç durmadan geçiriyor. Annem sürekli ondan şikâyet ediyor. On iki kardeşim hiç durmadan kavgâ ediyor, bağıırıp çağırıyor ve birbirlerini yumrukluyor. Ben de bu yüzden Papatya ile birlikte domuz ağılında uyuyorum.

Bana tekrar yaz!

Arkadaşım,

Wiglaf

sevgili Wiglaf,

Ejderha Avoları Okulu kütüphanecisinden sevgiler. Bu yazı kahkahalarla ve iyi kitaplarla geçireceğimizi umuyordum.

Yaz tatili bana Frankfurter Kitap Panayırı'na gitme fırsatı sağladı. Bir sürü güzel kitap aldım:

Kısa Yürüyüş - Earl B. Evedönüş

Kapını Çalarken - Gus Kimo

Panayır yarın sona eriyor. Sonra sonbaharda okul açılana kadar Fıstıklı Kurabiye Kardeşliği üyeleriyle birlikte kalacağım. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

sevgiler,

Birader Dave

Sevgili Birader Dave,

Bana yazdığınız için çok teşekkürler. Bir kitap panayırına gitmeyi çok isterdim!

Papatya ve ben, yaz için kütüphaneden aldığımız kitapları zevkle okuyoruz. Gladys Cumanın yazdığı *Çok Korkunç Perşembenin* yarısına geldim; Papatya da Hewlett D. Kaçak'ın *Kaçak Gündüz Serserisine* başladı.

Öğrenciniz,

Wiglaf

Sevgili Wıglaf,

Umarım sen yazı benden daha iyi geçiriyorsundur. Annem iyi niyetli ama beni sıldırıyor. İkimizin de incelmemiz gerektiğini söylüyor. Bu yüzden ikimiz de berbat bir diyetle başladık. Durmadan havuç ve kereviz yaprağı yiyoruz. Bir de arpa çayı içiyoruz. Tava'nın sırpılmış yılanbalığından bir tabak yemek için neler vermezdim!

Baban sana yeni şakalar öğretti mi? Umarım öğretmiştir. Duyamak için sabırsızlanıyorum! Papatya'ya benim için elam-say söyle.

Nehirler aktığı sürece,

Angus

Sevgili Angus,

Papatya da sana *elam-say* söylüyor.

Sevgili domuzum için endişeleniyorum.

Ailede kimse onun konuşabildiğini bilmiyor.

Ona insanların, özellikle de annemin

yanında konuşmaması gerektiğini anlatmaya

çalışıyorum. Ne kadar batıl inançlı olduğunu

bilirsin. Annemin yani. Eğer bir domuzun

konuştuğunu duyarsa, dünyanın sonunun

geldiğini düşünür!

Keşke gelip beni ziyaret edebilsen!

Annemin lahana çorbası seni çabucak

zayıflatır; tabii içebilersen.

Babam sana şu şakayı gönderdi:

Tak! Tak!

Kim o?

Kaya.

Hangi Kaya?

Üzerine düşen kaya!

Sevgili arkadaşım,

Wiglaf

Selam, Wiggi!

Tahmin et bakalım! Eve döndüğümde evimin yerinde olmadığını gördüm! Annem yıktırması. Yeni, daha büyük, daha görkemli bir ev yaptırıyor. İçine "tuvalet" diye bir şey koyacaklarmış. Ne olduğunu bilmiyorum ama annem Yıldızköy'de evinde tuvalet olan ilk kişi olacağı için çok heyecanlı. Her tarafta marangozlar ve taş ustaları var.

Arkadaşlarımın hiçbiri burada değil. Tek yaptığım, bebek kardeşim Bibs'e bakmak. Çünkü dadıların hepsi onunla bir saat geçirdikten sonra işten ayrılmış. Bibs tam bir felaket!

Babana geçirme tekniğim üzerinde çalıştığımı söyle. Ama sesim ne gür çıkıyor, bir bilsen! Bir dahaki sefere onunla görüştüğümüzde, onu bir yarışmaya davet edeceğim. Seni çok özledim, Wiggi!

Sevgili arkadaşın,
Janice

Sevgili Janice,

Keşke yeni evinizi görebilseydim. Emin değilim ama sanırım tuvalet, çizmelerindeki çamuru temizlemek için kullandığın bir tür leğen.

Bu sabah annem gökyüzüne baktı ve patates şeklinde bir kara bulut gördü. Bunun kötü işaret olduğunu haykırarak kulübeye koştu. Bir daha da dışarı çıkmadı.

Babama, onu geçirme yarışmasına davet edeceğimi söylediğimde o kadar güçlü geçirdi ki eminim sesi Yıldızköye kadar gelmiştir!

Sol kulağım hâlâ çınlıyor.

Ben de seni özledim.

Sevgili arkadaşım,

Wiglaf

Eve Hüzünlü Veda

Wiglaf, yanında Papatya ile birlikte bir saman balyasını üzerine oturdu. Angus'tan en son gelen mektubu açtı. Zırvaköy'de haberler iyi değildi. Angus'un annesi akşam yemeği için karahindiba pişirmişti.

Tam o sırada, Wiglaf'ın babası başını ağıla soktu.

“Tak tak!” diye bağırdı Fergus.

Wiglaf başını kaldırıp ona baktı. “Kim o?” diye cevap verdi.

“Etli!” diye gürlledi Fergus.

“Hangi Etli?” diye sordu Wiglaf.

“Şu fare ne etli!” diye bağırdı Fergus.

“Fare mi?” Wiglaf yerinden sıçradı. “Ne faresi?”

“*Are-fay!*” diye bir çığlık attı Papatya. O da yerinden fırlamıştı.

“Seni kandırdım!” diye güldü Fergus. Nihayet gülmesi bittiğinde ekledi: “Çorba hazır.” Sonra döndü ve ağıldan çıktı.

Wiglaf, domuzunun başını okşadı. “Papatya, herkesin önünde konuşmaman gerektiğini unutmamalısın.”

“*Zür-öyay ilerim-day,*” dedi Papatya. “*Ork-tum-kay.*”

“Biliyorum ama annem seni duyarsa...” Wiglafın daha fazlasını söylemesine gerek yoktu.

Papatya başıyla onayladı ve Wiglafın yüzünü kokladı. Sonra koşturarak doğruca yaban çiçekleriyle dolu nehir kıyısına gitti.

Wiglaf tepeden inip kulübeye yaklaştı. Kapıyı açtı ama neredeyse hemen tekrar kapatacağı.

On iki iriyarı, şişman, sarı saçlı kardeşi kafa vurma yarışmasına girişmişlerdi.

En büyük ağabeyi öne doğru atıldı ve başını masaya vurdu. KÜT!

İkinci ağabeyi de aynı şeyi yaptı. KÜT!
Üçüncü çocuk olan Wiglaf sadece bakmakla yetindi.

Dördüncü kardeş başını masaya vurdu. KÜT!
Sıra beşinci kardeşteydi. KÜT!

“HEEEYYYYYAAAA!” diye bağırdı altıncı kardeşi, başını olanca gücüyle masaya indirirken. KÜÜÜTT! “En sert ben vurdum!” diye bağırdı. “Ben kazandım!”

“Yeter!” diye gürledi Molwena. “Masamı çatlatacaksınız!” Uğur getirmesi için omzunun üzerinden bir tutam tuz attı.

Wiglaf sıranın bir ucuna oturdu.

“Rüyanda görürsün!” dedi en büyük ağabeyi, dirseğiyle ona vurarak.

“Buraya sakın gelme, Wiglaf!” diye bağırdı en küçük kardeşi, masanın diğer ucundan. “Çok kötü kokuyorsun!”

“Banyo yapıyor da ondan,” diye bağırdı ikinci ağabeyi, burnunu tutarak.

“Yeyin!” diye emretti Molwena.

Ama kimse ona aldırmadı.

“Benim yanıma otur, Wiggi,” dedi Dudwin. Yana çekilerek sırada Wiglaf için yer açtı. “Ben-
ce güzel kokuyorsun.”

Wiglaf, Dudwin’in yanına oturdu. Önündeki çorba kâsesine baktı. İçi boştu.

“İşte.” Dudwin kendi kâsesini ona doğru itti ama içinde az çorba kalmıştı. “Geri kalanını yiyebilirsin.” Wiglaf’a bir kaşık verdi.

“Teşekkürler, Dudwin,” dedi Wiglaf. Çorba-
dan bir yudum aldı. Iyyyykkkk! Çorbanın ber-
bat kokusu onu her seferinde gafil avlıyordu.

“Bize Gorzil’i nasıl öldürdüğünü anlatsana, Wiggi,” dedi Dudwin.

“Anlattı ya,” dedi en büyük ağabey.

“Bitirmedi ki,” dedi Dudwin. “Haydi anlat, Wiggi.”

“Pekâlâ,” dedi Wiglaf. “Gorzil çok kötü bir ej-
derhaydı. Geçirdiğinde burnundan siyah du-
manlar saçıyordu.”

“GAAARKKK!” diye geçirdi Fergus, uzun
masanın ucundaki sandalyesinden. Ama bur-
nundan duman filan çıkmadı.

“GAAARKKK!” diye geçirdi en büyük ağabey.

“GAAARKKKK!” diye geçirdi ikinci ağabey.

“Gorzil burnundan sıcak ve kızıl alevler püs-kürtüyordu,” dedi Wiglaf, geğirteler yüzünden bağırmak zorunda kalarak.

“O alevde ne güzel lahana kızartılır!” diye bağırdı dördüncü kardeş.

Bütün kardeşler şarkı söylemeye başladılar: “Kızarmış lahana, ejderha alevinde!”

“Üzerine ejderha alevi geldi mi, Wiggi?” diye bağırdı en büyük ağabeyi.

“Hayır,” dedi Wiglaf. Ama kimse onu duymadı. Hepsi kahkahalara boğulmuşlardı.

Aniden kulübenin kapısı ardına kadar açıldı ve o anda gülmeler kesildi.

Papatya peşinde bir arı sürüsüyle aniden içeri daldı.

“*Dat-ımay! Dat-ımay!*” diye bağırıyordu.

Molwena bir çığlık attı.

On iki kardeşin hepsi birden ayağa fırlayarak masayı devirdiler.

“*Urtarın-kay eni-bay!*” diye bağırıyordu Papatya, peşinde arı sürüsüyle masanın etrafında dört-nala koşturup dururken. “*Dat-ımay, Iggi-way!*”

“Kral Ken’in pantolonu adına!” diye bağırdı Fergus. Gözleri tabak gibi açılmıştı. “Domuz, Domuz Latincesi konuşuyor!”

“Domuzun içine şeytan girmiş!” diye bağırdı Molwena. “Lanetlendik!” Avuç dolusu tuz kapıp omzundan arkaya atmaya başladı.

Kardeşler arılara ve birbirlerine tokatlar patlatarak etrafta koşturuyorlardı. “Arıları öldürün! Arılara ölüm!” diye bağıryorlardı.

Wiglaf hemen Papatya’yı kapıp kulübenin bir köşesine çekti ve güvenceye aldı. Molwena süpürgesiyle arıları kulübeden dışarı kovaladı.

“*Eni-bay oktular-say!*” diye sızlandı Papatya. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Soktular mı?” dedi Wiglaf. “Nereni?”

Papatya poposunu ona döndü... Wiglaf da iğneyi çekip çıkardı.

Papatya toynaklarından biriyle yanağından süzülen yaş sildi. “*Eşekkür-tay erim-eday, Igge-way.*”

“WIGLAF!” diye güreledi Fergus. “DOMUZUN NEDEN BU TUHAF DİLİ KONUŞUYOR?”

On iki kardeşi ve annesi, Wiglaf'ın cevabını bekliyordu.

“Eee, şey, biz sihirbaz Zelnoc ile karşılaşmıştık ve... Papatya'ya bir tür büyü yaptı,” diye geveledi Wiglaf. “Ama sihirbazın büyüü ters gitti... İşte bu yüzden Papatya Domuz Latincesi konuşuyor.”

“Bir sihirbaz mı?” diye çığlık attı Molwena. “Sonumuz geldi!” Bütün tuz bittiği için bir kaşık alıp omzunun üzerinden arkaya attı.

TONG! Kaşık Wiglaf'ın ikinci ağabeyinin başına çarptı. İkinci ağabeyi kaşığı alıp üçüncüye attı. TONG! Üçüncü, dördüncüye fırlattı. TONG! Şimdi havada kaşıklar uçuşuyordu. TONG! TONG! TONG! Diğer kardeşler de katılınca, herkes kavga etmeye başladı.

Sadece Dudwin diğerlerinden ayrı duruyor, Papatya'ya şaşkınlıkla bakıyordu.

“Domuzun gitmesi gerek, Fergie,” dedi Molwena. “Yoksa başımıza felaket getirecek! Zaten başımızda yeterince uğursuzluk var!”

“Annemi duydun, Wiglaf,” dedi Fergus. “Domuz gitmek zorunda.”

“Baba, hayır!” diye haykırdı Wiglaf.

Papatya başını öne eğdi ve yavaşça kulübenin kapısına doğru yürüdü.

“Annemi tanıyorsun, evlat,” dedi Fergus, alçak sesle. “O domuzun gittiğini görmeden rahat etmez.”

Wiglaf kollarını göğsünde kavuşturdu. “Papatya giderse, ben de giderim,” dedi.

“Hayır!” diye bağırdı Dudwin.

Fergus yüksek sesle geçirdi. “Üzgünüm, çocuklar. Anneniz ne derse o olur.” Wiglaf ve Papatya kulübeden çıktılar. Tepeye tırmanıp ağıla doğru yürüdüler.

“Zür-öyay ilerim-day,” dedi Papatya.

Wiglaf domuzunun başını okşadı. “Elinde değildi,” dedi.

“Ereye-nay ideceğiz-gay?” diye sordu Papatya.

“Nereye gideceğimizi bilmiyorum, Papatya,” dedi Wiglaf. “Sadece buradan gitmemiz gerektiğini biliyorum.”

Ağıla girdiklerinde, Wiglaf ince kahverengi battaniyesini yaydı ve az sayıdaki eşyasını içine

attı: Şanslı zırh paçavrası, kılıcı, su matarası. Sonra battaniyesini toplayıp bohça yaptı.

“Hazır mısın, Papatya?” diye sordu Wiglaf.

“Azırım-hay,” dedi Papatya.

Birlikte ağıldan çıktılar. Kulübenin önünden geçerlerken Dudwin dışarı fırladı.

“Wiggi!” diye seslendi. “Beni de yanında götür!”

Molwena hemen dışarı koşup onu yakaladı.

“Sen burada kalıyorsun, Duddy,” dedi.

“Hay aksi!” dedi Dudwin.

Wiglaf gülümsedi. “Seni özleyeceğim, Dud.”

“Kara kedilerin, önünden geçmesine izin verme, Wiggi,” dedi Molwena. “Merdivenlerin de altından geçme.” Oğlunu öyle bir kucakladı ki neredeyse nefessiz bıraktı. “Geri dön ama yanında konuşan hayvanlar getirme!”

Fergus kulübeden çıkıp seslendi: “Tak tak!”

Wiglaf ona döndü. “Kim o?”

“Diye!” dedi Fergus.

“Hangi Diye?” dedi Wiglaf.

“Acıkırsın diye,” dedi Fergus ve Wiglafın eline bir testi lahana çorbası verdi.

Wiglaf ve domuzu patikadan yürümeye başladılar. Nereye gideceklerdi?

Wiglaf'ın hiçbir fikri yoktu. Okul kapandığında kendini nasıl da özgür ve mutlu hissetmişti! Şimdiyse keşke yaz tatili diye bir şey olmasaydı diye düşünüyordu.

Nehir Kenarında Sürpriz Var

Wiglaf, “Papatya! Buldum!” dedi domuzuyla birlikte Bataklık Nehri’ni geçerken. “Kraliyet Sarayı’na gidip Erica’yı ziyaret edeceğiz.”

Kısa bacaklı domuz düşünceli görünüyordu. “*Rası-oyay ok-çay zak-uyay,*” dedi.

“Ejderha Avcıları Okulu’ndan uzaktı,” dedi Wiglaf. “Ama buradan o kadar uzak değil. Kral Ken’in hayatını kurtardığın için kraliçenin sana ne kadar minnettar olduğunu biliyorsun. Bence bizi bir-iki gün ağırlamaktan memnunluk duyacaktır.”

Papatya kısa bacaklarıyla, Wiglaf daha uzun bacaklarıyla yürümeye devam ettiler.

Nehrin yanındaki patikadan geçip kuzeye yönelirken kimseyi göremediler. Ama Wiglaf bazen arkalarından biri geliyormuş gibi tuhaf bir duyguya kapılıyordu. Nehrin kenarında sık sık haydutlar ve vahşi yaratıklar olurdu. Adımlarını hızlandırdı.

Hava kararmaya başlayana kadar bir hayli yol yürümüşlerdi.

ÇAT!

Wiglaf olduğu yerde döndü. Bir dal mı kırılmıştı?

Arkalarında kimse yoktu.

Ama Wiglaf yine de ayak sesleri duyduğundan emindi.

“*Iglaf-way?*” diye fısıldadı Papatya. “*Çimde-iyay uhaf-tay ir-bay is-hay ar-vay.*”

“Benim de içimde tuhaf bir his var,” diye fısıldadı Wiglaf.

Papatya başıyla onayladı. Korkmuş görünüyordu.

Ama yollarına devam ederlerken, Domuz Latincesi’nde söyledikleri şarkılar keyiflerini yerine getirdi.

*“Arılda-pay, arılda-pay
Üçük-kay ıldız-yay
Erak-may derim-eyay
Enin-say e-nay duğunu-olay?”*

Güneş battığında gökyüzünde bir yarım ay belirdi. Wiglaf, Papatya'nın yorulduğunu fark etti.

“Burada, nehir kıyısında uyuyacağız, Papatya,” dedi Wiglaf.

Papatya yorgun bir şekilde etrafına bakındı. “*En-bay acın-ağay tında-alay yuyacağım-uyay,*” dedi Papatya, büyük bir meşe ağacına doğru yürürken.

Wiglaf ince battaniyesini yere yaydı. Çizmelerini çıkarıp uzandı. Yakındaki ağaçların arasında görünmeyen yaratıklar hışırtıyla dolaşıyordu. Uzaklarda bir kurt uluyordu.

Wiglaf yattığı yerde büzüldü. Koyun saymayı denedi. Yetmiş altıya ulaştığında neredeyse uykuya dalmak üzereydi ki... ÇAT!

Neydi o?

Biri çalıkların arasında dolaşıyordu. Wiglaf bundan emindi.

“Papatya?” diye seslendi fısıltıyla.

Cevap gelmedi.

Ayak sesleri yaklaşıyordu.

Wiglafın kalp atışları hızlanmıştı. Biri onu soymaya mı geliyordu? Battaniyenin altında iyice büzüldü. Büyük bir kahverengi kütük gibi görünmeyi umuyordu.

Battaniyesinin aralığından baktı. Bir gölge gördü! Giderek yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyordu!

“Ki-kim var orada?” diye kekeledi Wiglaf.

“Ben!” diye gürlledi bir ses, gecenin karanlığında.

“Hangi ben?” diye sordu Wiglaf.

“Benim, Dudwin,” dedi ses.

“Dudwin mi?” Wiglaf battaniyenin altından çıkıp oturdu. Gelen bir haydut değildi. Ama kardeşi olduğu için kızmalı mı, yoksa sevinmeli miydi, bilemiyordu.

“Sürpriz, Wiggi!” dedi Dudwin, sırtarak. “Seni takip ettim.”

“Görüyorum,” dedi Wiglaf.

“Nereye gidiyorsan, ben de gelmek istiyorum,” dedi Dudwin. “Birlikte ne kadar eğlendiğimizi hatırlıyor musun?”

“Sayılır.” Wiglaf’ın hatırladığı şey, Dudwin’i sürekli bir şeylerden kurtarmak zorunda kaldığıydı.

“Bizi trol’den nasıl kurtardığımı hatırlıyor musun?” diye sordu Dudwin. “Hani yüzüne lahana çorbası atmıştım?”

“Hatırlıyorum.” Wiglaf iç çekti. Dudwin iyi bir çocuktur. Ama işleri karıştırmak konusunda özel bir yeteneği vardı.

“Battaniyeni paylaşabilir miyim, Wiggi?” diye sordu Dudwin.

Wiglaf başıyla onayladı. Çok geçmeden iki çocuk da derin uykuya dalmıştı.

Ertesi sabah Papatya koşarak Wiglaf’ın kamp yerine geri döndü.

“*Udwin-day!*” diye haykırdı şaşırان domuz.

“Merhaba Papatya!” dedi Dudwin. “İçine şeytan girdiğini filan sanmıyorum. Sürpriz! Nereye gidiyorsanız, ben de sizinle geliyorum.”

Üçü birlikte lahana çorbasını bitirdiler. Sonra saraya doğru yola koyuldular.

Birkaç saat yürümüşlerdi ki Dudwin aniden durdu. “Wiggi, şuna bak,” dedi, yollarının üze-

rinde büyük bir meşe ağacını işaret ederek. “Bir mesaj ağacı.”

“Öyle,” dedi Wiglaf.

İyice görebilmek için yaklaştılar.

“Ne diyor?” diye sordu Dudwin.

Wiglaf, ağacın dalına asılmış olan mesajları yüksek sesle okudu:

“Kral Ken sürekli sızlanan, midesi bira dolu bir yarım akıllıdır.”

“Kral Ken keçi sakallı bir Banbury peyniridir.”

“Kral Ken, bu krallığın topuğunda kanayan bir nasırdır.”

“Avallı-zay Ral-kay En-kay,” dedi Papatya.

“Pek sevildiği söylenemez,” dedi Wiglaf.

“Şunda ne yazıyor, Wiggi?” diye sordu Dudwin. Ağacın gövdesine asılmış parşömenlerden birini çekip ağabeyine uzattı.

Wiglaf yüksek sesle okudu:

DOĞAYI SEVEN BİR ÇOCUK MUSUN?
SAĞLIKLI AÇIK HAVA EGZERSİZLERİNİ
SEVİYOR MUSUN?
YÜZMEKTEN HOŞLANIYOR MUSUN?
EL İŞLERİ YAPMAYI?
ÖDÜLLER KAZANMAYI?
ŞARKI SÖYLEMEYİ?
GÜRÜLDEYEN BİR KAMP ATEŞİNDE
LOKUM KIZARTMAYI?
EVET Mİ?
O ZAMAN EJDER ATEŞİ KAMPINA
GEL VE UNUTAMAYACAĞIN
BİR YAZ GEÇİR!

Evet! Wiglaf gerçekten de doğayı seven bir çocuktur. Evet! Unutamayacağı bir yaz geçirmek istiyordu. Lokumların tadını neredeyse ağzında hissedebiliyordu.

“Harika görünüyor,” dedi Wiglaf.

“Kamp!” diye haykırdı Dudwin. “Kamplara bayılırım!”

“En-bay e-day,” dedi Papatya.

Büyük yazıların altında bir de küçük yazılar vardı.

HEPSİ 3 KURUŞA

“Üç kuruş mu?” diye bağırdı Wiglaf. Neden her şey bu kadar pahalı olmak zorundaydı? Ve neden ailesinin çok az parası vardı? “Gidemeyiz.”

“Gitmek zorundayız, Wiggi!” dedi Dudwin. “Biliyorum, görünmeden içeri girebiliriz.”

Parşömenin alt kısmında daha da küçük yazılar Wiglaf'ın dikkatini çekti:

Üç arkadaşını getirirsen, BEDAVA girebilirsin!

“Yaşasın!” diye bağırdı Dudwin. “Bütün yapmamız gereken, üç arkadaş bulmak!”

“Üç arkadaş bizi kampa sokabilir,” dedi Wiglaf.

“Sen bir şeyler düşünürsün, Wiglaf,” dedi Dudwin. “Her zaman aklına bir fikir gelir.”

Wiglaf düşünmeye başladı. Üç arkadaşı vardı. Erica, Angus ve Janice. Yaz tatilinden hiç zevk

almayan üç arkadaş. Üç kuruşu rahatlıkla ödeyebilecek üç arkadaş. Aslında bir planı yoktu ama bu da bir başlangıçtı. Kalbi heyecanla atmaya başladı. Parşömeni katlayıp tuniğinin cebine attı. Belki de Papatya, Dudwin ve arkadaşlarıyla birlikte bu harika yere gitme şansları olabilirdi; Ejder Ateşi Kampı!

Sarayı Ziyaret

Wiglaf, Dudwin ve Papatya saraya ulaştıklarında güneş iyice yükselmişti.

“Vay canına!” diye bağırdı Dudwin, yüksek pembe mermer kulelere bakarak. “Ne kulübe ama!”

Wiglaf demir kapılara yaklaştı ve seslendi: “Muhafızlar!”

Önünde kraliyet arması bulunan kırmızı tunikli bir muhafız kapıyı açmak için koşturdu ama karşısında duran üçlüyü gördüğüne bağırdı: “Kaybolun, köylüler! Sadece Kral Ken’in Taç Giyme Günü’nde bu kapılardan girebilirsiniz. İki ay sonra gelin, köylüler!”

“Ama biz Prenses Erica’yı görmeye geldik, efendim,” dedi Wiglaf.

“O benim de arkadaşım,” dedi Dudwin.

“Prenses mi? Hiç sanmıyorum,” dedi muhafız, küçümseyerek. “Kaybolun buradan, ayakta-kımı!”

Papatya’nın gözleri öfkeyle açıldı. “*Yak-ayay akımı-tay?*” diye bağırdı. Hemen koşup muhafızın yanından geçti ve saraya doğru dörtnala koştu.

“Koş, Papatya!” diye bağırdı Dudwin. Wiglaf ile ikisi koşan domuzun peşine takıldılar ve bu arada neredeyse muhafızı yere deviriyorlardı.

“Durun!” diye bağırdı muhafız. “Durun, muhafızlar!” Elindeki altın düdüğü üfledi.

Sarayın avlusu aniden kırmızı tunikli muhafızlarla doldu.

“Tutuklayın şunları!” diye bağırdı ilk muhafız. Muhafızlardan biri Wiglafı yakaladı.

Diğeri Dudwin’i tuttu.

“Bırak beni!” diye bağırdı Dudwin. “Bırak diyorum sana!” Kurtulmak için çırpınıyor ve bağı-rıp çağırıyordu.

Muhafızlardan biri boynuna bir ip geçirirken, Papatya da bir çığlık attı.

O sırada gürültüyü duyan kraliçe başını yüksek bir pencereden dışarı uzattı. “Aziz Dominik’in köpeği adına! Neler oluyor orada?”

“Birkaç köylü, Majesteleri,” diye seslendi baş muhafız. “Onları zindana götürüyoruz.”

Kraliçe Barb gözlerini kısarak tutuklulara baktı. “Papatya!” diye seslendi. “Sen misin?..”

“*Vet-eyay, Ajesteleri-may!*” diye karşılık verdi Papatya.

“Muhafızlar! Onları hemen bırakın!” diye bağırdı kraliçe.

“E... evet, Majesteleri, emredersiniz,” diye geveledi baş muhafız. Papatya’nın boynundaki ipi çıkardı.

“Hemen aşağı iniyorum,” dedi kraliçe ve pencerede gözden kayboldu.

Papatya kaşlarını çatarak muhafıza öfkeyle baktı. “*En-bay Ral-kay Eni-kay içek-çay astalığından-hay urtarmıştım-kay!*” dedi.

“Kral Ken’i çiçek hastalığından kurtardı o,” dedi Wiglaf, muhafıza.

“Ah, sen o domuz musun?” diye haykırdı muhafız, endişeyle. “Çok özür dilerim!” Papatya’nın önünde eğildi.

“*Te-işay lın-akay aşına-bay eldi-gay imdişay,*” dedi Papatya.

Kraliçe Barb saraydan dışarı çıktı.

“İyi günler, Majesteleri,” dedi Wiglaf, eğilerek. “Size kardeşim Dudwin’i tanıştırebilir miyim?”

“Kraliyet Sarayı’na hoş geldiniz, çocuklar,” dedi Kraliçe Barb. Kraliçe elini öpülmek üzere uzattı. “Sen de hoş geldin, Papatya. Kral Ken seni göremediği için çok üzülecek. Bobbindiyarı’ndaki Kral Bob’u ziyarete gitti. Nasıl daha sevilen biri olabileceği konusunda ondan biraz tavsiye almayı umuyor.” Kraliçe omuz silkti. “Eh, eminim siz Prenses Erica’yı görmek için geldiniz zaten, değil mi?”

“Evet, Majesteleri,” dedi Wiglaf.

“Bir düşüneyim. Erica’nın saat onda Reverans dersi var. Saat on birde İleri Seviye Peçete Katlama dersine girecek.” Kraliçe Barb boynuna altın zincirle asılı olan minik kum saatini kontrol et-

ti. “Prenses Terbiyesi öğle saatindeydi... Şu anda müzik süitinde olmalı; kuzenleri Prenses Mitzy, Prenses Bitsy ve Prenses Ditsy’ye çay servisi yapıyordur.”

“Erica mı? Çay servisi mi?” dedi Wiglaf, şaşırarak.

“Evet,” dedi kraliçe. “Şimdi, Papatya!” diye devam etti, domuza dönerek. “Kraliyet Kaplıcası’nda biraz zaman geçirmek ister misin?”

Papatya’nın gözleri parladı. “*Vet-eyay! Ütfenlay!*”

Kraliçe onları sarayın içine götürdü ve oradan mermer bir merdivenden Güney Kulesi’ne çıkardı. Merdivenin tepesine ulaştıklarında çocuklara döndü: “Müzik süiti koridorun sonunda sağda. Papatya’yı kaplıcaya yerleştirir yerleştirmede ben de geliyorum.”

Wiglaf ve Dudwin mermer koridordan geçtiler ve süitin kapısının önünde durdular. İçeriden tiz sesler geliyordu... Ve kahkahalar. Wiglaf kapı pervazının köşesinden içeri bir bakış attı. Erica’yı hemen gördü. Ama tanıdığı Erica’ya pek benzemiyordu. Saçları bukle bukleydi ve üzerin-

de mavi bir ipek tuvalet vardı. Gümüş bir çaydanlıktan çay servisi yapıyordu.

Mor tuvaletli bir prenses, fincanını uzatmıştı.

Wiglaf, çay içen prenseslerle dolu bir odaya nasıl girmesi gerektiğini bilemiyordu.

Ama Dudwin hemen içeri dalıverdi. “Selam, Prenses Erica,” dedi. “Beni hatırladın mı?”

Erica'nın ağzı şaşkınlıkla açıldı.

“Dudwin! Wiggi!” diye bağırdı sevinçle. Onlara doğru koşarken çaydanlık elinden kaydı, kapağı açıldı ve çay mor tuvaletli prensesin üzerine döküldü.

“Yeni tuvaletim!” diye haykırdı prenses. “Mahvoldu!”

“Ah, hay aksi!” dedi Erica. “Çok özür dilerim, Mitzy.”

Sarı tuvaletli bir prenses, Erica'ya öfkeyle baktı. “Bence Mitzy'nin tuvaleti seninkinden daha güzel olduğu için bunu bilerek yaptın.”

“Bitsy!” dedi Erica. “Hayır, isteyerek olmadı!”

Yeşil tuvaletli prenses bir dilim pasta alıp Erica'nın tuvaletinin önündeki dantellere yapıştırdı.

“İşte şimdi senin tuvaletin de mahvoldu,” dedi. “Al bakalım!”

Erica parmağıyla kremayı sıyırdı ve ağzına götürdü. “Hmmm,” dedi sırtarak. “Bu pek de prenseslere yakışan bir hareket değildi, Ditsy.”

“Bu şimdiye kadar katıldığım en kötü çay partisi!” diye bağırdı Mitzy.

“Kesinlikle en kötüsü!” dedi Bitsy.

“En kötüden de kötü,” dedi Ditsy.

Tam o sırada Kraliçe Barb başını kapıdan içeri uzattı. “Aziz Dominik adına!” diye bağırdı.

Mitzy, Bitsy ve Ditsy prenses adımlarıyla kraliçeye doğru yürüdüler.

“Hepsi Kuzen Erica’nın kabahati,” dedi Bitsy.

“Tuvaletimi mahvetti!” diye sızlandı Mitzy.

“Buraya bir daha gelmeyeceğiz, Barb Yenge,” dedi Ditsy. “Bizi zorlayamazsın!”

Üç prenses, prenses adımlarıyla müzik süitinden çıktılar.

“Hay aksi!” dedi Kraliçe Barb, onlar gittikten sonra. “Neler oldu burada?”

Erica iç çekti. “Yine her şeyi batırdım, annecik.”

Kraliçe kızına sıkıca sarıldı. “Endişelenme, hayatım,” dedi. “Arkadaşların seni neşelendirirler şimdi.”

“Elbette, Majesteleri,” dedi Wiglaf. “Şuna bir baksana, Erica.” Ejder Ateşi Kampı parşömenini cebinden çıkarıp Erica’ya uzattı.

“Bunu Kraliyet Mesaj Ağacı’nda görmüştüm,” dedi Erica. “Eğlenceli görünüyor, değil mi?”

“Bir bakayım,” dedi Kraliçe Barb. Parşömeni Erica’dan alarak okumaya başladı.

“Sen bu kampa gidecek misin, Wiglaf?” diye sordu kraliçe.

“Umarım, Majesteleri,” dedi Wiglaf. Üç kuruş gerektiğini ama üç arkadaş getirdiği takdirde bedava girebileceğini açıkladı.

“Eminim Angus da gelmek ister,” dedi Erica. “Janice de. Bu yazı hiç iyi geçirmiyorlar.” Annesine döndü. “Ancecik? Wiglaf ile birlikte kampa gidebilir miyim? Lütfen!..”

Kraliçe süitin içine bakındı. Kraliyet çaydanlığı yerde duruyordu, üzeri çizilmişti. Erica’nın tuvaletinin önü kırıntılar ve kremayla kaplıydı.

“Kamp!” diye bağırdı kraliçe. “Ne harika bir fikir! Sallabaş’a hemen eşyalarını hazırlamasını emredeceğim.”

“Ben de gitmek istiyorum!” diye sızlandı Dudwin. Kraliçenin önünde diz çöktü. “Ah, Dünyanın En Güzel Majesteleri Ekselansları Kraliçesi, yoksul bir köylü çocuğunun kampa gidebilmesi için üç kuruş verebilir misiniz?”

“Dudwin!” diye bağırdı Wiglaf. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Ama Kraliçe Barb sadece güldü. “Kraliyet hazinesine sana üç kuruş vermesini emredeceğim, Dudwin.”

“Ah, çok teşekkür ederim, Majesteleri,” dedi Dudwin. Ayağa fırladı. “Pekâlâ!” diye bağırdı. “İşte kampa gidiyoruz!”

Angus'un Zorlu Koşuları

Ertesi sabah, Wiglaf, Dudwin, Erica ve Papatya hep birlikte saraydan ayrıldılar. Doğruca Angus'un Zırvaköy'deki evinin yolunu tuttular. Wiglaf, eşyalarını bir sopanın ucuna bohça olarak taktığı battaniyesinin içinde taşıyordu.

Dudwin, kraliçenin omuzlarına koyduğu mavi kraliyet battaniyesini bir pelerin gibi sürüklüyor, cebindeki üç kuruşun şingirtisini keyifle dinliyordu.

Erica'nın taşıdığı tek şey, sarayın börekçibaşısından aldıkları bir kutuydu. Kraliyet Faytonu, onun sandıklarını doğruca Ejder Ateşi Kampı'na götürüyordu. "*Anyolara-bay ayılıyorum-bay,*"

dedi Papatya, Wiglaf'ın yanında yürürken. Kaplıcada geçirdiği birkaç saatten sonra her zamankinden daha pembe olmuştu.

“Ah, ben asla banyo yapmam,” dedi Dudwin. “Babam banyonun insanı delirttiğini söylüyor.”

“Açmalık-say,” dedi Papatya.

“Saraya gelmenize ne kadar sevindim, anlatabamam, Wiggi,” dedi Erica. Saçları bir kez daha örülmüştü ve üzerinde bir tunik vardı. Sör Lancelot alet kemerini beline asmıştı ve üzerinden taşıdığı aletleri sarkıyordu. “Prenses işleri hiç bana göre değil.”

Öğlene kadar yürüdüler. “Ayaklarım ağrıdı,” dedi Dudwin sonunda.

“Pek fazla yolumuz kalmadı,” dedi Wiglaf. “Bakın. Zırvaköy hemen ileride.”

Yolda inek güden bir kızla karşılaştılar.

“Affedersin, çoban kız,” dedi Wiglaf. “Turnipia du Pangus ve oğlu Angus nerede oturuyor acaba?”

“Şu saman çatılı büyük kulübede,” dedi çoban kız, işaret ederek. “Ama burada beklerseniz, birazdan onları görürsünüz.”

Çok geçmeden, saçını başının tepesinde topuz yapmış sarışın bir kadın koşarak geldi.

Angus da arkasında güya koşuyordu.

“Adımlarımı hızlandır, Elmalı Turtam benim,” diye seslendi kadın, oflaya pufloya. “Unutma, acı yok, gelişme yok.”

“Haaaa,” dedi Angus, nefes nefese bir halde.

“Merhaba, Angus,” dedi Wiglaf, ikisi yaklaşıtlıklarında. “Merhaba, Leydi Turnipia.”

Angus olduğu yerde donup kaldı ve şaşkın şaşkın Wiglaf'a baktı.

“Soytarının çanları adına!” diye haykırdı. “Bütün bu egzersizler yüzünden hayaller görüyorum!”

“Hey, bunlar okul arkadaşların değil mi?” dedi Turnipia. “Onlarla konuşurken olduğun yerde koşmaya devam et, hayatım.”

Angus olduğu yerde hafifçe ayaklarını oynatıyordu sadece.

“Koşmak, zayıflamak için uygulanacak en son yöntem,” dedi Turnipia. “Tabii kereviz çorbası, arpa çayı ve havuç da.”

“Iyyy,” dedi Dudwin.

“İyy, doğru,” dedi Angus. “Berbat!”

“Öğle yemeğine katılsanıza,” dedi Turnipia.

“Ama göbeğinizi dolduracak bir şeyler beklemeyin,” diye mırıldandı Angus, Turnipia kulübeye doğru koşarken.

“Sizleri gördüğüme çok sevindim,” dedi Angus. Papatya'nın kulaklarının arkasını kaşıdı. Sonra hep birlikte kulübeye doğru yürümeye başladılar. “Sizi buraya getiren nedir?”

“Sana şunu göstermek istedik,” dedi Wiglaf. Angus'a parşömeni uzattı.

Angus hevesle okudu.

“Vay canına! Ejder Ateşi Kampı ha! Kulağa çok hoş geliyor!” dedi. “Gidiyor musunuz?”

“Umarım,” dedi Wiglaf.

“Ben gidiyorum,” dedi Erica. “Sen de gelsene, Angus.”

“Annem izin vermez ki.” Angus iç çekti ve parşömeni Wiglaf'a geri verdi. “Hayatta göndermez.”

“Ama neden?” dedi Wiglaf.

“Bu yazı, evde geçirdiğim için çok mutlu,” dedi Angus. “Ona kampa gitmek istediğimi söyler-

sem çok incinir.” Yine iç çekti. “Ama bu koşturmalara ve diyete daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum!”

“Zavallı Angus!” dedi Erica.

Angus başıyla onayladı. “Bana yazın,” dedi. “Kampla ilgili her şeyi anlatın. Özellikle de ne yediğinizi.”

Kulübeye ulaştıklarında Angus kapıyı açtı ve onları içeri aldı.

Turnipia çitlerin üzerinden komşu kadınla konuşuyordu.

“Arkadaşlarını içeri götür, Angus,” diye seslendi Turnipia. “Ben Radishia ile birkaç kelime edeceğim.”

Wiglaf kulübeye yönelirken, iki kadının konuşmalarına istemeden kulak misafiri oldu.

“Bugün öğleden sonra Leydi İncedeste’nin Zayıflama Merkezi’ne gidiyorum,” dedi Radishia, gülerek. “Sen de benimle gelsene.”

“Çok isterdim!” dedi Turnipia. “Ama nasıl gelebilirim ki? Onu kuzenleriyle yalnız bırakırsam küçük Angus’um çok incinir.”

“Yazık,” dedi Radishia. “O zaman hoşça kal!”

“Affedersiniz, Leydi Turnipia,” dedi Wiglaf, kadın kulübeye yaklaşırken. “Elimde olmadan komşunuzla konuştuklarınızı duydum.”

“Endişelenme, oğlum,” dedi Turnipia. “Küçük Angus’umu yalnız bırakıp hiçbir yere gitmiyorum.”

“Size bir şey göstermek istiyorum,” dedi Wiglaf. Parşömeni Turnipia’ya verdi. “Erica, kardeşim ve ben, bu kampa gidiyoruz. Acaba Angus da bizimle gelebilir mi?”

“Sağlıklı açık hava egzersizleri, ha?” dedi Turnipia. “Yüzme ve yürüyüş.” Wiglaf’a baktı. “İşte bu tam Angus’un ihtiyacı olan şey!”

Sonra yüzü asıldı. “Ama beni çok özler. Gitmek isteyeceğinden emin değilim.”

“Ona soralım mı?” dedi Wiglaf.

Turnipia gülümsedi. “Evet, haydi soralım!”

Wiglaf, Turnipia’nın peşinden kulübenin mutfağına girdi. Erica kereviz çorbası servisi yapıyordu. Dudwin masaya kâseleri getiriyordu. Angus çorba kaşıklarını diziyordu.

Turnipia aceleyle oğluna yaklaştı. “Sana bir şey sormak istiyorum, Elmalı Turta’m,” dedi.

“Anne!” diye inledi Angus. “Bana öyle deme!”

“Ah, ne kadar da alıngandır,” dedi Turnipia. “Söyle bakalım, Angus. Arkadaşlarıyla birlikte şu Ejder Ateşi Kampı’na gitmek ister misin?”

“Ben mi?” dedi Angus. “Kampa gitmek mi?”

Turnipia, Wiglaf’a döndü. “Gördün mü? Sana ne demiştim? Gitmek istemiyor.”

“Ne?” diye bağırdı Angus. “Hayır!”

“Gitmek zorunda değilsin, hayatım,” dedi Turnipia.

“Yani evet!” dedi Angus. “Evet, gitmek istiyorum. Lütfen! Beni kampa gönder!”

“Gerçekten mi, hayatım?” dedi Turnipia. “Emin misin?”

“Evet, evet!” diye sıırttı Angus. “Kamp fikri kulağa kesinlikle harika geliyor!”

“Şey!” dedi Turnipia. “Ben gidip Radishia’ya onunla birlikte gideceğimi söylesem iyi olur.”

Çorba kâseleri yıkanıp kurulanana kadar, Ejder Ateşi Kampı’na gitmek için Angus eşyalarını hazırlamıştı bile. Turnipia da Leydi İncedeste’nin Zayıflama Merkezi’ne gitmek için hazırlanmıştı.

“Ejder Ateşi Kampı! Biz Geliyoruz!”

Radishia atına, “Çüüş!” diye bağırdı. Janice’in yaşadığı Yaldızköy’ün dışında arabayı yolun kenarına çekti.

Angus ve arkadaşları hemen indiler.

“Hoşça kalın!” diye el salladı Turnipia.
“Kampta iyi eğlenin!”

Araba gözden kaybolduğu anda, “Kimin yiyecek bir şeyi var?” diye sordu Angus.

Erica, kraliyet börekçibaşısının verdiği kutuyu açtı.

Papatya, lezzetli börekleri kokladı. “Remalı-kay örekler-çay!” diye bağırdı.

“Kremalı çörekler!” dedi Angus, ağzı sulanarak. Hemen birini alıp ağzına tıktı. “Harika! Gerçek yiyeceklerin tadını unutmuştum.”

Kremalı çörekler hemen bitiverdi. Sonra Wiglaf ve arkadaşları, Yaldızköy’e doğru yürümeye başladılar.

Köyün hemen dışında, küçük bir koyun sürüsünü güden iki çobanla karşılaştılar.

“Affedersiniz, çobanlar,” dedi Wiglaf. “Sör Değirmentaşı nerede oturuyor acaba?”

“Merak etmeyin, bulursunuz,” dedi çobanlardan biri. “Yaldızköy’deki en büyük ev onunki.”

“Ama henüz bitmedi,” diye ekledi ikinci çoban.

“Değirmentaşı da daha önce bizim gibi köylüydü, biliyor musunuz?” dedi ilk çoban.

“Ama zengin oldu,” dedi ikincisi. “Şimdi Sör olduğunu düşünüyor. Hatta kendi heykelini bile diktirdi!”

Çobanlar bu söz üzerine aralarında gülüşerek uzaklaştılar.

“Haydi gidelim,” dedi Angus. “Bulması zor olamaz.”

Wiglaf ve arkadaşları, Yaldızköy'ün ana caddesinde ilerlediler. Sonunda yarısı bitmiş dev gibi bir eve geldiler. Avluda bir heykeltıraş bir taş parçasını dövüp duruyordu. Karşısında iri kemikli bir adam bir atın üstünde oturuyordu.

“Bu Janice'in babası,” diye fısıldadı Angus.

Dudwin doğruca koşup kapıyı vurdu. Janice açtı. Yüzünde, boynunda ve kollarında bandajlar vardı.

“Şuraya bak!” diye haykırdı sevinçle, arkadaşlarını görünce. “Ben de yeni dadı sanmıştım.”

Janice'in ağzında sakız vardı ve kucağında Wiglaf'ın hayatı boyunca gördüğü en iri, en kel bebeği tutuyordu.

Bebek neşeyle bir çığlık attı.

“İçeri gelin,” dedi Janice, bebeğin çığlıkları arasında. “Bastığınız yere dikkat edin. Burası felaket.”

Her yer işçi kaynıyordu. Ölçüler alınıyor, bir şeyler çekişlenip duruyordu. “Burada ne işiniz var sizin?” diye sordu Janice, bağırarak.

“Bizimle kampa gelip gelmeyeceğini sormak için buradayız!” diye bağırdı Wiglaf.

Angus parşömeni Janice'e verdi.

"Sen okurken bebeği ben tutarım," dedi Wiglaf. Bebekleri çok severdi.

"Dikkatli ol," dedi Janice, bebeği Wiglaf'a verirken. "Bibs çok kötü ısırır."

Bibs alttaki ve üstteki ikişer dişini göstererek sıırıttı.

Janice parşömeni okudu ve başını kaldırıp arkadaşlarına baktı. "Vay canına, gitmeyi çok isterim," dedi. "Ama Bibs'e kim bakacak? Neredeyse ülkedeki bütün dadıları denedik."

"Heeeeey!" diye bağırdı Bibs, Janice onu geri alırken.

Tam o sırada kapı vuruldu. Janice kapıyı açtı. Karşısında uzun boylu bir kadın duruyordu. Yanında da büyük bir sandık vardı.

"Gert Hala!" diye bağırdı Janice.

"Birine söyle de sandığımı içeri taşıyın, Janice," dedi Gert Hala, içeri girerken. "Kalmaya geldim. Giles patladığında beri çok yalnız kaldım. Arkadaşa ihtiyacım var. Yapacak bir şeylere de."

"Dadılığa ne dersin?" diye sordu Janice.

"İsterim," dedi Gert Hala. Kollarını açarak uzandı. "Bibsy!"

“Heecey!” diye bağırdı Bibs, kollarını yaşlı halasının etli boynuna dolayıp bir ısırık atarken. Ama halası fark etmemiş gibiydi.

Janice arkadaşlarına döndü. Sakızını şişirip gürültüyle patlattı. “Ejder Ateşi Kampı! Biz geliyoruz!” diye bağırdı.

Wiglaf ve arkadaşları geceyi Janice'in yarı bitmiş evinde geçirdiler. Sabah aşçı onlara patates püresiyle kahvaltı hazırladı ve yolcu etti.

Parşömenin arka tarafındaki bir harita, Ejder Ateşi Kampı'na giden yolu gösteriyordu. Grup, Tekboynuz Yolu'ndan kuzeye yürüdü. Sonunda Bastığınyeredikkatet Ormanı'na geldiler.

“Ormandaki bu patikayı izleyeceğiz,” dedi Wiglaf, haritaya bakarak. “Bizi Ejder Ateşi Sırtı'na götürecektir.”

Ormanda ilerlemeye başladılar.

“Burası karanlık,” dedi Janice.

“Kara Orman'dan daha da karanlık,” dedi Erica.

Ormanın tuhaf adı yüzünden, Wiglaf yol boyunca bastığı yere dikkat ediyordu. Aniden tuhaf, kısa boylu bir adam bir ağaç gövdesinin arkasından çıkıp önlerine atlayınca çok şaşırdılar. Adam bağırdı: “Sürp-riz!”

“Aaaaayy-yay!” diye bağırdı Papatya.

Küçük adamın darmadağınık beyaz saçları, uzun ve karmakarışık bir sakalı vardı.

“Ben Deli Looey,” dedi küçük adam. “Yarım gün deli, tam gün münzevi. Belki de adımı duymuşsunuzdur?”

“Bi...biz daha önce karşılaşmıştık, efendim,” dedi Wiglaf, nihayet konuşabildiğinde. “Lanetli Mağara’dan çıkarken.”

“Lanetli Mağara mı?” diye bir çığlık attı adam. “Aklımı kaybettiğim yer işte orası. Bulamadınız, değil mi?”

Wiglaf ve diğerleri başlarını iki yana salladılar.

“Çok kötü,” dedi adam. “Şimdi de haritamı kaybettim! Haritam olmadan altını nasıl bulabilirim ki? Dahası, aklım olmadan bir şeyi nasıl bulabilirim? Vah, yazık bana!”

“Neden bahsediyor bu?” diye sordu Janice.

“Kim bilir?” diye fısıldadı Angus.

Adamın yüzü aydınlandı. “Eh, en azından artık korkunç lanetten korkmama gerek kalmadı,” dedi. “Bu da bir şey. Heh hee!” Şarkı söyleyerek etrafta zıplamaya başladı:

*“Kaybettim haritamı hem de aklımı
Umarım bir de kaybetmem şimdi sırtımı!”*

Deli Looey şarkı söylemeye devam ederek ve sekerek ağaçların arasında gözden kayboldu.

“Tam bir deli,” dedi Janice, adam gittikten sonra.

Yine ormanda yürümeye başladılar.

“Ben acıktım,” dedi Angus. Öğle saatini geçeli çok olmuştu ve Janice’in evindeki kahvaltıdan beri hiçbir şey yememişlerdi.

Ama yiyecekleri olmadığı için devam ettiler. Çok yürümemişlerdi ki ileriden gelen sesler duydular.

“Hay aksi!” diye uludu biri. “Yeni çizmemin her yerine bulaştı!”

“Al. Bu yapraklarla temizle,” dedi başka bir ses. “Çabuk ol! Geride kalmak istemiyoruz.”

Wiglaf ve arkadaşları patikadaki bir kıvrımı döndüler ve kendi yaşlarında bir sürü kız ve erkek çocukla karşılaştılar. Onlar da Ejder Ateşi Kampı'na giden patikada yürüyorlardı.

Hemen önlerinde, bir çocuk patikanın ortasında oturuyor, elindeki bezle çizmesini siliyordu.

“Torblad!” diye çığlık attı Wiglaf.

Torblad başını kaldırıp ona baktı. “Berbat bir şeye bastım,” diye sızlandı.

Torblad'in yanında duran bir kız ona yapraklar uzattı. Sonra dönüp Wiglaf'a baktı.

“Seni tanıyorum,” dedi. “Şu ejderha Gorzil'i öldürmüştün.”

Wiglaf başıyla onayladı. Aslında kazaydı ama sonuçta ejderha ölmüştü.

“Benim adım Zelda,” dedi kız. “Gorzil'in kahvaltısı olacaktım. Sen hayatımı kurtardın. Gorzil'in altınlarından alabildin mi hiç?”

“Hayır,” dedi Wiglaf.

“Yazık,” dedi Zelda. “Ben Gorzil’in mağarasından torbalarca altın aldım.”

“Erica! Wiglaf! Angus!” diye bağırdı biri.

Wiglaf döndüğünde karşısında Gargarya Prensesi Cimcime’yi buldu. Cimcime onlara doğru koşuyordu.

“Ejder Ateşi Kampı’na mı gidiyorsunuz?” diye sordu Cimcime.

“Evet!” dedi Dudwin.

“Harika!” dedi Cimcime. “Geçen yaz Prensesler İçin Kozalak Kampı’na gitmiştim. Ama bu yaz açık havada macera yaşamak istedim. Haydi! Koşalım! Ejder Ateşi Kampı’na ulaşmak için sabırsızlanıyorum!”

“Kamp bu mu?” dedi Angus, derme çatma bir tahta kapının üzerinden bakarak.

“Kozalak Kampı’na benzemediği kesin,” dedi Cimcime.

Wiglaf yutkundu. Onun da hayal ettiği kesinlikle böyle bir yer değildi. Yeşil çimenler, ağaç-

lar, büyük ve pırlıtlı bir göl, sağlıklı açık hava egzersizleri hayal etmişti. Zihninde sıcak kültübeler ve gülümseyen rehberler canlanmişti.

Ama gördüğü şey dik bir yamaçtı. Çimen veya ağaç yoktu. Sadece kavrulmuş toprağa serilmiş kararmış ağaç kütükleri, eften püften birkaç çadır, yeşil köpük kaplı bir göl ve hemen yanında da kocaman bir çamur birikintisi vardı. En büyük çadırın yanında bir bayrak direği dikiliydi. Üzerinde karanlık bulutlar toplanmıştı.

“Bu... burası berbat kokuyor!” dedi Dudwin.

“Belki çizmemden geliyordur,” dedi Torblad.

“Hayır,” dedi Zelda. “Kamp kokuyor.” Havayı kokladı. “Duman kokuyor; çalılıklar yanmış gibi.”

“Bence bir kokarca yanmış,” diye mırıldandı iriyarı bir çocuk. Wiglaf, Moose adındaki bu çocuğu Beyin Gücü Turnuvası’ndan tanıyordu.

“Bu çadırlarda mı uyuyacağız?” dedi Cimcime.

Janice sakızıyla balon şişirip patlattı. “Ah, kamp gösterişli değilse ne olmuş?” dedi. “En azından hepimiz burada birlikteyiz. Haydi! Ne bekliyoruz?”

Hepsi birlikte kapıdan koşarak geçip Ejder Ateşi Kampı'na girdiler.

Koşarken, güçlü bir ıslık duyuldu. Kampçılar oldukları yerde durdular.

Wiglaf etrafına bakındı. İriyari bir adam üzerinde parlak kırmızı tuniği ve kırmızı bol şortuyla onlara doğru geliyordu. Boynunda gümüş bir düdük asılıydı.

“Eyyvah!” diye bağırdı Erica. “Bu adam kesinlikle Müdür Mordred’e benziyor.”

“Vay canına!” dedi Wiglaf. “Gerçekten öyle.”

“Öyle olmadığını söyleyin!” diye sızlandı Angus.

İriyari adam gülümsedi. Altın dişi güneş ışığında parladı.

“O-oo,” dedi Janice.

Dudwin gruptan ayrılarak adama doğru koştu.

“Dudwin, dur!” diye bağırdı Wiglaf.

Ama kardeşi sonunda iriyari adamın yanına ulaşana kadar durmadı.

“Sen Mordred misin?” diye sordu Dudwin.

“Hayır!” diye gürlledi adam.

“Yok canım,” dedi Angus. “Beni kandıramazsın Mordred Dayı.”

“Mordred okuldaydı,” diye devam etti adam.
“Burası kamp. Burada adım Mordie.” Sırıttı.
“Ejder Ateşi Kampı’na hoş geldiniz!”

Kampateşi Çemberi

Angus, “Hay aksi!” diye haykırdı, Mordred Dayı’sına bakarak. “Burada neler oluyor?”

Wiglaf da aynı şeyi merak ediyordu.

Mordie gümüş düdüğünü öttürdü. DÜÜÜ-ÜRRRTT! “Kampçılar! Yüzünüz bana dönük sıraya girin! Çabuk çabuk!”

Kampçılar omuz omuza sıraya girdiler.

“Güzel!” diye gürlledi Mordie. “Ben sizin kamp direktörünüzüm. Aynı zamanda da çamur güreşi öğretmeniniz.”

“Hey, Mordie!” diye seslendi Moose. “İlanda çamur güreşinden filan söz edilmiyordu.”

“Her şeyi küçücük bir parşömen parçasına koyamayız ya, değil mi?” diye devam etti Mordie. “Ama bu kampın dünya standartlarında bir çamur birikintisi var; tam da Sülüklü Göl’ün kıyısında.”

Sülüklü Göl mü? Wiglaf yüzmeye yazılmama-ya karar verdi.

“Eee! Akşam yemeğine hazır mısınız?” dedi Mordie. “Bana güzel isimler takıldığı takdirde kampçılardan her şeyi yediği söylendi.”

“Sadece dalga geçiyor, kampçılar!” diye seslendi Leydi Lobelia, bir çadırdan fırlayıp ağabeyinin yanına koşarken. O da parlak kırmızı bir tunik giymişti.

“Bana LoLo diyebilirsiniz,” dedi. “Ben Elişi Dersi rehberiyim. Eminim kampa kadar yürüdükten sonra hepimiz acıkmışsınızdır. Haydi Kampateşi Çemberi’ne gidelim. Size bir sürprizim var, kampçılar! Yemeklerinizi açık havada yiyeceksiniz!”

“Heeeeey!” diye bağırdı bütün kampçılar, LoLo onları üzerinden duman tüten kütüklerin yanına götürürken.

“Kamp ateşinin etrafında yere oturun,” dedi LoLo.

“Siz buna kamp ateşi mi diyorsunuz?” dedi Cimcime. “Kozalak Kampı’nda bizim daima kocaman bir odun yığınımız olur, gürül gürül yanardı.”

“Ah, kamp ateşi yakmayı biliyorsunuz yani, öyle mi?” diye sordu LoLo hevesle.

“Şey, aslında kendim hiç yakmadım,” diye mırıldandı Cimcime.

“Ben yaparım,” dedi Erica. Dumanı tüten kütüklerin yanına çöktü. Bütün kampçılar oturana kadar, güzel bir ateş yakmıştı bile.

Wiglaf, Dudwin, Papatya, Angus ve Janice yan yana oturdular. Erica da gelip onlara katıldı.

Wiglaf kamp ateşinin etrafında oturan herkese baktı ve ağzı şaşkınlıkla açıldı. Yorick oradaydı! Üstat X! Koç Plungett! Ve Prenses Geğirtina!

“Vay canına!” diye haykırdı. “Ejderha Avcıları Okulu’ndaki öğretmenlerin yarısı burada!”

“Iggie-way,” dedi Papatya. “*Urada-bay ir-bay aban-yay omuzu-day örüyorum-gay.*”

“Bir yabandomuzu mu?” Wiglaf etrafına baktı. Gerçekten de, Koç Plungett ile Prenses

Geğirtina'nın arasında iri ve kıllı bir yabandomuzu oturuyordu. Alevlerin ışığında parlayan altın uçlu tüyleri vardı. "Onu hatırlıyorum. Prenses Geğirtina ile birlikte Ejderha Avcıları Okulu'na gelmişti."

Kamp ateşinin üzerinden karşıda oturan yabandomuzuna bakarken Papatya başını onaylama anlamında salladı. "*Ok-çay akışıklı-yay ir-bay aban-yay omuzu-day.*"

Mordie, kamp ateşinin yanına bir kamp taburesi koyup oturdu.

"Rehberler?" dedi. "Tek tek ayağa kalkıp kamp isimlerinizi söyleyin."

"Durun!" diye bağırdı Cimcime.

Mordie ona öfkeyle baktı. "Ne var?"

"Kozalak Kampı'nda biz daima kamp ateşini kamp şarkıları söyleyerek yakardık."

"Eh, burası Ejder Ateşi Kampı," dedi Mordie. "Bizim kamp şarkısına ihtiyacımız yok."

"Ama Mordie," dedi LoLo. "Ben bir tane yazdım." Kamp ateşine yaklaştı. "Önce ben söyleyeceğim, kampçılar. Sonra siz de katılın." Ardından da şarkıya başladı:

*“Selam! Selam! Ejder Ateşi Kampı!
Kendimizi adıyoruz sana!
Yok senin gibi başka bir kamp,
Etrafta ağaç kütükleriyle!
Sülüklü Göl’de yüzeriz,
Dağ Patikası’nda gezeriz!
Erkekler ve kızlar için açık hava
Yaşasın Ejder Ateşi!”*

Wiglaf da diğer kampçılarla birlikte şarkıyı söyledi. Duman kokusu şimdi daha da artmıştı. Gözleri yanıp sulanıyordu. Daha önce hiç kampa gitmemiş olsa da, Ejder Ateşi Kampı’nda bir terslik olduğunu biliyordu.

Şarkıdan sonra rehberler ayağa kalkıp kamp isimlerini söylemeye başladılar.

“Plungie!” diye bağırdı Koç Plungett.

“Geğirti,” dedi Prens Geğirtina. “Bu da yabandomuzum, Uzundiş.”

“Zundiş-uyay,” diye iç çekti Papatya.

Üstat X ayağa kalktı. Her zaman olduğu gibi, eski celladın başı yine tamamen siyah bir kukuletayla örtülmüştü. “Bana Baltacı diyebilirsiniz,” dedi.

Yorick ayağa kalktı. Bir süre düşündü ve sonra bağırdı: “YoRick!”

Bu kez sıra Tava'daydı. “Bana Kurabiye deyin,” dedi.

“Teşekkürler, rehberler,” dedi Mordie. “Pekâlâ kampçılar, şimdi ödeme zamanı!” Menekşe rengi gözleri neşeyle parladı. “Şu parlak üç kuruşu çıkarın bakalım! YoRick onları toplayacak.”

YoRick bir torba uzattı ve kampçıdan kampçıya geçerek toplamaya başladı.

“Üç kuruş,” dedi, Dudwin'in önünde durarak. Dudwin üç kuruşu çıkarıp verdi.

YoRick, Wiglaf'a geçti. “Üç kuruş,” dedi.

“O üç arkadaş getirdi, Yo,” dedi Dudwin. “Erica, Angus ve Janice. Onlar paralarını ödediler.”

“Böylece ben de bedava giriyorum,” dedi Wiglaf.

“Bedava mı?” diye bağırdı Mordie, Wiglaf'a doğru koşarak. “Biri ‘bedava’ mı dedi?”

“Ben dedim,” dedi Wiglaf.

“Sen! Tahmin etmeliydin!” diye gürlledi Mordie.

Wiglafın parşömeni tutan eli titriyordu. Küçük yazılmış yazıyı gösterdi.

Mordie okudu ve menekşe rengi gözleri öfkeyle kısıldı.

“*Bunu* hangi solucan beyinli aptal yazdı?” diye gürlledi Mordie, parşömeni sallayarak. “Kim yaptıysa onu işkence dairesine kapatacağım!”

LoLo ona yaklaştı. “Kendin yazdın, Mordie.”

“İmkânsız!” diye bağırdı Mordie.

“Bunun pazarlama açısından önemli bir avantaj sağlayacağını söyledin,” diye hatırlattı LoLo.

“Bedava mı? Ben hayatım boyunca bu kelimeyi asla yazmadım,” diye mırıldandı Mordie, LoLo koluna girip onu kamp sandalyesine geri oturturken. “Asla!”

Ejder Ateşi Sirtı'nın Sırrı

Simdi Kampateşi Çemberi'nin etrafında yürüme sırası Kurabiye'deydi. Kampçıların her birine, sivri ucuna beyaz, jöle gibi beyaz bir şey takılmış bir sopa verdi.

“Al bakalım.” Bir tane de Wiglaf'a verdi.

“Nedir bu?” diye sordu Wiglaf.

“Ben buna sopada akşam yemeği diyorum,” dedi Kurabiye. “İyice kızart da rahatsızlanma.”

Wiglaf ve diğer kampçılar, ellerinde sopalarıyla ateşin etrafına oturdular. Havayı saran duman kokusuna balığımsı, berbat bir koku eklendi. Wiglaf bir lokma ısırıldı. İğrençti! Yediği şey her neyse, Ejderha Avcıları Okulu'nda yedikleri

yılanbalığından bile daha kötüydü. Hem de çok daha kötü!

Mordie ayağa kalktı. “Ejder Ateşi Kampı özel bir yerdir,” dedi. “Eliši derslerinde zımbırtılar yapabilirsiniz. Yarışlar kazanabilirsiniz. Sülüklü Göl’de yüzebilirsiniz. Yeni arkadaşlar edinebilirsiniz. Belki de edinmezsiniz. Ben çocukken arkadaş edinmek konusunda pek de iyi değildim ama bakın nasıl muhteşem biri oldum sonunda.”

Mordie konuşmaya devam ederken, Papatya Wiglaf’a yaklaştı.

“*En-bay atmaya-yay idiyorum-gay,*” diye fısıldadı.

“Nerede uyuyacaksın?” diye sordu Wiglaf.

“*İr-bay er-yay ulurum-bay,*” dedi Papatya ve koşarak uzaklaştı.

“Bütün gün yürüyerek ve kazarak açık havada olacaksınız,” diyordu Mordie.

Bu kez Dudwin, Wiglaf’a doğru eğildi. “İlanda kazmakla ilgili bir şey yazmıyordu, değil mi?”

Wiglaf başını iki yana salladı. Kazmak pek de kamp faaliyeti gibi görünmüyordu.

“Kampın sonunda iki takım BÜYÜK KAZI’da yarışacak!” Mordie sırttı. “Bu konuda daha sonra ayrıntılı konuşacağız. Kazanan takımın her üyesi değerli bir ödül alacak!” Üzerinde baş aşağı bir ejderha resmi bulunan küçük kırmızı bir yamayı gösterdi.

“Değerli ödül *bu* mu?” diye fısıldadı Angus.

“Bu gecelik kamp ateşi sona erdi,” dedi Mordie. “Kampçılar! Herkes yataklara!”

“Durun!” diye bağırdı Cimcime.

Mordred’in gözleri kısıldı. “Yine ne var?”

“Kozalak Kampı’nda,” dedi Cimcime. “Kamp ateşi daima bir hayalet hikâyesiyle sona erer.”

“Hayalet hikâyesi dinlemek istiyoruz!” diye bağırdı Dudwin. “Hayalet hikâyesi istiyoruz!”

Diğer kampçılar da ona eşlik etti.

“Çok kötü,” dedi Mordie. “Hiç hayalet hikâyesi bilmiyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi Baltacı, kukuletasının altından boğuk çıkan sesiyle. Yavaşça ayağa kalktı.

Wiglafın tüyleri ürperdi.

“Başıma neden siyah bir kukuleta geçirdiğimi merak ediyor olabilirsiniz,” dedi Baltacı. “Bazen

kendim de merak ediyorum. Yazları burası çok sıcak oluyor.”

Baltacı duraksadı. Wiglaf adamın kukuletasının altından gülümseyip gülümsemediğini merak etti.

“Size neden kukuleta taktığımı açıklayayım,” diye devam etti Baltacı. “Bir zamanlar cellattım. İşim hırsızların, soyguncuların, katillerin, suikastçıların ve krala karşı komplo kuranların kafalarını uçurmaktı.” Hayali bir balta tutar gibi ellerini havaya kaldırdı ve hızla indirdi. “ŞAK!”

Bütün kampçılar oturdukları yerde sıçradılar.

“O günlerde bu toprakları Kral Richard yönetiyordu,” dedi Baltacı. “İyi bir kraldı. Sadece biraz dağınıktı. Bir gün Kral Richard beni yanına çağırdı.

“‘Üstat X,’ dedi, adım öyle olduğu için, ‘Üstat X, bu gece muhafızlarım Kanlı Tepe’ye bir mahkûm getirecekler. Oraya gitmeni ve tam gece yarısı kafasını kesmeni istiyorum.’

‘Emredersiniz, Majesteleri,’ dedim. ‘Mahkûmun kim olduğunu sorabilir miyim?’

‘Şeytanorman Dükü,’ dedi kral.

Olduğum yere çivilendim! Daha çocukken bile bu zalim dükle ilgili hikâyeler duyardım. Aneler çocuklarına uslu olmalarını, yoksa Şeytanorman Dükü'nün onları almaya geleceğini söylediler. Oh! Yaptığı şeylerden bazılarını duymaya bile dayanamazsınız. Onu idam edecek kişinin ben olduğumu öğrendiğimde ne de gururlanmıştım! Ama bir yandan da içimde kötü bir his vardı. Kanlı Tepe, baltalı bir cellat için bile gece yarısı gidilecek yer değildir.”

Wiglaf ürperdi.

“Baltamı bile dim,” diye devam etti Baltacı. “Kukuletamı yıkayıp ütiledim ve Kanlı Tepe'nin yolunu tuttum. Uzun bir yürüyüştü. O gece ay yoktu; yıldızlar da görünmüyordu. Ama gözlerim kedi gibi olduğundan karanlıkta görebiliyordum ve yolumu iyi biliyordum. Kanlı Tepe'ye ulaştığımda, bir ağaç kütüğünün yanında duran iki muhafızı gördüm. Dük aralarında duruyordu. Omuzlarında koyu renk bir pelerin vardı ve yüzü ölü gibi bembeyazdı. Ben ona yaklaşırken güldü: ‘Haaahaaaahaaaahaaa!’”

Wiglaf ve diğer kampçılar yerlerinde sıçradılar.

“Kurbanlarım genellikle geldiğimi gördüklerinde gülmezler,” dedi Baltacı. “Ama Dük durmadan gülüyordu: ‘Haaahaaahaaahaaa!’”

“O gülüşten hiç hoşlanmamıştım,” diye devam etti Dük. “Bir an önce kafasını kesmek ve oradan ayrılmak istiyordum. Bu yüzden, muhafızlara Dük’ün pelerinini sıyrarak boynunu açığa çıkarmalarını ve Dük’ün kafasını ağaç kütüğüne yerleştirmelerini söyledim. Dediğimi yaptılar. Ama kafası aşağı eğilmişken ve beyaz boynu kütüğün üzerindeyken bile Dük hâlâ gülüyordu: ‘Haaahaaahaaahaaa!’”

Gözlerimi boynundan ayırmadan, baltamı kaldırdım ve hızla indirdim: ŞAK! Ne duydum? Yere yuvarlanan bir kafanın gürültüsü mü? Hayır, bu kez değil. Hayır, duyduğum şey şuydu: ‘Haaahaaahaaahaaa!’”

Kampçılardan bazıları çığlık attı. Wiglaf ve arkadaşları birbirlerine sokuldular.

“Dük’ün kahkahalarını duyunca, muhafızlar kaçarak gecenin karanlığında kayboldular,” dedi Baltacı. “Baltama baktım. Ağaç kütüğüne derinlemesine saplanmıştı. Baltamın ucunun bir

tarafında Dük'ün gövdesini görüyordum. Baltanın ucunun diğer tarafında Dük'ün boynunu görüyordum ama başı hâlâ gövdesine bağlıydı.

Dük gözlerimin önünde ayağa fırladı. Eti eridi, eridi, eridi, sonunda sadece kemikler kaldı. Çene kemiği aralandı ve yine güldü: 'Haaaahaaa-haaahaaa!' Sonra şöyle bağırdı: 'Şeytanorman Dükü elli yıl önce öldü! Bir hayaleti öldüremeyeceğini bilmiyor musun?'"

Torblad korkudan inlemeye başladı.

"Sonra hayalet beyazı teni bir kez daha kemiklerin üzerinde belirdi," diye devam etti Baltacı. "Dük pelerinini savurarak döndü ve Kanlı Tepe'den süzülür gibi inerken yine kahkahalarını duydum: 'Haaahaaahaaahaa!'"

Bütün kampçılar birbirlerine sokulmuşlardı. Kamp ateşi şimdi kora dönmüştü.

"Ertesi gün emekli oldum," dedi Baltacı. "Bir eski cellat oldum. Ama bir hayaletin kafasını kesemediğim geceyi hatırlamak için hâlâ bu kukuletayı takıyorum."

Baltacı başını arkaya atıp güldü: "Haaaahaa!"
Bütün kampçılar çığlık çığlığa bağırıştılar.

Selam! Selam! Ejder Ateşi Kampı

Kamp ateşinden sonra, Plungie bütün çocuklarla birlikte Wiglafı da çadırlarına götürdü.

Hâlâ korkunç hikâyeye yüzünden ürperen Wiglaf kardeşine doğru eğildi. “Eğer korktuysan yanımda uyuyabilirsin, Dud,” dedi.

“Ben hayalet hikâyelerine bayılıyorum,” dedi Dudwin. “Ne kadar korkunç olursa o kadar iyi.”

Çocukların çadırına girdiler.

“Hey, yataklar nerede?” diye sordu Angus.

“Yataklar yatakhane de olur,” dedi Plungie. “Şu anda kamptasınız. Yerde uyuyacaksınız!”

Dudwin yere uzandı. Wiglaf sıcak kraliyet battaniyesini onun üzerine serdi.

“İyi geceler, Wiggi,” dedi Dudwin. “Beni de kampa getirdiğin için teşekkürler.”

“İyi uykular, Dud,” dedi Wiglaf. İnce kahve-rengi battaniyesine sarındı ve gözlerini kapadı. Çocukların çadırı sessizdi.

Uykusunda “kremalı çörek, kremalı çörek,” diye sayıklayan Angus’tan başka kimsenin sesi duyulmuyordu.

Aniden korkunç bir kahkaha duyuldu: “Haaa-haaahaaaahaaa!”

Bütün çocuklar çığlık atarak ayağa fırladılar.

Dudwin ise kahkahalarla gülerек yerde yuvarlanıyordu.

“Dudwin, sen miydin?” dedi Wiglaf.

Dudwin cevap vermedi. Hâlâ deliler gibi gülüyordu. “Sizi korkuttum, değil mi?”

“Evet!” diye inledi Torblad.

Çocuklar yine sakinleştiler. Ama Wiglaf uyuyamıyordu. Dudwin’in onları tekrar korkutmaya kalkışacağından endişeleniyordu. Ormanda uluyan kurtları duyuyordu. Büyük bir kuşun kanat seslerini de... Şeytanorman Dükü’nü kafasından

bir türlü atamıyordu. Kanlı Tepe de neresiydi ki acaba? Ejder Ateşi Sırtı'na yakın mıydı?

Sonunda Wiglaf battaniyesini attı. Yıldızları saymak hep uykusunu getirirdi, bu yüzden sessizce çadırdan çıktı. Yere oturdu. Gökyüzüne baktı. Ama karanlık ve şişko bulutlar yıldızları örtmüştü.

Bir süre sonra Papatya yanına geldi.

“*İr-bay ürlü-tay yuyamadım-uyay,*” dedi, Wiglaf'ın yanına otururken.

“Ben de,” dedi Wiglaf, domuzu yanında olunca kendini daha güvende hissederek. Dönüp Ejder Ateşi Sırtı'na baktı. Orası da bulutlarla kaplanmıştı. O sırada, aniden bulutlar dağıldı. Şimşek çaktı ve gök gürledi. O ani ışık parlamasında, Wiglaf sırt boyunca sıralanmış dev gibi sivri taşları gördü.

“Bak, Papatya,” dedi Wiglaf. “Şu taşlar! Ejder Ateşi Sırtı'nı gerçekten de bir ejderhanın sırtı gibi gösteriyor!”

Taa-taaaa-tat-ta-TAAAA!

Borunun güçlü sesi Wiglafı yerinden sıçrattı.

“Kalkın bakalım, çocuklar!” diye bağırdı Plungie, erkek çocukların çadırının yakınlarından bir yerden.

Wiglaf kampçılarının sesini duydu. “Bakın! Gökyüzünde!.. Bu ne anlama geliyor?”

Wiglaf battaniyesini üzerinden attı ve çadırdan dışarı çıktı. Yukarı baktı. İri kara bulutlar harflerin biçimini almıştı ve bir yazı vardı:

KAÇIN

Aniden Dudwin'i yanında buldu.

“Ne diyor, Wiggi?” diye sordu.

“KAÇIN,” dedi Wiglaf.

“Bu kötü bir işaret!” diye uludu Torblad, neredeyse gözyaşları içinde. “Kötü bir şey olacak!”

Mordie çadırlara geldi. LoLo da arkasındaydı.

“Endişelenecek bir şey yok, kampçılar!” diye gürlledi Mordie. “Burada bulutların her şekle ve büyüklüğe büründüğünü görebilirsiniz. Bu, Ejder Ateşi Kampı'nı böylesine özel kılan şeyler-

den biridir. Pekâlâ, Ejder Ateşi Kampı sancak töreni için sıraya girin bakalım.”

YoRick üzerinde baş aşağı duran bir ejderha resmiyle kırmızı bir bayrağı sancak direğine çerkerken, kampçılar sessizce beklediler.

“Söylediklerimi tekrarlayın!” dedi Mordie. Bir elini kalbine koyarak şunları söylemeye başladı:

“Ne söylersem ve ne yaparsam,
Ejder Ateşi Kampı’na ben...”

Durdu. “Hayır, hayır,” dedi. Bir an düşündü. “Tamam, işte başlıyoruz,” dedi sonra. “Ejder Ateşi Kampı’na. Sadık olacağım ve Mordie ne derse yapacağım!”

Mordie sırttı. “Benimle birlikte söyleyin!”
Kampçılar tekrarladılar.

“Kahvaltı hazır!” diye seslendi LoLo.

Kampateşi Çemberi’ne giderlerken, Wiglaf etrafına bakınarak Papatya’yı aradı ama onu görmedi.

Kurabiye yine sopada yiyecek dağıtıyordu.

“Bu ne?” diye sordu Dudwin, sopanın ucuna takılmış olan kıkırdağımsı şeye bakarak.

“Ben buna sopada kahvaltı diyorum,” dedi Kurabiye. “İyice kızart ve ye!”

Kampçılar sopalarındaki şeyleri kemirmeyi bitirdiklerinde Mordie onlara seslendi: “Haydi bakalım, kampçılar! Yürüyüşe çıkıyoruz!”

“Yani doğa yürüyüşü demek istiyorsun, değil mi, Mordie?” dedi Cimcime. “Kozalak Kampı’nda biz hep böyle doğa yürüyüşlerine çıkardık. Kayaları, taşları, bitkileri ve hayvan izlerini inceledik.”

“Adına ne diyorsan,” dedi Mordie. “Siz kampçıların Ejder Ateşi Sırtı hakkında öğrenmeniz gereken çok şey var. Sıraya girin! Çabuk çabuk!”

Kampçılar bulutlu gökyüzünün altında sıraya girdiler. LoLo onlara şarkı söyletmeye başladı:

*“Selam! Selam! Ejder Ateşi Kampı!
Kendimizi adıyoruz sana!”*

Kavrulmuş kamp alanından çıktılar ve Sırt Patikası’na yöneldiler. Yine Wiglaf’ın gözleri yanmaya başlamıştı. Önceki gecedен daha da kötüydü.

Patikayı takip ederlerken, Wiglaf aşağı baktı ve Papatya ile Uzundiş’in çamur birikintisinde

keyifle yuvarlandığını gördü. Gülümsedi. Domuzu bir arkadaş bulmuştu!

Patika taşlarla doluydu.

“Bakın, bir kepekotu çalılığı,” dedi Cimcime, patikanın kenarında bir çalılığı işaret ederek.

“Öyle,” dedi Mordie.

“Bakın!” dedi Cimcime. “Bu da nadir bulunan bir ışıkdikeni devesi.”

“O da güzel bir örnek,” dedi Mordie.

Wiglaf, Mordie'nin doğa hakkında ne kadar bilgisi olduğunu merak etmeye başladı.

“Durun!” dedi Erica aniden. “İzler!”

İncelemek için yere çöktü.

Wiglaf, kayalık patikada ayak izleri gördü. Dev gibi ayak izleri! Her birinde üç uzun parmak vardı. Her parmağın ucunda da yerde yuvarlak bir delik görünüyordu.

“Bunlar ne izi, efendim?” diye sordu Torblad, sesi titreyerek.

“Bana okulda efendim dersin!” diye gürlledi Mordie. “Burası kamp. Adım Mordie!”

“Bunlar ne izi, Mordie?” diye sordu Torblad, yine sesi titreyerek.

“Ahh... eee... şey... tavşan izleri,” dedi Mordie.

“Bunlar ejderha izleri,” dedi Erica.

“Ejderha, mejderha,” dedi Mordie hemen.

“Pekâlâ. Yola devam!”

“Gördüğünüz güzel taşları toplayın,” dedi Lo-Lo, kampçılar yürürken. “Onları eliş dersinde takı yapmak için kullanacağız.”

Patikadaki taşların çoğu siyah ve parlaktı; sanki ateşle yanmışlar gibi. Wiglaf mavi bir taş görene kadar hiçbirleriyle ilgilenmedi ama mavi taşı eline aldı.

Dudwin ise neredeyse gördüğü her taşı topluyordu. Çok geçmeden cepleri tıka basa doldu.

Yürümeye devam ederlerken, Erica alet kemerinden küçük bir kitap çekip aldı. Bir resim açıp Wiglaf'a gösterdi. Wiglaf'ın gördüğü resimdeki ayak izleri, patikada gördüklerine çok benziyordu. Resmin altında şu açıklama yazılıydı: “Ejderha izleri.” Wiglaf, kitabı Angus'a verdi.

“Bu kampta bir bit yeniği var,” dedi Angus, kitabı Janice'e uzatırken.

“Yemekler mi?” dedi Janice, sakızıyla balon şişirip patlattıktan sonra.

“Daha fazlası,” dedi Angus. “Mordie Dayı’yı tanırım. Bize söylemediği bir şey var.”

Sırt Patikası giderek dikleşiyordu. Kampçılardan çoğu nefes nefese kalmıştı. Bütün kampçılar gözlerinin yandığından şikâyet ediyordu. Dudwin ceplerine o kadar çok taş doldurmuştu ki hızlı yürüyemiyordu.

“Koşu... egzersizleri... yapmam... iyi... oldu,” dedi Angus, nefes nefese bir halde. “Yoksa... asla... başaramazdım.”

Daha yükseğe tırmandıkça, hava da giderek daha berbat kokuyor ve sis artıyordu.

Bütün kampçılar öksürmeye başlamıştı.

“Burası berbat kokuyor!” diye haykırdı Dudwin.

“Gözlerim yanıyor,” dedi Erica.

“Sakızımın tadı berbat oldu,” dedi Janice ve saksızını tükürüp attı.

Hâlâ devam ediyorlardı. Çok geçmeden ortaklık o kadar sise gömüldü ki Wiglaf kendi çizmelerini bile göremez oldu.

Sonunda durdular. Wiglaf sisin içinden kendisine doğru uzanan sivri taşları görüyordu; ön-

ceki gece şimşek çaktığı zaman gördüğü kayalar. Düzinelerce vardı.

“Ka...ka...kampçılar!” dedi Mordie, öksürek. “Tebrikler! Ejder Ateşi Sırtı’nın tepesine kadar tırmandınız.”

“Heeey!” diye sevindi kampçılar. Sonra yine öksürdüler.

“Her sabah bu patikada yürüyüş yapacaksınız,” dedi Mordie.

“Haaayııırr!” diye sızlandı kampçılar.

“Evet!” dedi Mordie. “Yakında burayı koşarak tırmanmaya başlarsınız. Ve... şey... doğal şeyler bulmak için büyük delikler kazmaya başlarsınız.”

Wiglaf kaşlarını çattı. Mordie neden hep kazmaktan söz ediyordu?

“Mordie!” diye seslendi Moose. “Bu dev kayalar neyin nesi?”

“Kim bilir?” dedi Mordie. “Ama onlar da Ejder Ateşi Kampı’nı bu kadar özel kılan şeylerden biri.”

“Brrr!” diye ürperdi Janice ama nedeni soğuk değildi. “Burası beni ürpertiyor.”

“Seni de mi?” dedi Wiglaf, şaşırarak. Janice her zaman rahat ve kendine güvenen bir kızdı.

“Haaaahaaaaahaaahaaa!” diye güldü Dudwin yine.

Torblad çığlık attı.

“Kes şunu, Dud,” dedi Wiglaf. Berbat kokudan kurtulmak için burnunu tuttu.

“Bence bu taşlar heykele benziyor,” dedi Erica.

“Evet, antik kayalar,” dedi Janice. “Sanki yüzyıllardır burada duruyormuş, yağmur ve rüzgârdan aşınmış gibi.”

Wiglaf başıyla onayladı. Kesinlikle öyle görünüyorlardı.

“Mordie!” Yine Moose idi. “Burası hakkında bir efsane duymuştum.”

“Efsane, mefsane,” dedi Mordie. “Duyduğunuz her şeye inanmayın. Pekâlâ, kampçılar! Yurakarı çıkan aşağı inmelidir!”

LoLo ile birlikte aşağı inmeye başladılar. Her adımda berbat koku biraz daha azalıyordu.

Yolun yarısına geldiklerinde, Dudwin patikadan uzaklaştı.

“Dud!” diye seslendi Wiglaf, kardeşinin arkasından koşarak. “Geri dön!” Kardeşi bu kez neler planlıyordu acaba?

Wiglaf, Dudwin’i elinde bir sopayla diz çökmüş halde buldu. Boğum boğum bir ağaç köküne sıkışmış bir şeyi kurtarmaya çalışıyordu.

“Dud, yeterince taş topladın,” dedi Wiglaf. “Bunu da almana gerek yok.”

“Taş filan değil,” dedi Dudwin.

Wiglaf, Dudwin’in çıkarmaya çalıştığı şeye baktı. Uzun, beyaz ve kıvrımlıydı. Sivri bir ucu vardı.

“Vay canına!” dedi Wiglaf. “Nedir bu?”

Dudwin sopasına bastırdı ve şey aniden kökten kurtuldu. Patikanın birkaç adım ötesine düştü. Bu bir dişti!

Wiglaf ve Dudwin dişe baktılar. Ortasında koyu renk bir delik vardı. Wiglaf, ejderha Seetha’nın çürük dişini hatırladı.

Dudwin dişi eline alıp avcunda tuttu. “Vay canına! Bir ejderha dişi bulacağım aklına gelir miydi?”

“Evet, buldun, Dud,” dedi Wiglaf. “Şimdi de at bakalım.”

“Dur!” dedi Dudwin. “Bu kökün altında daha bir sürü ejderha dişi var. Bir sürü!”

Dudwin on kadar çürümüş, delikli, sivri diş çıkarana kadar kazmaya devam etti. Ancak ondan sonra Wiglaf onu kampa dönmeye ikna edebildi.

Benim Çok Sevgili Elmalı Turtam,

'Leydi İncedeste'nin Zayıflama Merkezi keskinlikle korkunçtu! Leydi İncedeste'nin çorba anlayışı, kaynamış arpa suyundan ibaretti. Radishia ve ben ancak iki gün dayanabildik ve eve döndük. Bundan sonra hoşuma giden şeyleri yiyeceğim ve umarım sen de aynısını yaparsın!

Angus, bol bol açık hava egzersizi yaptığını biliyorum. Bu yüzden, sana özel bir şey gönderiyorum; koca bir kutu Ortaçağ Lokumu. Kamp ateşinde kızartıp arkadaşlarınla birlikte yiyebilirsiniz. Paylaşmayı unutma!

Sevgiler ve öpücükler,

Annen

Kampta Hayalet Var!

Wiglaf, üç gündür Ejder Ateşi Kam-
pı'ndaydı. Artık karanlık, bulutlu ha-
vaya alışıyordu. Berbat kokuya; öksürüklere;
günlük yürüyüşlere; hatta sopada yemeklere.
Ama geceleri karanlığın içinden gelen tuhaf ulu-
ma ve kanat seslerine alışamıyordu bir türlü.
Kampa geldiklerinden beri hiçbir gece düzgün
bir uyku çekememişti.

“Her gece bu kanat sesleri nereden geliyor,
Mordie?” diye sordu Wiglaf, bir sabah diğerleriyle
birlikte sopada kahvaltılarını kızartırlarken.

“Sadece rüzgâr,” dedi Mordie. “Kampımızı bu
kadar özel kılan şeylerd...”

“Evet, o şeylerden biri,” diye mırıldandı Wiglaf, kendi kendine. Aslında özel yerine *tuhaf* kelimesi daha doğru olurdu.

Kahvaltıdan sonra, diğer kampçılarla birlikte LoLo'nun elışı sınıfı dediği bir piknik örtüsünün üzerine oturdu. LoLo parlak siyah bir taşı alıp etrafına iki ince deri ip bağlarken onu izlediler.

“Gördünüz mü?” dedi LoLo, taşı iplerden tutup göstererek. “Şimdi deriye birkaç düğüm daha atacağım...” Attı. “Ve şimdi bir taş daha bağlayacağım.” Çok geçmeden, LoLo bir bilezik yapmıştı.

“Harika!” dedi Janice, kendisinden beklenmeyecek bir hevesle. “Anneme böyle bir bilezik yapacağım.”

“Ben de,” dedi Erica. Topladığı bütün siyah taşları örtünün üzerine boşalttı. “Ama o kadar çok mücevheri varken neden sıradan bir taş bileziği takmak isteyeceğini bilmiyorum doğrusu.”

Wiglaf cebindeki mavi taşı çıkardı. Parıltısı hoşuna gitmişti. Molwena'nın seveceğini umuyordu. Annesinin hiç mücevheri yoktu, bu yüz-

den bir taş bilezik takmayı reddedeceğini sanmıyordu. İki deri ipi alıp düğümler atmaya başladı.

“Bak, ne yaptım!” diye bağırdı Dudwin. “Bir diş kolye!” Dişlerdeki çürüklerden deri ip geçirerek yaptığı kolyeyi gösterdi ve sonra sırtarak boynuna taktı. “Nasıl oldu, Wiggi?”

“Sana yakıştı, Dud,” dedi Wiglaf. Kardeşinin meşgul olmasından dolayı memnundu. Ayrıca herkesi korkutmaya çalışmadığı için de.

“Sen ne yapıyorsun, Wiggi?” diye sordu Dudwin.

“Annemiz için bir bilezik,” dedi Wiglaf. “İkimizden olabilir.”

“Hayır,” dedi Dudwin. “Ben daha sonra onun için başka bir şey yaparım.”

Wiglaf, eliş dersinden sonra Papatya’yı aramaya çıktı. Onu ve Uzundiş’i Sülüklü Göl’ün kıyısında otururken buldu.

“*Erhaba-may Iggie-way,*” dedi Papatya.

“Seni özledim, Papatya,” dedi Wiglaf. “Burada eğleniyor musun?”

“*Vet-eyay,*” dedi Papatya, gülümseyerek. Uzundiş ile birlikte çamurda yuvarlanmanın çok

hoşuna gittiğini söyledi. “Ok-çay akışıklı-yay,” dedi Papatya, iç çekerek. “İr-bay e-day onuşabil-se-kay!”

“Belki de Zelnoc’u çağırabiliriz,” dedi Wiglaf. “Uzundiş’e de büyü yapabilir.”

Papatya’nın gözleri iri iri açıldı. “Vet-eyay! Ağır-çay nu-oyay!”

Ama o sırada öğle yemeği gongu çaldı. Wiglafın kamp ateşine koşması gerekiyordu. Diğer kampçılarla birlikte oturdu ve sopada öğle yemeklerini almaya başladılar.

“Bu nedir?” diye sordu Zelda.

“Bilmesen daha iyi, kızım,” dedi Kurabiye. “Bana güven.”

Mordie kamp ateşine yaklaştı. “Bugün özel bir gün, kampçılar,” dedi. “Ejderha takımının neyin peşinde olduğunu öğreneceğiniz gün.” Torblad’i işaret etti. “İkişer ikişer say!”

“İki!” diye bağırdı Torblad.

Mordie’nin menekşe rengi gözleri iri iri açıldı. “Birden başla!”

“Bir,” diye geveledi, kendisine bağrılmasından hoşlanmayan Torblad.

“İki!” diye bağırdı Moose.

“Bir!” dedi Angus.

“İki!” dedi Dudwin. “Hey, Moose, seninle aynı takımdayız!”

“Şşşt!” dedi Mordie. “Saymaya devam!”

“Bir!” dedi Wiglaf.

“İki!” dedi Zelda.

Kampçılardan her biri bir ya da iki diyene kadar sayma devam etti.

“Birler! Siz Mağara Ejderhaları’sınız,” dedi Mordie. “İkiler! Siz de Bataklık Ejderhaları’sınız.

“Bundan sonra takım arkadaşlarınızla birlikte oturacaksınız,” dedi Mordie. “Mağara Ejderhaları ateşin bu tarafına otursun.” Mordie işaret etti. “Bataklık Ejderhaları, diğer tarafa.”

“Dudwin, uslu ol...” diye uyardı Wiglaf.

Ama Dudwin onu dinlemiyordu. Bataklık Ejderhaları’nın tarafına geçti ve ellerini pençe gibi tutarak etrafındakilere vurmaya başladı. “Ben kötü, yeşil bir Bataklık Ejderhası’yım!” diye bağııyordu. “Bulabildiğim bütün Mağara Ejderhaları’nı yemeye geliyorum!” Korkunç bir şekilde kükredi.

“Kes şunu!” diye bağırdı Torblad.

“Kim Bataklık Ejderhaları'nın kaptanı olmak ister?” diye sordu Mordie.

“Ben! Ben! Ben!” dedi Dudwin.

“Kaptan ben olmak istiyorum,” dedi Zelda.
“Bu bana ne kadara mal olacak, Mordie?”

Mordie'nin menekşe rengi gözleri parladı.
“Ah! Tam benim telimden çalan bir kız!” diye haykırdı. “Seni kaptan yapıyorum. Kahvaltıdan sonra görüşürüz.”

“Hey! Hey!” diye bağırdı Dudwin. “Bu adil değil.”

“Şşşt!” dedi Mordie. “Pekâlâ, kim Mağara Ejderhaları'nın kaptanı olmak ister?”

“Ben!” diye bağırdılar Erica ve Cimcime, aynı anda.

“Eee?” dedi Mordie. “Bir teklif yapın bakalım.”

“Kozalak Kampı'nda kaptanı oylamayla seçtik, parayla değil,” dedi Cimcime.

“İyi fikir,” dedi Erica. “Bana oy verin. Çoktan bir Mağara Ejderhaları marşı yazdım bile.” Hemen söylemeye başladı:

*“Biz Mağara Ejderhalarıyız
Biz bir numarayız!
Bizi yenmeye çalışırsanız
Bunu asla yapamazsınız!”*

Bütün Mağara Ejderhaları hep bir ağızdan bağırdılar.

Cimcime gözlerini devirdi. “Bana oy verin, Mağara Ejderhaları. Ben daha önce de kampa gittim. Kazanmak konusunda bilinebilecek her şeyi biliyorum.”

Mordie, Mağara Ejderhaları’na gözlerini kapatıp el kaldırmalarını söyledi. Oylarını saydılar.

“Gözlerinizi açın,” dedi sonunda. “Cimcime kazandı.”

“Ne?” diye bağırdı Erica.

“Şşşt!” dedi Mordie.

Sonraki birkaç gün boyunca, Erica kendine yakışmayacak şekilde davrandı. Sırt-Çantasında-Taş takım yarışmalarında bir kere bile tezahürat yapmadı. Hızlı Kazma yarışında en küçük deliği kazdı. Yüzmede Sülüklü Göl’e ayağının ucunu bile sokmayı reddetti.

“O yeşil köpüklerden hoşlanmıyorum,” dedi.

Bir sabah Wiglaf ile birlikte Ejder Ateşi Sırtı'nda yürürken, “Seçimi kazanamadığıma hâlâ inanamıyorum,” dedi. “Ben daima her şeyde kaptan olurum.”

“Ayın En İyi Kampçısı Ödülü olsaydı, sen kazanırdın,” dedi Wiglaf.

Erica neşelendi. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

O gece kamp ateşine dönerken, Wiglaf, Moose ile birlikte yürüyen kardeşini aradı. Bataklık Ejderhası olduğundan beri onu çok fazla görmemişti. Yanına gitti.

“Kamp ateşinde yanımda otur,” dedi Wiglaf.

“Hayır! Sen bir Mağara Ejderhası'sın ve benim düşmanımsın!” Dudwin yine kükremeye başladı.

“Kes şunu, Dud,” dedi Wiglaf. “Sadece bu seferlik yanımda otur.”

“Mağara Ejderhaları'na esir düştüm!” diye bağırdı Dudwin, ağabeyinin yanına otururken.

“Hey, Mordie!” diye seslendi Moose, bütün kampçılar yerleştiğinde. “İlanda söylendiği gibi ne zaman ateşte lokum kızartacağız?”

“Evet!” dedi kampçılardan biri. “Ne zaman kızartacağız?”

“Ah, başka kamplarda sürekli ateşte lokum kızartıyorlar zaten,” dedi Mordie. “Ama burada, Ejder Ateşi Kampı’nda, özel bir Lokum Kızartma Gecesi yapıyoruz.”

“Diğer bir deyişle, sadece bir kez lokum kızartıyoruz,” diye fısıldadı Angus. Wiglaf arkadaşına baktı. Uyumak için kullandığı minderin altındaki lokum kutusunu görmüştü. Ama Angus kimseye ikram etmemiştii.

Bu gece hayalet hikâyesi anlatma sırası Torblad’deydi. Ayaktırnağı’ndaki perili bir peynir dükkânıyla ilgili uzun bir hikâye anlattı.

Torblad anlatmaya devam ederken, Dudwin ateşin içine bakmaya başladı.

Bir an sonra, oturduğu yerde irkildi ve Wiglaf’ın kolunu yakaladı.

“Bir hayalet gördüm, Wiggi!” diye fısıldadı Dudwin. “Bir ejderha hayaleti!”

“Kes şunu, Dud,” dedi Wiglaf.

“Dalga geçmiyorum!” diye fısıldadı Dudwin. “Alevlerin içinde!”

“Hey, oradakiler, susar mısınız?” diye bağırdı Torblad. “Hikâyemi mahvediyorsunuz!”

“Affedersin,” dedi Wiglaf.

“Şimdi gitti,” diye fısıldadı Dudwin.

“Alevler tuhaf biçimlere girebilir, Dud,” dedi Wiglaf, sesini alçak tutmaya çalışarak. “Orada olmayan şeyler görmene neden olabilirler.”

“Ama oradaydı,” diye fısıldadı Dudwin. “Alevlerin üzerinde süzülüyordu. Gördüm!” Ağabeyine baktı. “Bana inanmıyorsun, değil mi, Wiggi?”

Sevgili Anne ve Baba,

Umarım köyün postacısı size bu mektubu okur.

Dudwin, Papatya ve ben Ejder Ateşi Kampındayız.

Her gün yürüyüş yapıyoruz, çukur kazıyoruz ve sırt çantalarımızda ağır taşlar taşıyarak yarışıyoruz. Kampta yapacağımızı düşündüm şeyler bunlar değildi. Ama giderek güçleniyorum!

Elişi dersinde senin için bir bilezik yapıyorum anne.

Mavi parlak bir taşı var. Umarım seversin.

Oğlunuz,

Wiglaf

Ejderhaların Partisi

Baltacı, “Odun kesmek eğlenceli olabilir!” dedi, kampçılar önünde sıraya girerken. Kukuletalı rehber parmaklarının ucuyla baltasının keskinliğini kontrol ederken, hepsi onu izlediler.

“Güzel ve keskin!” dedi başparmağından fışkıran kana bakarak.

Wiglaf'ın midesi bulandı. Baltacı neden baltasını bir kütüğün üzerinde denemiyordu ki?

“Bütün bu odunların kamp ateşi için kesilmesi gerek,” dedi Baltacı. “Nasıl yapacağınızı göstereyim. Bir odunu düz bir ağaç kütüğünün üzerine dik koyun. Sonra... ŞAK!” Odunu ikiye ayır-

di. "Gördünüz mü? Benim yaptığım gibi yapın; bir kafayı kesiyormuş gibi."

Baltacı küçük baltalar dağıttı.

Dudwin, Moose ile birlikte odun kesmeye koştu.

"Dikkatli ol, Dudwin," diye seslendi Wiglaf. O da Angus ile birlikte odunlarını aldı ve düz bir kütük bulmak için yürümeye başladı.

"Burası çok iğrenç kokuyor," dedi Angus, odunu kararmış bir ağaç kütüğünün üzerine koyarken. "Güneş hiç parlamıyor. Mordie Dayı'nın neden burada kamp kurduğunu merak ediyorum."

Baltacı onları kontrol etmek için yanlarına geldi.

"Baltanın sapını iki elinizle birden tutun," dedi, Angus'a. "Sonra... ŞAK!"

Angus ve Wiglaf denediler. Ama sadece odunu kütüğün üzerinden devirmeyi becerebildiler.

"Ah, boş verin," dedi Baltacı sonunda. "Siz ikiniz çalı çırpı toplayın."

"Baltacı!" dedi Wiglaf. "Ejder Ateşi Sırtı hakkında ne biliyorsun?"

“Sırtın zirvesinde bir mezarlık olduğu konusunda eski bir efsane ver,” dedi Baltacı.

Wiglaf, Moose’un bir efsaneden söz ettiğini hatırladı.

“Orada kim gömülüymüş?” diye sordu Wiglaf.

“Efsaneye göre, ejderhalar,” dedi Baltacı. Sonra döndü ve sisle kaplı zirveye baktı. “Hayaletleri hâlâ orada dolaşıyormuş.”

“Ejderha hayaletleri mi?” diye haykırdı Wiglaf.

Baltacı güldü. “Bu sadece bir efsane, çocuklar,” dedi. “Çalı çırpı aramaya giderken baltalarınızı kütüğe saplamayı unutmayın.” Yürüyüp gitti.

“Dudwin dün gece kamp ateşinde bir ejderha hayaleti gördüğünü söyledi,” dedi Wiglaf, Angus’a.

Angus omuz silkti. “Muhtemelen o da eski efsaneyi duymuştur. Seni korkutmaya çalışmıştır.”

Wiglaf başıyla onayladı. Öyle olmalıydı. Dudwin sadece onu korkutmaya çalışmıştı.

Angus baltanın sapını tuttu. Baltayı başının üzerine kaldırdı ve kütüğe saplamaya hazırlandı. Bunun yerine balta olduğu yerde, başının üzerinde asılı kaldı. Angus bir heykel gibi duruyordu.

“Angus!” diye bağırdı Wiglaf. “Sorun ne?”

“Bi...bilmiyorum,” dedi Angus. “Baltayı kıpırdatamıyorum. Sanki bir şey tutuyor gibi.”

Bir an sonra Angus baltayı kütüğe indirdi ve sıçrayarak geri çekildi. “Bu çok tuhaftı!” dedi. “Belki de kaslarıma kramp girdi.”

Daha sonra, Wiglaf ve Angus çadıra döndüklerinde, daha da tuhaf bir şeyle karşılaştılar.

“Iyy!” dedi Wiglaf, çadırın ön tentesini kaldırdığında. “Burası berbat kokuyor!”

“İğğgreenç!” dedi Angus. “Şuna bak!”

Yataklar ve battaniyeler bir köşede yığın yapılmıştı ve üzerleri yeşil sümükle kaplıydı.

“Ah, hayır!” dedi Angus. “Nerede benim...”

Çadırın içine daldı. Wiglaf dışarıda kalmıştı ve çadırın içinden bir çığlık duydu.

Angus tekrar dışarı çıktı. “Lokum kutum! Boşalmış!” diye bağırdı. “Her tarafında soğuk, yapış yapış, iğrenç kokulu bir sümük var.”

Angus gözlerini sımsıkı kapadı ve ağlamamaya çalıştı. “Böyle bir şeyi kim yapabilir ki?”

Wiglaf başını iki yana salladı. O anda sadece Dudwin olmamasını umuyordu.

Bulutlu geçen sonraki birkaç günde, Angus herkesi kayıp lokumlarıyla ilgili sorguya çekti. Ve de sümüklü kutuyla ilgili. Çok geçmeden ortalıkta söylentiler dolaşmaya başladı; Ejder Ateşi Kampı lanetliydi!

“Ejder Ateşi Kampı lanetli filan değil!” diye duyurdu Mordie, birkaç gün sonra sabah kahvaltısında.

“Evet, öyle!” diye bağırdı Dudwin.

“Şşşt!” dedi Mordie.

Torblad titremeye başladı.

“Bu kamp sisli mi?” dedi Mordie. “Evet. Geceleri rüzgârlı mı? Evet. Rüzgâr ve sis olduğu için, aptalın biri Ejder Ateşi Sırtı’ndaki hayaletlerle ilgili bir efsane uydurmuş.”

“Bize de anlat!” diye bağırdı kampçılardan biri.

“Bu gece kamp ateşinde LoLo size efsaneyi anlatacak,” dedi Mordie.

“Öyle mi?” dedi LoLo, şaşırarak.

“Evet, anlatacaksın,” dedi Mordie.

Her zamanki gibi, o gece kampçılar Kampateşi Çemberi'nde oturduklarında bulutlar ayı gizlemişti. Küçük çocuklardan ve kızlardan bazıları, efsane, korkutucu olursa diye yanlarında oyuncak ayılarını getirmişlerdi.

LoLo ayağa kalktı. “Hmmm,” dedi. “Uzun, çok uzun zaman önce, bir ejderha yaşıyordu.”

Kampçılar oyuncak ayılarına sarıldılar.

“Ejderhanın adı Fifi idi,” diye devam etti LoLo. “Kibar, dost canlısı ve çok güzeldi. Ama çok da yalnızdı.”

“Bu hayalet hikâyesi değil ki!” diye bağırdı Dudwin.

“Şşşt!” dedi Mordie, kamp taburesinden.

“Bir gün, Fifi, Ejder Ateşi Sırtı'nın zirvesinde bir partiye tanıdığı bütün ejderhaları davet etti,”

diye devam etti LoLo. “Güzel müzikler çalmaları için bir orkestra kiraladı.”

Wiglaf, küçük kampçılarının oyuncak ayılarına sarılmaktan vazgeçtiğini gördü.

“Fifi üzerinde pembe gül yapraklarından yapılmış bir tuvaletle konuklarını karşıladı,” dedi LoLo. “Başında pembe gül yapraklarından, sivri uçlu bir şapka vardı.”

“Hayaletler nerede yahu?” diye seslendi Janice.

“Hayaletler,” dedi LoLo. “Neredeyse unuttuyordum. Orkestra müziğe başladı ve ejderhalar bütün gece dans ettiler. Güneş doğarken, ejderhalar hâlâ dansa devam ediyordu. Günlerce dans ettiler. Günler haftalara, haftalar aylara, aylar yıllara döndü. Hâlâ dans ediyorlardı.”

Birinden güçlü bir horultu geldi. Wiglaf, Mordie’nin uyuyakaldığını gördü. Kamp taburesinde tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

“Ejderhalar dansa devam edip durdular,” diye bağırdı LoLo, Mordie’nin horultuları arasında sesini duyurabilmek için. “Sonunda hepsi yaşlanarak tek tek öldü. Şimdi hayaletleri Ejder Ateşi Sırtı’nda dolaşiyor. Bazen, bulutlar dağıldığında,

Fifi ve arkadaşlarının hayaletlerini dans ederken gördüğünüzü sanabilirsiniz.”

Kamp ateşinden sonra, Angus ve Wiglaf, Dudwin'i buldular. Hep birlikte erkek çocukların çadırına yürüdüler.

“Bu gerçek bir efsane değildi,” dedi Angus.

“Asla,” dedi Dudwin. “Zaten hayalet ejderhaların Fifi gibi komik isimleri olmaz. Gringador veya Boğazdelen gibi korkutucu ejderha isimleri olur.”

“Bunu nereden biliyorsun, Dud?” diye sordu Wiglaf.

“Biliyorum işte,” dedi Dudwin.

Gecenin bir yarısında, Wiglaf birinin kendisini sarstığını hissederek gözlerini açtı.

“Wiggi,” diye fısıldadı Dudwin. “Hayaletler burada. Gel de kendi gözlerinle gör.”

Wiglaf homurdandı. “Yeter artık, Dud. Şakalarından bıktım.”

“Bu şaka filan değil,” dedi Dudwin. “Yemin ederim.”

Wiglaf battaniyesini üzerinden atıp kalktı. Dudwin ile birlikte çadırdan çıktılar.

“Bak,” dedi Dudwin. “Her yerdeler.”

“Ben hayalet filan görmüyorum,” dedi Wiglaf.

Dudwin, Wiglafın elini tuttu ve onu tepeye doğru çekti.

“Bak,” dedi Dudwin.

“Hâlâ hiç hay...” Wiglafın sözü yarım kaldı.

Sancak direğinin yakınında, havada süzülen büyük taşlar görüyordu.

“Ta...taşlar,” diye geveledi Wiglaf.

“Onları hayaletler getiriyor,” dedi Dudwin.

Wiglaf şaşkın şaşkın bakıyordu. Taşlar tek tek ormandan dışarı süzüldüler ve sancak direğinin yanına düştüler.

“Mordie’ye bunu söylemeliyiz,” dedi Wiglaf.

Mordie'nin çadırına koşular.

"Efendim!" diye bağırdı Wiglaf.

"Okulda! Okulda!" diye bağırdı Mordie çadırın içinden, uykulu bir sesle. "Burası kamp. Gidin başımdan!"

"Acil durum, Mordie!" diye seslendi Wiglaf.

"Defolun!" diye bağırdı Mordie.

"Hayaletler!" diye bağırdı Dudwin.

Mordie başını çadır girişinden çıkardı.

"Hayalet, mayalet," dedi. "Çadırınıza dönmeniz için ona kadar sayacağım, yoksa köpekleri üzerinize salacağım. Bir!"

"Ne köpeği?" dedi Dudwin.

"İki!" diye gürledi Mordie.

"Köpeğin filan yok ki senin!" dedi Dudwin.

"Üç!" diye bağırdı Mordie. "Dört! Beş! Altı!"

"Haydi, Dudwin," dedi Wiglaf, kardeşini tu- niğinden çekiştirerek. Çocuklar döndüler ve olabildiğince hızlı bir şekilde tepeden aşağı koş- tular. Wiglaf'ın istediği tek şey, çadırın içinde, battaniyesinin altında, havada süzülen taşlardan uzakta ve güvende olmaktı.

Hey, Anne, Baba!

Nasılsınız? Evin inşaatı bitti mi, anne?
Heykel nasıl gidiyor, baba? Gert Hala hâlâ
orada mı? Bibs insanları ısırmayı bıraktı
mı?

Kampa bayılıyorum! Burada
takımlarımız var.

Ben Mağara Ejderhaları takımındayım.
Ortalığı dağıtıyoruz! Bataklık
Ejderhaları'na karşı yarışıyoruz; her türde
yarışma var. Sülüklü Göl'ün yüzeyi köpük
kaplı ama daldığında o kadar da kötü değil.

Acaba bana birkaç paket daha sakız
gönderebilir misiniz?

Sizi özledim!

Sevgiler,

Janice

“Gidin Buradan!”

Ertesi sabah Torblad dışarıdan bağırdığında, Wiglaf irkilerek uyandı. “Eyyvah! Lanetlendik!”

Wiglaf ayağa fırladı ve hızla çadırından çıktı. Dudwin hemen arkasındaydı. Başka bir mesaj olup olmadığını kontrol etmek için gökyüzüne baktı ama sadece yoğun, kara bulutlar gördü.

“Neler oluyor?” diye sordu, kızlar çadırından çıkan Janice’e.

“Bilmiyorum,” dedi Janice. “Gidip bakalım.”

Sancak direğinin etrafında bir kalabalık toplanmıştı. Tepeye bakıyorlardı. Wiglaf oraya ulaş-

tığında, herkesin baktığı şeyin ne olduğunu gördü. Büyük taşlarla bir yazı yazılmıştı:

GİDİN BURADAN!

“Ne yazıyor, Wiggi?” diye sordu Dudwin.

“Gidin buradan!” dedi Wiglaf.

“Öyle mi?”

Wiglaf başıyla onayladı.

“Hayaletler bizi buradan göndermeye çalışıyor,” dedi Dudwin. “Bize bir mesaj vermek için taşları oraya koydular! Artık bana inanıyorsun, değil mi, Wiggi?”

Tam o sırada Torblad koşarak yanlarından geçtiğinde avazı çıktığı kadar bağıyordu: “Ayaktırnağı’ndaki evime dönüyorum ben!”

“Kimse eve filan dönmüyor!” diye gürledi Mordie.

“Mordie!” dedi Zelda. “Neden taşlarla GİDİN BURADAN diye yazılmış?”

“Bu da o eski şarkının bir parçası işte,” dedi Mordie. “Yağmur, yağmur, git buradan. Yani bugün güneş parlayacak! Eminim diğer kamplar-

daki arkadaşlarınız sabah kalktıklarında gizemli mesajlarla karşılaşmanın eğlencesini yaşamıyorlardır. Hayır, efendim. Bu sadece Ejder Ateşi Kampı'nda olur!”

O gün öğleden sonra, Mağara Ejderhaları, Taşatlon yarışı için Bataklık Ejderhaları ile karşılaşacaktı.

“İşte yapacağımız şey,” dedi Plungie, bütün kampçılar sancak direğinin etrafına toplandığında. “BAŞLA dediğimde, koşup bir çantayla kürek alacak ve kazmaya başlayacaksınız! Üç büyük taş çıkarıp çantalarınıza atacaksınız. Sonra takımınızdaki bir sonraki yarışçının yanına koşacak, çantayla küreği ona vereceksiniz.”

Wiglafın başı dönüyordu. Plungie'nin talimatlarını pek dinlemiyordu. Kampları gerçekten hayaletli miydi? Yoksa Dudwin yine onlara bir oyun mu oynuyordu?

“Hazır mısınız?” diye bağırdı Plungie.

“Bataklık Ejderhaları hazır!” diye bağırdı Zelda.
“Mağara Ejderhaları hazır!” diye bağırdı Cimcime.
Plungie de bağırdı: “BAŞLA!”

Erica ve bir Bataklık Ejderhası koşmaya başladılar. Küreklerini kaptular. Kazmaya başladıklarında Erica çabucak üç tane iri taş çıkardı. Üçünü de çantasına atıp Mağara Ejderhaları’nın yanına koştu. Çantayla küreği Cimcime’ye verdi ve bu kez o koşmaya başladı.

Wiglaf, Cimcime’i kazarken izledi. Şimdi kendisine doğru koşuyordu. Sıradaki oydu! Cimcime çantayı Wiglaf’a verdi. Ağırdı ama Wiglaf çantayı sırtına attı ve deliğe koştu. Kazmaya başladı. Bir Bataklık Ejderhası’nın hemen arkasında kazdığını duyuyordu. Wiglaf bir taş çıkardı; iki taş... Ve üç. Hepsini çantasına attı. Çantayı kaldırmakta zorlanıyordu ama takımının yanına dönmeyi başardı. Janice bekliyordu. Çantayla küreği kaptı ve koşmaya başladı.

Bataklık Ejderhaları’ndan Moose hemen yanındaydı. Janice ile ikisi hızla kazmaya başladılar. Taşları çantalarına attılar ve bitiş çizgisine

koştular. Son anda, Janice hızını artırdı ve bitiş çizgisini Moose'dan önce geçti.

“Yaşasın Mağara Ejderhaları!” diye bağırdı Erica.

Takımdaki herkes tezahürat yaptı.

Ama bağırışlar kesildiğinde, Cimcime başını iki yana salladı. “Kozalak Kampı'nda hiç böyle şeyler yapmazdık,” diye homurdandı.

O gece kamp ateşinde Mordie, Ejderha takımlarının puanlarını açıkladı.

“Bataklık Ejderhaları ve Mağara Ejderhaları berabere; ikisinin de 510'ar puanı var,” dedi. Gülümsedi. “Rekabet sert. Görünüşe bakılırsa, kazananı Büyük Kazı belirleyecek.”

“Bataklık, Bataklık, Bataklık!” diye bağırdı Bataklık Ejderhaları. “Biz bataklıkta boğacağız!”

Erica ayağa fırladı ve en sevdiği şarkıyı arkadaşlarıyla birlikte söyledi:

“Mağara Ejderhaları kraldır!

Lamı cimi yok bunun!

Mağara Ejderhaları kazanır!

Hepiniz bizden korkun!”

“Heeey!” diye bağırdı Mağara Ejderhaları.

“Mordie!” diye seslendi Moose. “BÜYÜK KAZI’yı ne zaman açıklayacaksın bize?”

Mordie sırttı. “Yakında,” dedi.

LoLo ayağa kalktı. “Bu gece hayalet hikâyesini kim anlatmak ister?” diye sordu. “Henüz sırası gelmeyen kimler var.”

Wiglaf’ı şaşıratan bir şekilde Dudwin ayağa fırladı ve LoLo’nun yanına gitti.

“Ben,” dedi.

“Pekâlâ, Dudwin,” dedi LoLo. “Başla bakalım.”

“Hayaletler görüyorum; ejderha hayaletleri,” dedi Dudwin, ürkütücü bir sesle. “Artık onları her gece görüyorum.”

“Haayırr!” diye bağırdı kampçılardan biri.

“Görüyorum ama...” dedi Dudwin. Diş kolyesini tuttu. “Birini tam burada, kamp ateşinin üzerinde süzülürken görüyorum.”

“Aaaah!” diye bağırdı birkaç kampçı.

“Gördüğüm ilk ejderha hayaleti mavimsiydi,” diye devam etti Dudwin. “Parlayan gözleri vardı. Başının üzerinde de beş boynuzu.”

“Bu bir hikâye mi, Dudwin?” diye sordu LoLo.

“Bilmiyorum,” dedi Dudwin. “Ama söylediklerim doğru.”

“Haydi ama Dudwin,” dedi LoLo. “Hayalet hikâyelerinin gerçek olmadığını hepimiz biliyoruz.”

“Bu gerçek ama,” dedi Dudwin.

Dudwin’in gözlerinde kamp ateşinin turuncu alevleri yansıyordu. Wiglaf ürperdi.

“Daha sonra, kampın her yerinde hayaletler görmeye başladım,” diye devam etti Dudwin. “Ve dün gece...”

“Kes!” diye bağırdı Mordie. Kamp taburesinden fırladı ve Dudwin’in yanına koştu. Çocuğu çemberin içindeki yerine geri gönderdi.

“Sözüm bitmedi!” diye bağırdı Dudwin.

“Ah, evet, bitti,” dedi Mordie. “Küçükleri korkutmak istemiyoruz.” Dudwin’in başına vurdu.

Dudwin homurdanarak Wiglaf’ın yanına oturdu.

“Bu geceki hayalet hikâyemiz kısa olduğundan,” dedi LoLo. “Geceyi bir kamp şarkısıyla noktalayalım.”

“Kısa değildi!” diye bağırdı Dudwin. “Daha sözüm bitmemişti!”

“Şşşt!” dedi Mordie, Dudwin’e öfkeyle bakarak.

LoLo ve Geğirti, kampçılara şarkı söylediler:

*“Bana bir kamp ver,
Havası nemli olsun!
Kendin yemeğini pişir
Sopaya takılı olsun!
Duyalım sesini Mordie'nin
Bağırsın güçlü ve gür:
'Haydi kampçılar! Yürüyüş güzel olsun!'
Ejder Ateşi Kampı!
Erkek ve kız çocuklar burada oynar!
Bir ağaç göremezsin
Ne de bir çimen,
Gökyüzü o kadar karanlık ki
Ardında görünmez bulutların
Ay güneşle kovalamaca oynarken.”*

Wiglaf da diğerleriyle birlikte şarkıyı söylüyordu.

Ama Dudwin sadece alevlere bakıyordu. Düşünceli görünüyordu. Wiglaf'a döndü. "Şu anda da hayaletler görüyorum," diye fısıldadı. "Bana bir şey söylemeye çalışıyorlar. Bana inanıyor musun, Wiggi?"

"Bilmiyorum," dedi Wiglaf. "Ama onları gördüğüne inandığını biliyorum."

"Lanet olsun!" diye homurdandı Dudwin. "Kimse bana inanmıyor. Sen bile, Wiggi!"

Sevgili Birader Dave,

Yardımaınıza ihtiyacım var. Küçük kardeşim Dudwin bu kampta hayaletler gördüğüne inanıyor. Kütüphanedeki kitaplarınızda Ejder Ateşi Sırtındaki hayalet ejdertalarla ilgili bir şeyler var mı? Lütfen bana en kısa zamanda yazın!

Öğrenciniz,

Wiglaf

Bir Define Haritası

Taa-taaaa-tat-ta-TAAAA!
Wiglaf gözlerini açtı. Ejder Ateşi Kampı'nda karanlık ve bulutlu bir gün daha başlıyordu.

Angus homurdandı. "Neden burada hiç güneş doğmuyor? Gündüzler de aynı gece gibi!"

"Kalkın bakalım, çocuklar!" diye seslendi Plungie.

Wiglaf kalktı. Etrafına bakınarak Dudwin'i aradı ama kardeşi çadırdan çıkmıştı bile.

Wiglaf ve Angus, diğerlerine en son katıldılar. Bir kez daha, sancak direğinin etrafında bir kalabalık toplanmıştı. Herkes gülüyordu.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Angus.

Wiglaf, sancak direğinin üzerinde sallanan kırmızı bir şey gördü ama bu Ejder Ateşi Kampı sancağı değildi.

“Mordie’nin büyük kırmızı şortu!” diye bağırdı Wiglaf. “Biri onu sancak direğine bağlamış!”

Onlar da gülüşen kampçılara katıldılar.

Yaklaştığında, Wiglaf şortun paçalarında yazılı bir kelime gördü: GİDİN.

Gidin mi? Wiglaf, Dudwin’in söylediklerini düşündü. Acaba bunu küçük kardeşi yapmış olabilir miydi?

Mordie çadırından çıktı. Saçları darmadağınaktı. Hâlâ geceliği üzerindeydi.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu uyku sersemi bir halde.

Kampçılar yine kahkahalara boğuldular.

Mordred etrafına bakındı. Sonunda menekşe rengi gözleri havada uçuşan şorta takıldı.

“Ulu Kral Ken’in pantolonu adına!” diye bağırdı, gözleri yuvalarından fırlayarak. “Bu benim şortum!”

Kampçılardan bir kahkaha dalgası daha yükseldi.

Wiglaf, Dudwin'in kalabalığın arasında dolaştığını fark etti. Yanına çağırdı.

Dudwin, Wiglaf'ın yanına koştu. "Güzel şaka, ha?" dedi.

Wiglaf, kardeşinin ellerine baktı. Siyah isle kaplanmışlardı.

"Dud, ellerin," dedi Wiglaf.

Dudwin ellerine baktı. "Hop!" dedi. Hemen göle doğru koştu.

"Yeter!" diye bağırdı Mordie.

Kampçılar gülmeyi kestiler.

Mordie etrafına bakındı. "Bunu kim yaptı? Konuşun!"

Kimse konuşmadı.

"Bunu yapan her kimse, benden korksun!" diye gürledi Mordie. "Onu bulacağım. Torblad? Şortu aşağı indir."

"Peki, efendim!" dedi Torblad.

"Efendim okulda!.." diye bağırdı Mordie.

"Evet, Mordie!" dedi Torblad. İpi çözdü ve şortu aşağı çekmeye başladı.

“Şortun üzerinde GİDİN yazıyor, Mordie!”
diye seslendi Moose. “Bu ne demek?”

“Kahvaltıya GİDİN demek!” dedi Mordie.
“Haydi! Marş!”

O sabah daha sonra Mordie, Ejder Ateşi Sırtı'na bir yarış düzenledi. Aşağı inerlerken, Wiglaf domuzunu gördü.

“Papatya!” diye seslendi. “Seni gördüğüme çok sevindim!”

“*En-bay e-day!*” dedi Papatya. Wiglaf yüzme egzersizi için Sülüklü Göl'e doğru yürürken, Papatya da ona eşlik etti. “*Iggie-way, Elnok-zay elecek-gay i-may??*”

“Ah, Uzundiş için konuşma büyüsü,” dedi Wiglaf. “Unutmuştum. Evet, Papatya. Onu çağıracağım.”

“*Arika-hay!*” diye haykırdı Papatya.

“Ve belki bir sihirbaz buralarda neler döndüğünü anlamama da yardımcı olabilir,” dedi Wiglaf.

İkisi kamp ateşinden hemen önce çamur gölünün kıyısında buluşmaya karar verdiler.

“Eşekkürler-tay Iglaf-way!” dedi Papatya. Hemen çamur gölüne koştı.

Wiglaf, yüzmeyi atlamaya ve kardeşini aramaya karar verdi. Ama Dudwin ortalarda yoktu.

Wiglaf öğle saatinde Moose’un yanına gitti.

“Dudwin’i gördün mü?” diye sordu.

“Bu sabah benimle birlikte Sırt Patikası’nda yürüyordu,” dedi Moose.

“Cimcime sırtın diğer tarafında bir doğa yürüyüşü düzenledi,” dedi başka bir kampçı. “Sanırım Dudwin de onlarla gitti.”

Bunu duyunca Wiglaf biraz rahatladı.

Kamp ateşinden hemen önce, Wiglaf domuzuyla buluşmaya gitmeye hazırlanıyordu ama Angus onu sancak direğinin dibinde durdurdu.

“Bana yardım etmelisin!” dedi.

“Ne için?” diye sordu Wiglaf.

“Sanırım lokumlarımı kimin çaldığını biliyorum,” dedi Angus. “Benimle gel.”

“Şimdi olmaz, Angus,” dedi Wiglaf. “Papatya ve Uzundiş ile çamur gölünde buluşacağız.”

“Lütfen! Sana yalvarıyorum! Şimdi olmak zorunda,” dedi Angus. “Uzun sürmez.” Wiglaf’ın tuniğini yakaladı ve onu tepeden yukarı sürüklemeye başladı. “Nöbet tutman gerek,” diye ekledi, Mordie’nin çadırına doğru koşarlarken.

“Yani lokumları Mordie’nin aldığını mı düşünüyorsun?” diye sordu Wiglaf.

“Geri kalan tek şüphelim o,” dedi Angus, cebinden minik bir meşale çıkarıp yakarken. Çocuklar çadırın içine daldılar. “LoLo’ya hiç lokum yokken bir Lokum Kızartma Gecesi’ni nasıl düzenleyebileceklerini sorduğunu duydum,” diye ekledi Angus. Çadırın girişini işaret etti. “Sen gözcü ol. Eğer Mordie’nin geldiğini görürsen, ‘Dayı!’ de. Bizi görmeden hemen kaçabiliriz.”

Angus, Mordie’nin çantalarını, torbalarını ve kutularını karıştırmaya başladı.

“Acele et!” dedi Wiglaf. Mordie’nin onları orada yakaladığını düşünmek bile istemiyordu.

Birkaç dakika sonra Angus’un sesini duydu: “Bir şey yok! Belki de hepsini kendi yedi.”

“Gidelim,” dedi Wiglaf. “Papatya nerede kaldığımı merak edecek.”

“Sadece tunik ceplerini kontrol etmek istiyorum,” dedi Angus.

Wiglaf, parşömen hışırtıları duydu.

“Vay canına!” diye bağırdı Angus. “Bu bir define haritasına benziyor!”

Wiglaf, Angus’un yanına koştu. Parşömene bir göz attı.

“Bu Ejder Ateşi Sırtı,” dedi Wiglaf.

“Doğru,” dedi Angus. “Tepedeki kayalar da gösterilmiş. Bak! Biri haritanın üzerine bir isim yazmış. D. Looey!”

“D. Looey mi?” dedi Wiglaf. “Bizim Deli Looey olabilir mi?”

“Evet!” dedi Angus. “Deli Looey, haritasını kaybettiğini söylüyordu!”

Angus parşömeni ters çevirdi. “Burada bir şeyler yazılı!” Meşaleyi parşömene yaklaştırdı ve iki çocuk mesajı okudular:

*“Ejder Ateşi Sırtı’nın zirvesinde,
Kayaların göğe döndüğü yerde,
Geçmiş günlerde kanat açmış
Bir ejderhanın kemikleri gömülüdür.”*

*Ejder Ateşi Sırtı'nın zirvesinde gömülü
Bir zamanlar kükreyen ejderhaların kemikleri
Ejderha kemiklerinin altında da
Yatar onların altın hazineleri.*

*Ejder Ateşi Sırtı'nın zirvesinde
Ejderha hayaletleri altını bekler
Bahar, yaz, güz fark etmez
Kışın bile nöbetçilik eder.*

*Ejder Ateşi Sırtı'nın zirvesinde
Bütün hayaletler uçup gittiğinde
Yılın sadece tek özel gecesinde
Ejderhalar altını yalnız bırakır.*

*Ejder Ateşi Sırtı'nın zirvesinde
Altını kazarsan eğer, en kötüsünden kork
Çünkü kesinlikle üzerine düşecektir
Korkunç Ejder Ateşi Laneti!"*

"Deli Looney bir lanetten söz etmişti," diye fı-
sıldadı Wiglaf. "Hatırladın mı?"

Angus başıyla onayladı. “Mordie bu haritayı bulmuş olmalı,” dedi. “Ya da çaldı.”

“Şimdi bütün kamp faaliyetlerinin anlamı anlaşıldı!” dedi Wiglaf. “Bizi ejderha altınını kazmamız için eğitiyor!”

Angus başıyla onayladı. “Yani Mordie Dayı’nın BÜYÜK KAZI dediği şey bu.”

Tam o sırada, çocuklar çadırın dışından gelen sesleri duydular.

“Eyvah!” dedi Angus. “Kamp ateşi bitmiş olmalı!” Parşömeni Mordie’nin cebine tıktı ve meşalesini söndürdü. “Buradan çıkmamız gerek!”

Wiglaf, ona seslenen birini duydu:

“*Iglaf-way! Iglaf-way! Eredesin-nay?*”

Wiglaf korkuyla yutkundu. Papatya’yı unutmuştu!

Benim Sevgili Elmalı Turtam,

Demek kampta bir hırsız var! Ne korkunç!

*Sana iki katı büyüklüğünde bir kutu daha
gönderiyorum, hayatım. Ama unutma;
paylaşmak lokumları iki kat daha tatlı yapar!*

Elmalı Turtama sevgiler,

Annen

Dudwin Hayaletleri Kaçırıyor

Wiglaf, Mordie'nin çadırından koşarak çıktı. "Papatya!" diye seslendi, arkasından koşarken.

Domuz ona döndü ve kaşlarını çattı. "*Eredey-din-nay en-say?*"

"Uzun hikâye," dedi Wiglaf. "Uzundış nerede?"

"*Amur-çay ölünün-gay ıyısında-kay,*" dedi Papatya.

"Haydi, hemen oraya gidelim," dedi Wiglaf. "Ben sihirci çağıracam."

Bütün kampçılar çadırlarına giderken, Wiglaf ve domuzu sessizce çamur gölüne gittiler. Uzundış çamurun içinde şekerleme yapıyordu.

“Zundiş-uyay!” dedi Papatya. “Ak-bay im-kay eldi-gay!”

Uzundiş bir gözünü açarak homurdandı.

Kurala uyarak, Wiglaf sihirbazı çağırmak için ismini üç kez tersten söyledi: “CONLEZ! CONLEZ! CONLEZ!”

Bir ışık parladı. Mavi cüppeli sihirbaz karşılığında belirdi.

Uzundiş bir çığlık atarak geri sıçradı.

“Yine mi sen, Woolwig?” diye gürlendi Zelnoc.

“Bu kez adımı neredeyse doğru söylediniz,” dedi Wiglaf. “Sayın sihirbaz, acaba Papatya’nın arkadaşı Uzundiş’e de bir konuşma büyüü yapabilir misiniz?”

Zelnoc, Uzundiş’e öfkeyle baktı. Sonra gözleri parladı. “Eh, Wigwort, bu iş için bana ödeme yapabilir misin?”

“Üzgünüm,” dedi Wiglaf. “Hiç param yok.”

“Yarasanın nefesi!” diye homurdandı Zelnoc. “Sorun şu ki Zizmor’un yepyeni bulut yapıcısını bozdum. Aslında tamamen kazaydı. Ama Ziz, yeni bir tane alabilmesi için gereken parayı ona vermem gerektiğini söylüyor. Paraya çok ihtiyacım

var. Ama Büyütcüler Kuralı No: 598, ricayı geri çevirmeyi yasaklar. O halde, haydi başlayalım.”

Sihirbaz, Uzundiş'in etrafında dönmeye başladı.

Uzundiş bir çığlık atarak merakla sihirbaza baktı.

Zelnoc cüppesinin kolundan asasını çekip çıkardı. Asayı Uzundiş'e doğru tuttu ve şarkısını söyledi:

*“Oink-a-la, doink-a-la,
İki, üç, dört saya!
Sayma bittiğinde
Bu domuz konuşur ola!”*

Zelnoc, asasını Uzundiş'in kılı kufasına değirdirdi.

Uzundiş ürperdi ve boncuk gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra gırtlaktan bir sesle konuştu: “Sosis kokuyorum.”

“Harika bir burnun var, domuz!” diye gürledi Zelnoc. “Çağrıldığımda akşam yemeğim için sosis kızartıyordum!”

“Yanında hiç var mı?” diye sordu Uzundiş.

“Ne yazık ki hayır,” dedi Zelnoc.

“*Elnoc-zay!*” dedi Papatya. “*Zundiş-uyay or-mal-nay onuşuyor-kay!*”

“Evet, normal konuşuyor.” Sihirbaz başıyla onayladı. “Ne olmuş?”

“*Eden-nay Omuz-day Atincesi-lay onuşmu-yor-kay?*” diye sordu Papatya.

“O domuz değil ki,” dedi Zelnoc. “Bir yabandomuzu. Yabandomuzu Latincesi diye bir şey yok.”

Wiglaf anlamamıştı. Zelnoc sonunda büyüyü mükemmel bir şekilde yapabilmişti!

“Başka bir şey var mı?” diye sordu sihirbaz. “Yoksa sosislerime geri dönebilir miyim?”

“Bir şey daha var,” dedi Wiglaf.

Wiglaf, Zelnoc’a Deli Looney’in haritasından öğrendiklerini çabucak anlattı.

“Mordie bize ejderha altını kazdırmak istiyor,” dedi. “Yaz ortasında ejderhalar gittiği zaman.”

“Altın mı?” dedi Zelnoc, irkilerek. “Eğer biraz altın çıkarabilirsen, Ziz’e olan borcumu ödeyebilirim.”

“Hayır!” diye haykırdı Wiglaf. “Ejderha altınlarını kazanları bir lanet bekliyor.”

“Yaz ortası dedin, değil mi?” diye sordu sihirbaz.

“Evet,” dedi Wiglaf. “Ama...”

“O zaman görüşürüz!” diye bağırdı Zelnoc. Bir anda kaybolup gitti.

Uzundiş, Papatya’ya döndü. “Eee,” dedi. “Sence altın uçlu tüylerim beni hayatında gördüğün en yakışıklı yabandomuzu yapmıyor mu?”

Wiglaf, Papatya ve Uzundiş’i çamur gölünün kıyısında bırakarak erkek çocukların çadırına döndü. Dudwin’in doğa yürüyüşünden dönüp dönmediğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Wiglaf aceleyle kampa ulaştı. Vaktin çok geç olduğunu fark etmemişti. Hâlâ ayakta olan tek kişi kendisi gibi görünüyordu.

Wiglaf, uyuyanları uyandırmamak için erkek çocukların çadırına sessizce girdi. Dudwin’in

uyuduğu yere doğru yaklaştı. Uzanarak kardeşinin battaniyesini yokladı ama Dudwin orada değildi.

Wiglaf, Angus'u sarsarak uyandırdı. "Kalk!" dedi.

Angus aniden kalktı. "Ne oldu? Hırsız yeni lokum kutumu çalmak için geri mi döndü?" Eliyle minderinin altını yokladı ve rahat bir nefes aldı.

"Dudwin hâlâ kayıp," dedi Wiglaf. "Bulmama yardım etmelisin."

"Tamam," dedi Angus. "Ama bunu da yanıma alıyorum." Kocaman bir lokum kutusunu minderin altından çıkardı.

İkisi birlikte sessizce çadırdan çıktılar. Angus meşalesini yaktı. Birlikte patikada yürümeye başladılar. Daha çok uzaklaşmamışlardı ki onlara doğru gelen bir grup gördüler.

"Wiggi!" diye bağırdı Erica.

"Doğa yürüyüşü sırasında kaybolduk!" dedi Janice.

"Kaybolmadık," dedi Cimcime, sinirli bir tavırla. "Sadece kafamız karıştı."

“Dudwin sizinle mi?” diye sordu Wiglaf.

Cimcime başını iki yana salladı. “Hayır, sadece üçümüzdük.”

“Sen ve Angus gecenin bu saatinde burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu Erica.

“Dudwin kayıp,” dedi Wiglaf. “Onu bulmaya çalışıyoruz.”

“Onu Sırt’ta görmedik,” dedi Erica.

“Belki de saklanıyordur,” dedi Wiglaf.

“Onu bulmana yardım edeceğim,” dedi Erica.

“Ben de!” dedi Janice.

“Ben gidip yatacağım,” dedi Cimcime. “Bol şans!”

Wiglaf, Angus, Erica ve Janice yola koyuldular. Artık patıkaya tırmanmaya o kadar alışmışlardı ki ellerinde küçük meşalelerle yollarını görerek bunu yapmakta hiç zorlanmadılar.

“Dudwin!” diye sesleniyordu Wiglaf, tırmanırken. “Duuudwin!”

Ama küçük çocuktan iz yoktu.

Tırmanmaya devam ederlerken, Angus onlara parşömeni anlattı.

“Mordie altını almak için bunca zahmete girmiş,” dedi Janice. “Bataklık toprağını satsa, ba-

Berbat kokulu zirveye ulaştıklarında, herkes öksürüp duruyordu. Sis etraflarını görmelerini zorlaştırıyordu. Seslenip durdular. Ama Dudwin'den hâlâ iz yoktu.

Patikadan ayrılıp ormanı araştırmaya başladılar. Wiglaf, Dudwin'in adını sesleniyordu. Arama saatlerce sürdü.

Sonunda bir açıklıĝa geldiler. "Bir Şeyler yemedem devam edemem," dedi Angus.

"Doĝa yürüyüşünden biraz kuru et kaldı," dedi Janice.

"Ben de bunları getirdim," dedi Angus. Lokum kutusunu çıkardı. Düzinelerce parlak beyaz lokum, meşale ışığında parladı.

"Yani bizimle mi paylaşacaksın?" diye sordu Erica.

"Her biriniz üçer tane alın," dedi Angus.

Aniden, Dudwin yanlarında belirirdi.

"Dud!" dedi Wiglaf, Şaşkınlıkla. Küçük kardeşinin yanına koştu, sarıldı. "Senin için endişelendim!" Kaşlarını çatarak, "Neden cevap vermedin?"

"Hayaletler beni heykel gibi dondurdu," dedi Dudwin. "Konuşamadım."

“Hikâyeler uydurmayı bırak, Dud,” dedi Wiglaf.

“Dur,” dedi Angus. “Baltayı sallayamadığım zamanı hatırlıyor musun? Belki beni de hayaletler dondurmuştu. Belki de doğruyu söylüyor.”

“Doğruyu söylüyorum!” dedi Dudwin. “Hey, ben de lokum alabilir miyim?”

“Üç tane,” dedi Angus. “Herkes üç tane alıyor.”

“Haydi bir ateş yakıp kızartalım,” dedi Erica.

Janice ve Wiglaf odun toplarken, Erica da ateşi yaktı. Angus beş tane sopa buldu. Her birinin ucuna üç lokum taktı.

“Dudwin, Mordie'nin şortunu sancak direğine çeken sen miydin?” diye sordu Angus, sopayı ona verirken.

“Doğruyu söyle,” dedi Wiglaf.

“Evet.” Dudwin sırttı.

“Bütün kamp boyunca olan en iyi şeydi.” Angus, Dudwin'in sopasına üç lokum daha taktı.

Hepsi birlikte sopalarını çıtırdayan ateşin üzerine tuttular. Kızaran lokumların kokusu havayı sardı.

“Dud, neden bana söylemeden gittin?” diye sordu Wiglaf.

“Bana inanmadığın için kızgındım,” dedi Dudwin. “Ama hayaletleri görebiliyorum. Konuştuklarını da duyuyorum.”

“Artık sana inanıyorum, Dud,” dedi Wiglaf. “Gerçekten inanıyorum.” Dudwin’e parşömeni anlattı.

“Ejderha altınlarını çalanın bir lanete yakalanacağı yazılıydı,” diye bitirdi Wiglaf.

“Mordie’yi durdurmamız gerek,” dedi Angus. Janice sakızıyla balon şişirip patlattı. “Ama nasıl?”

Gerçekten, nasıl? Hepsi sessizleşerek düşüncelere daldılar.

Sonunda sessizliği bozan Wiglaf oldu. “Dudwin, neden sen onları görüyorsun da, biz göremiyoruz?”

“Şanslı doğmuşumdur belki?” dedi Dudwin.

“Olabilir,” dedi Wiglaf.

“Belki de özel güçlerim vardır,” dedi Dudwin.

“Şu sürekli taktığın ejderha kolyesine ne dersin, Dud?” dedi Janice. “Belki de sihirlidir.”

“Şşşt!” dedi Dudwin. “Şu anda da bir ejderha hayaleti görüyorum,” diye fısıldadı.

Wiglaf'ın lokumlarından biri sopadan çıktı ve havada asılı kaldı. Boşluğun ortasından mavi bir alev yayıldı. Lokum çabucak kızardı ve bir an sonra gözden kayboldu.

“Aaaaahhh!” diye bağırdılar... Angus, Erica ve Janice.

“Vay canına!” dedi Wiglaf.

Aniden, Angus'un lokum kutusu yerden yükselmeye başladı.

“Haaayır!” diye bağırdı Angus. Değerli lokumlarını alabilmek için havaya zıpladı ama kutu uzanamayacağı kadar yükselmişti. Yükselmeye devam etti ve sonunda ağaçların üzerine kadar çıktı.

“Geri ver onu!” diye bağırdı Angus. “Sana yalvarıyorum! Bana lokum kutumu geri ver!”

Wiglaf'ın aklına bir fikir geldi. “Çabuk, Dud,” diye fısıldadı. “Bana diş kolyeni ver.”

Dudwin kolyesini çıkarıp Wiglaf'ın kafasından geçirdi.

Wiglaf başını kaldırıp baktı. Başlarının üzerinde, büyük bir bulut gördü. Büyük, ejderha biçiminde bir bulut. Aslında bir bulut değildi; bir hayaletti. Bir ejderha hayaleti!

sevgili Wiglaf,

Bu sayfaları Ejderha Ansiklopedisi'nden kopyaladım, evladım. Çok büyük tehlikesiniz. Sakın altını kazmayın!

sevgilerimle,

Birader Dave

Ejder Ateşi Ejderhaları Tarihleri: Binlerce yıl boyunca, Ejder Ateşi Ejderhaları, Kara Orman'ın kuzeyinde çok büyük bir bölgede hüküm sürdüler.

Davranışları: Bu güçlü, büyük kemikli tepe sakinleri, alev uzmanydılar. Sık sık tepelerin yamaçlarında yangın çıkarır ve oturup seyrederdiler. İnsanlardan asla çalmazlardı ama mağara Ejderhaları'ndan ve Bataklık Ejderhaları'ndan altın çalmayı severlerdi.

Zenginlikleri: Yıllar boyunca, Ejder Ateşi Ejderhaları çok büyük miktarlarda altın biriktirdiler. Hazineselerini bir tepenin üzerine uçurup, orada alevlerle eğlenirlerdi. Bu tepe, Ejder Ateşi Surtu olarak tanındı.

Gömmü Gelenekleri: Ejder Ateşi Ejderhaları öldüğünde, kemikleri, dişleri ve pençeleri dışında ejderha tozuna dönüşürlerdi. Hayatta kalan ejderhalar, ölen ejderhanın kalıntılarını Ejder Ateşi Surtu'na götürürlerdi. Ölülerinin kemiklerini altınlarıyla birlikte gömer, pençeleri ve dişleri üzerine saçarlardı.

Soyun Tükenmesi: Asırlar sonra, Ejder Ateşi Ejderhaları yok oldular ama bu güçlü grubun hayaletleri hâlâ Ejder Ateşi Surtu'nda dolasmaya devam ediyor.

Hayaletlerin Davranışları: Ejder Ateşi Ejderhaları, oyuncu ve barışçıldır; ama hazine avcuları altınları kazmaya geldiğinde değişirler. Altınlarını

korunmak için, hayaletler deli gibi alev saçan ve korkutucu Ejder Ateşi Laneti şarkısını söylerler.

Ejder Ateşi Laneti:

Sormayın!

Hayaletlerin Görünüşü:

Gövde: Şeffaf mavimsi

Pullar: Gümüş

Boynuzlar: Bir grup baş boynuzu

Gözler: Turuncu

Burun: Çok güçlü koku duygusu

Dişler: Tatlı yemekten dolayı çürümüş

En Çok Söyledikleri Söz:

Pencelerini altınlarından çek!

En Büyük sürprizleri: Yaz ortasında Ejder Ateşi Ejderhaları'nın hayaletleri sırttan ayrılıp Bütün Hayaletler Balosu'na uçarlar ve şafakta geri dönerler.

Gizli Zayıflıkları:

Lokum kokusuna dayanamazlar.

Sevgili Anne,

Hemen daha çok lokuma ihtiyacım var. Bana bulabildiğin kadar lokum gönder... Hemen yapmaya başla! Bu acil durum. Geri döndüğümde açıklayacağım.

Oğlum,

Angus

Hey, Anne ve Baba!

Bana Yıldızköy'deki bütün lokumları gönderir misiniz lütfen? Çok önemli. Eve döndüğümde nedenini açıklarım. Tabii eve dönebilirim.

Bibs'i benim için ısıtırın.

Sevgiler,

Janice

Sevgili Anne ve Baba,

Lütfen Kraliyet hizmetkârlarına
krallıktaki bütün lokumları satın
almalarını söyleyin ve en cabuk
şekilde Kraliyet Faytoncusu ile bana
gönderin.

Medenimi daha sonra açıklayacağım.

Sakin gecikmeyin!

Sevgiler,

Erica

Sevgili Birader Dave

Hızlı cevabınız için çok teşekkür ederim. *Ejderha Ansiklopedisinden* aldığınız bilgiler çok yardımcı oldu! Artık bir planımız var.

Siz ve Fıstıklı Çörek Kardeşliğindeki diğer kardeşler daha önce hiç lokum yaptınız mı?

Eğer yaptınızsa, lütfen şimdi de biraz yapıp bize hemen gönderir misiniz? Çok şey istediğimi biliyorum. Ama umutsuz durumdayız. Yaz ortasına sadece bir hafta kaldı.

Bize şans dileyin!

Sadık öğrenciniz,

Wiglaf

Merhaba, Wiggi!

Sana cevap vermem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Postacıyı bir tomar lahana karşılığında bu mektubu yazmaya ikna etmek kolay olmadı.

Şimdi kampta eğleniyorsun, ha!.. Rahat mısın? Benim gibi daha yaşlılar için de böyle kamplar var mı? Bu konuda bana cevap yaz.

Arkadaşlarına anlatmak için yeni şakalar beklediğini biliyorum. İşte geliyorlar:

Tak! Tak!

Kim o?

Ruh.

Hangi ruh?

Tuz ruhu.

Nasıl ama? Tamam bir tane daha.

Tak! Tak!

Kim o?

Sultan.

Hangi sultan?

Gönüllerin sultanı.

Haahaahaa!

Annen kendisine bir bilezik yaptığın için teşekkür ediyor. Ama mavi taşların kötü şans getirdiğini söylüyor. Altın olarak bilinen sarı parlak metalden bir bilezik yapip yapamayacağını soruyor.

Kardeşlerin kavgaya devam ediyor ve annenin de yine tuzu bitti. Evden haberler bu kadar, evlat.

GARK!

Fergus

Pinwick Geçirme Takımı Kaptanı

Büyük Kazı

Wiglaf, “Gök gürültüsü duyuyorum,” dedi, birkaç gün sonra diğer kampçılarla birlikte Kampateşi Çemberi’nde kahvaltılarını ederlerken.

“Yağmura benziyor,” dedi Angus. “Ama buralarda hep yağmur yağıyor zaten.”

“Sence yağmur yağarsa Mordie bizi yine de Büyük Kazı’ya götürür mü?” diye sordu Janice.

“Lanetlensek bile umrunda olmaz,” dedi Wiglaf. “Neden ıslanmamızı umursasın ki?”

“Her şeyi aldık mı?” diye sordu Erica.

Wiglaf başını sallayarak onayladı. “Hazır mısın, Dud?”

Dud kollarını göğsünde kavuşturmuş halde oturuyordu. “Sanırım,” dedi.

“Her şey sana bağlı,” dedi Erica.

Dudwin kolyesine dokundu. “Biliyorum,” dedi üzgün bir tavırla.

“Sana dönmek için elimizden geleni yapacağız, Dud,” dedi Wiglaf.

Tam o sırada Mordie kamp ateşinin başına geldi.

“Harika haber!” diye gürlledi. “Büyük Kazı bu gece!”

“Heeey!” dedi Cimcime ve Zelda, diğer kampçılar gibi.

Ama Wiglaf ve arkadaşları hiç de sevinçli değillerdi.

“Yapacağınız şey şu,” diye devam etti Mordie. “Sırtın zirvesine bir miktar kamp altını gömdüm.”

“Gerçek altın mı, Mordie?” diye sordu Moose.

“Hayır,” dedi Mordie. “Kesinlikle gerçek değil. Kamp altını sahte altındır. Bu yüzden, siz kampçıların kendinize ayırmanıza gerek yok. Anlaşıldı mı?”

Kampçılar başlarıyla onayladılar.

“Mordie altın dişlerini herkese gösterip duruyor,” diye fısıldadı Angus.

“Sırtın zirvesine çıkacak ve bütün gece boyunca olabildiğince hızlı şekilde kazacaksınız,” diye devam etti Mordie. “Çantalarınızı altınla dolduracak ve bana getireceksiniz. Sonra gidip daha fazla alacaksınız. Bana en çok altını getiren takım, yüz ejderha puanı kazanacak!”

Kampçılar yine bağırdı: “Heeeeey!”

O akşam yemekten sonra Wiglaf ve diğer kampçılar tepeden aşağı, Kampateşi Çemberi'ne yürüdüler. Bir sürü odun yığılmıştı ama ateş yakılmamıştı. Dudwin, Wiglaf'ın yanına oturdu.

Mordie seslendi. “Ejder Ateşi Ateş Yakma Töreni için kalkın!”

Bütün kampçılar ayağa kalktı. Kimse neler olacağını bilmiyordu.

Sonra, her zamanki gibi kukuletasıyla dolaşan Baltacı, bir meşale yakmak için çemberin içine

girdi. Meşaleyi odunların arasına attı ve bir anda alev aldılar. Baltacı meşalesini de ateşe attı. Ardından da Mordie'ye dönerek eğildi.

Mordie yavaşça bütün kampçılarının tek tek gözlerine baktı. Menekşe rengi gözleri parlıyordu.

“İşte beklediğiniz gece geldi,” dedi, alçak sesle. “Büyük Kazı gecesi. En iyi takım kazan-sın.”

“Yani Bataklık Ejderhaları!” diye bağırdı Zelda.

Bütün Bataklık Ejderhaları neşeyle bağırıp çığlık attılar.

“Mağara Ejderhaları kazanacak!” diye bağırdı Cincime.

Bütün Mağara Ejderhaları çığlık atarak neşeyle bağırdılar.

“Bataklık Ejderhaları, bir arkadaşınızı alıp sağ tarafımda sıraya girin,” dedi Mordie. “Mağara Ejderhaları, sol tarafıma dizilin.”

Dudwin koşup Moose'un yanında durdu.

Wiglaf ve Angus birlikteydiler. Janice ve Erica da arkalarındaydı. Her birinin sırtında büyük birer sırt çantası vardı.

YoRick her çifte bir meşale verdi.

“Bataklık Ejderhaları, meşalelerinizi yakın,” diye emretti Mordie.

Bataklık Ejderhaları meşalelerini alevlere tutarak yaktılar. Sonra Mağara Ejderhaları da aynı-sını yaptılar.

“Şimdi siz beni takip edin!” diye bağırdı Mordie.

“Durun!” dedi Dudwin. Mordie’nin yanına koştu.

“Durun mu?” diye gürlledi Mordie. Menekşe rengi gözleri öfkeyle parladı. “Neden?”

“Uğur tılsımı olarak...” dedi Dudwin.

“Uğur mu?” Mordie gülümsedi. “Bunu sevdim. Özellikle de bu gece! Ver bakalım, evlat. Çabuk ol!”

Wiglaf huzursuz oldu. Plandaki rolünü yerine getirmesi konusunda Dudwin’e güvenebilirler miydi?

Dudwin dış kolyesini çıkardı. Angus ve Janice sıradan çıkıp küçük çocuğu kaldırdılar ve Dudwin kolyeyi Mordie’nin boynuna taktı.

“Teşekkürler!” diye gürlledi Mordie. “Haydi bakalım, kampçılar! Yürüyüşe çıkalım!”

Mordie ve kampçılar, Sırt Patikası'nı tırmanmaya başladılar.

Cimcime ile Zelda, meşale ışığında şarkı söyleyerek kampçılara liderlik ediyorlardı.

*“Selam! Selam! Ejder Ateşi Kampı!
Kendimizi adıyoruz sana!”*

Meşalelerin ışığı zayıftı ama Wiglaf ve arkadaşları artık bu patikada gözleri kapalı bile yürüyebilirlerdi. Bu o gün yedinci turlarıydı zaten.

Tepeye yaklaşırlarken, tanıdık koku daha da güçlendi. Herkes daha da sert öksürmeye başladı.

Sonunda, Mordie böğürdü. “Durun!”

Meşalelerin titrek ışığında, Wiglaf sisin üzerinde beliren kayaları görebiliyordu.

“Al bakalım, evlat,” dedi YoRick. Wiglaf'a bir kürek verdi. “Sen kazarken, arkadaşın meşaleyi tutabilir. Sonra yer değiştireceksiniz.”

Wiglaf, Angus, Erica ve Janice, sessizce sırt çantalarını indirdiler.

“Ah, bunu gerçekten yapmak istemiyorum,” diye homurdandı Angus. “Hiç doğal değil!”

“İyi bir nedeni var,” diye hatırlattı Wiglaf.

Angus mutlu bir şekilde çantasını açtı ve havaya lokum savurmaya başladı.

Wiglaf, Erica ve Janice de aynı şeyi yapmaya başladılar.

“Siz ne yapıyorsunuz böyle?” diye sordu Zelda, her tarafa lokum fırlattıklarını gördüğünde.

“Bu bir Mağara Ejderhası geleneği,” dedi Janice. “Uğur için.”

“Dinleyin, kampçılar,” diye seslendi Mordie. “Herkes dev bir kayanın altını kazmaya başlasın. Altını muhtemelen bulacağınız yer orası. Sahte kamp altınıni yani.”

“Burası bu gece gerçekten berbat kokuyor, Mordie,” dedi Moose.

“Yapış yapış bir şeye bastım,” dedi Torblad.

Mordie onlara aldırmadı. “Yerlerinize, kampçılar!” diye bağırdı.

Kampçılar kayalara doğru koştular ve küreklerini yere dayadılar.

“Hazır,…” diye seslendi Mordie.

Kampçılar bir ayaklarını küreklerine dayadılar.

“İyi bir nedeni var,” diye hatırlattı Wiglaf.

Angus mutlu bir şekilde çantasını açtı ve havaya lokum savurmaya başladı.

Wiglaf, Erica ve Janice de aynı şeyi yapmaya başladılar.

“Siz ne yapıyorsunuz böyle?” diye sordu Zelda, her tarafa lokum fırlattıklarını gördüğünde.

“Bu bir Mağara Ejderhası geleneği,” dedi Janice. “Uğur için.”

“Dinleyin, kampçılar,” diye seslendi Mordie. “Herkes dev bir kayanın altını kazmaya başlasın. Altını muhtemelen bulacağınız yer orası. Sahte kamp altını yani.”

“Burası bu gece gerçekten berbat kokuyor, Mordie,” dedi Moose.

“Yapış yapış bir şeye bastım,” dedi Torblad.

Mordie onlara aldırmadı. “Yerlerinize, kampçılar!” diye bağırdı.

Kampçılar kayalara doğru koştular ve küreklerini yere dayadılar.

“Hazır...” diye seslendi Mordie.

Kampçılar bir ayaklarını küreklerine dayadılar.

Tam o anda, Wiglaf bağırdı: “CONLEZ!
CONLEZ! CONLEZ!”

Bir şimşek havayı aydınlattı.

“Vay canına!” diye bağırdı kampçılardan bazıları, mavi cüppeli bir sihirbaz havada süzülüp Mordie'nin yanına indiğinde.

“Bu da ne?” diye bağırdı Mordie. “Burada ne yapıyorsun sen, sihirbaz?”

“Çağrıldım,” dedi Zelnoc. “Görünüşe bakılırsa, tam da zamanında.”

“Bir sihirbaz!” dedi Moose. “Harika!”

“Teşekkür ederim.” Zelnoc hafifçe eğildi.

“Defol buradan, sihirbaz!” diye bağırdı Mordie. “Büyük Kazı'nın ortasındayız.”

“O zaman eminim şunu ödünç almak istersin,” dedi Zelnoc. Cüppesinin geniş kolundan parlak gümüşü bir kürek çıkardı. Sapında küçük bir düğmeye bastı ve küreğin ucu tirbuşon gibi dönmeye başladı. “Ben buna E-Z Kaz diyorum,” diye devam etti Zelnoc, aleti Mordie'ye verirken.

Tam tahmin ettikleri gibi Zelnoc gevezeliği sürdürürken, Wiglaf ve arkadaşları çantaları boşalana kadar lokum atmaya devam ettiler.

“Bir tanesini bile yiyemediğime inanamıyorum!” dedi Angus, son lokumu havaya savururken.

“Şimdi beklemeliyiz,” dedi Wiglaf. Uzaktan kanat sesleri duydu. Belki de sadece rüzgârı.

Mordie, E-Z Kaz’ın avarını sonuna kadar açtı. “Bu çok işime yarar. Şimdi bizi rahat bırak, sihirbaz. Pisst!”

“Pisst mi?” diye gürlledi Zelnoc. “Bu kediler içindir. Sihirbazlar için değil. Eğer bir sihirbazdan kurtulmak istiyorsan, Gitti-Sihirbaz büyüsünü yapman gerekir. Ah, tabii bunun için sihirbaz olmak gerekir.”

Mordie ona aldırmadı.

Kanat sesleri giderek artıyordu.

“Sanırım onlar,” diye fısıldadı Wiglaf.

“Kampçılar!” diye bağırdı Mordie. “Yerlerinizi! Hazır olun! Aaaaaahhhh!”

Mordie başını ellerinin arasına aldı ve tekrar bağırdı.

“Mordie!” diye bağırdı Moose. “Neler oluyor?”

Mordie bağırmaya devam ediyordu.

“Neler oluyor?” dedi diğerkampçılar. “Sorun ne?”

“Yarasalar ve çan kuleleri!” diye bağırdı Zelnoc, gökyüzüne bakarak. “Neredeyse bir ordu!”

Mordie daireler çizerek bağırıp çağırıyordu. “Bu tek gece! Şafağa kadar buraya dönmemeniz gerekiyor! Gidin buradan! Defolun! Hoşt! Kışt! Pissst! Bizi rahat bırakın!”

“Kime bağılıyor bu?” dedi Cimcime.

“Lanetlendik!” diye bağırdı Torblad ve o da bağırmaya başladı.

“Vay canına! Hiç bu kadar öfkeli görünen hayaletler görmemiştim,” dedi Zelnoc. “Ziz’in bedelini ödemenin daha kolay bir yolu olmalı. Ben gidiyorum!”

Ardından da bir ışık patlamasıyla ortadan kayboldu.

Kampçılar küçük gruplar halinde birbirlerine sokuldular. O kargaşada, çoğu meşalelerini düşürmüştü; meşaleler sönmüştü.

“Lütfen! Lütfen! Canımı yakmayın!” diye bağıırıyordu Mordie. Gözlerini sımsıkı kapadı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Wiglaf, Dudwin, Janice, Erica ve Angus, farklı yönlerde koşmaya başladılar. Lokumlarla dolu büyük çantaları sakladıkları yerlere doğru koşuyorlardı. Çantaları başlarının üzerinde tutarak tekrar koşmaya başladılar. Koşarlarken, binlerce lokum Ejder Ateşi Sırtı'ndan havaya saçıldı.

Wiglaf, çantasındaki son lokumu silkeledikten sonra yukarı baktı ve gülümsedi. Baktığı her yerde havada kendi başlarına süzülen lokumlar görüyordu.

“Şarkıyı kestiler!” diye bağırdı Dudwin.

Küçük mavi alev patlamaları havayı doldurdu. Her yanı kızarmış lokum kokusu kapladı. Mavi alevler inanılmaz şekilde ortalığı aydınlatmıştı.

Mordie hâlâ yerde diz çökmüş haldeydi. Gökyüzündeki mavi alevlere bakıyordu. Olduğu yerde donup kalmış gibiydi. Yanaklarından iri gözyaşları süzülüyordu.

“Kampa koşun!” diye bağırdı Wiglaf, diğer kampçılara.

“Bataklık Ejderhaları, beni izleyin!” diye emretti Zelda.

“Mağara Ejderhaları, arkama düşün!” diye bağırdı Cimcime.

Kampçılar kendi takım kaptanlarının arkasından koşarak tepeden indiler.

“Biz de gitsek iyi olur,” dedi Janice.

“Durun!” diye bağırdı Angus. “Mordie Dayı’yı burada bırakamayız.”

“İyy, iğrenç!” dedi Dudwin.

Wiglaf nedenini anladı; Mordie hayalet sümügüyle kaplanmıştı.

“Dayı, bizimle gel,” dedi Angus, yatıştırıcı bir sesle.

Wiglaf ile birlikte Mordie’nin kalkmasına yardım ettiler.

“Hayaletler yakında lokumları bitirir,” dedi Wiglaf. “Acele etmeliyiz, efendim!”

“Efendim okulda,” diye geveledi Mordie, kampçılar onu tepeden indirirken. “Burası kamp. Adım Mordie.”

Kampın Son Günü

Wiglaf, “Kampın bittiğine inanamıyorum,” dedi, ince kahverengi battaniyesini yere yayıp eşyalarını toplamaya başlarken.

“Kampın son günü,” dedi Angus. “Yaz gerçekten de çabuk geçti.”

“Kampa bayıldım!” diye bağırdı Dudwin, mavi kraliyet battaniyesini dürerken. “Gelecek yaz tekrar gelmek istiyorum.”

Wiglaf şanslı zırhını, kılıcını ve su matarasını battaniyesinin içine atıp bir bohça yaptı. Annesi için yaptığı mavi taş bileziği cebine attı. Belki bileziği gördüğünde, annesi mavi taşlar hakkındaki düşüncesini değiştirebilirdi.

Bir gong çaldı.

“Heeey!” diye bağırdı Angus. “Son sopada kahvaltımız!”

Erkek ve kız çocuklar çadırlarından çıkıp Kampateşi Çemberi’ne koştular. Ama her zamanki gibi sopalar dağıtılması yerine, Kurabiye kocaman bir tencerede bir şey pişirmişti.

“Bu nedir, YoRick?” diye sordu Dudwin, tencereye bakarak. “Çamura benziyor!”

“O sadece üstü,” dedi Kurabiye. Üst kremayı kenara itti ve daha da sümüklü bir çamur ortaya çıktı.

“İyyy!” dedi Cimcime. “İçinde bir solucan var!”

“İçinde bir sürü solucan var!” diye bağırdı Torblad.

“Deneyin,” dedi Kurabiye. “Seveceksiniz.”

Angus cesur bir şekilde parmağını çamura soktu ve yaladı. “Hmm,” dedi, “çok lezzetli!”

LoLo, arkasında Mordie ile birlikte çembere geldi. Mordie pek iyi görünmüyordu. Sülüklü Göl’e girince hayalet sümügünden kurtulmuştu ama şimdi saçından ve sakalından yeşil göl sümüğü sarkıyordu.

“Mordie!” diye seslendi Moose. “Hangi ejderha takımı kazandı?”

“Ejderha takımı mı?” dedi Mordie, daha önce hiç ejderha takımlarını duymamış gibi. LoLo onu kamp taburesine oturttu.

“Ben de tam duyuru yapmak üzereydim,” dedi LoLo.

Kampçılar nefeslerini tuttular. İşte büyük an gelmişti.

“Eee... şey... tuhaf... hava şartları yüzünden dün geceki yarışma iptal edildiğinden,” dedi LoLo, “bu yarışmanın puanları eşit olarak eklendi. Buna göre, Mağara Ejderhaları...”

Cimcime nefesini tuttu.

“... Toplamda 625 puan kazandı,” dedi LoLo. “Peki, ya Bataklık Ejderhaları?”

Zelda gözlerini kapadı ve içinden, *Lütfen, lütfen, lütfen*, dedi.

“Onların da 625 puanı var,” dedi LoLo. “Sonuç berabere! Hepiniz kazandınız!”

Kampçılar neşeli çılgınlıklarla ayağa fırladılar. Birbirlerine sarılarak oldukları yerde zıplıyorlardı.

“Kazandık!” diye haykırdı Torblad, mutluluktan ağlayarak.

“LoLo!” diye seslendi Moose. “Hepimiz değerli bir ödül alıyor muyuz?”

“İşte sorun da bu,” dedi LoLo. “Beraberlik olacağını düşünmemiştik. Bu yüzden herkese yetecek kadar yama yok. Ama yamalardan çok daha iyi bir şey bulduk.”

“Ne? Ne?” diye bağırdı kampçılar.

“Size burada, Ejder Ateşi Kampı’nda geçirdiğiniz yazı daima hatırlatacak bir şey,” dedi LoLo. “YoRick? Lütfen ödülleri dağıt.”

YoRick elinde kocaman bir çantayla Kampateşi Çemberi’nde dolaşmaya başladı. Dudwin’in önünde durdu.

“Bir tane al,” dedi.

Dudwin hevesle çantaya uzandı. Parlak siyah bir taş çıktı.

“Bir taş mı?” diye bağırdı. “Bunlardan bende yüzlerce var!” Taşı tekrar çantaya attı.

Birkaç kampçı taşları aldı. Ama çoğu, YoRick yanlarına geldiğinde başını her iki yana doğru salladı.

Mordie kalkmaya çalıştı. “Hoşça kalın, kampçılar,” dedi. “Eğer aranızdan biri gelecek yaz gelmek isterse, bana haber verin. Büyük Kazı’yı tekrar deneyebiliriz.”

“Ben gelirim, efendim!” dedi Torblad.

Mordie ona gülümsedi. “İyi çocuk,” dedi.

“Eh, pekâlâ!” dedi LoLo, hepsi bu kadarmış gibi. “Şimdi, kamp şarkımızı son kez söyleyelim bakalım.”

*“Selam! Selam! Ejder Ateşi Kampı!
Kendimizi adıyoruz sana!
Yok senin gibi başka bir kamp,
Etrafta ağaç kütükleriyle!
Sülüklü Göl’de yüzeriz,
Dağ Patikası’nda gezeriz!
Erkekler ve kızlar için açık hava
Yaşasın Ejder Ateşi!”*

Şarkı sona ererken herkes eve gitmeye hazır halde ayağa kalktı.

“Moose’a veda etmem gerek,” dedi Dudwin ve koşarak uzaklaştı.

Papatya, koşarak Wiglaf'ın yanına geldi.

“Uzundış ile vedalaşmak zor muydu, Papatya?” diye sordu Wiglaf.

Papatya omuz silkti. “Zundış-uyay ok-çay akışıklı-yay,” dedi. “Ma-ayay adece-say ir-bay aban-yay omuzu-day.”

“Yani yabandomuzu çok sıkıcı, öyle mi?” Wiglaf gültümsedi.

O sırada gösterişli, altınlarla süslü bir fayton Ejder Ateşi Kampı'nın kapısından girdi.

“İşte arabam geldi!” diye bağırdı Erica. “Haydi, Janice! Sen de Angus! Faytoncum Kraliyet Sarayı'na dönerken sizi bırakır.” Wiglaf'a döndü. “Sen, Dud ve Papatya da gelin. Faytoncum yolunu değiştirip sizi Pinwick'e bırakmaya aldırılmaz.”

“Kul-oyay aşlayana-bay adar-kay arayda-say alabilir-kay iyim-may?” diye sordu Papatya.

“Tabii, Papatya,” dedi Erica. “Annem ve babam senin sarayda olmandan mutluluk duyar.” Wiglaf'a döndü. “Araba biraz kalabalık olacak ama kimin umrunda? Yolculuk süresini Ejderha Avcıları Okulu'na döndüğümüzde neler yapacağımızı planlayarak geçirebiliriz.”

Erica faytoncunun yanına koştu.

Wiglaf iç çekti. Sonbaharda Ejderha Avcıları Okulu'na dönemeyeceğini kimseye söylememişti. Mavi taşlı bileziğı kolundan çıkardı. Annesi asla uğursuzluk getirecek bir bileziğı takmazdı. Belki Erica'ya verirdi. Böylece ona kendisini hatırlatacak bir şey olurdu.

Dudwin, yavaşça Wiglaf'a sokuldu. "Bataklık Ejderhaları'nı özleyeceğim," dedi.

O sırada Zelda koşarak yanlarından geçiyordu. Wiglaf'ın elindeki bileziğı gördü. "Bataklık Ejderhaları'nın kaptanı olarak çok meşguldüm. Elişii dersinde annem için bir şey yapma fırsatım olmadı," dedi. "Bana o bileziğı satabilir misin acaba?"

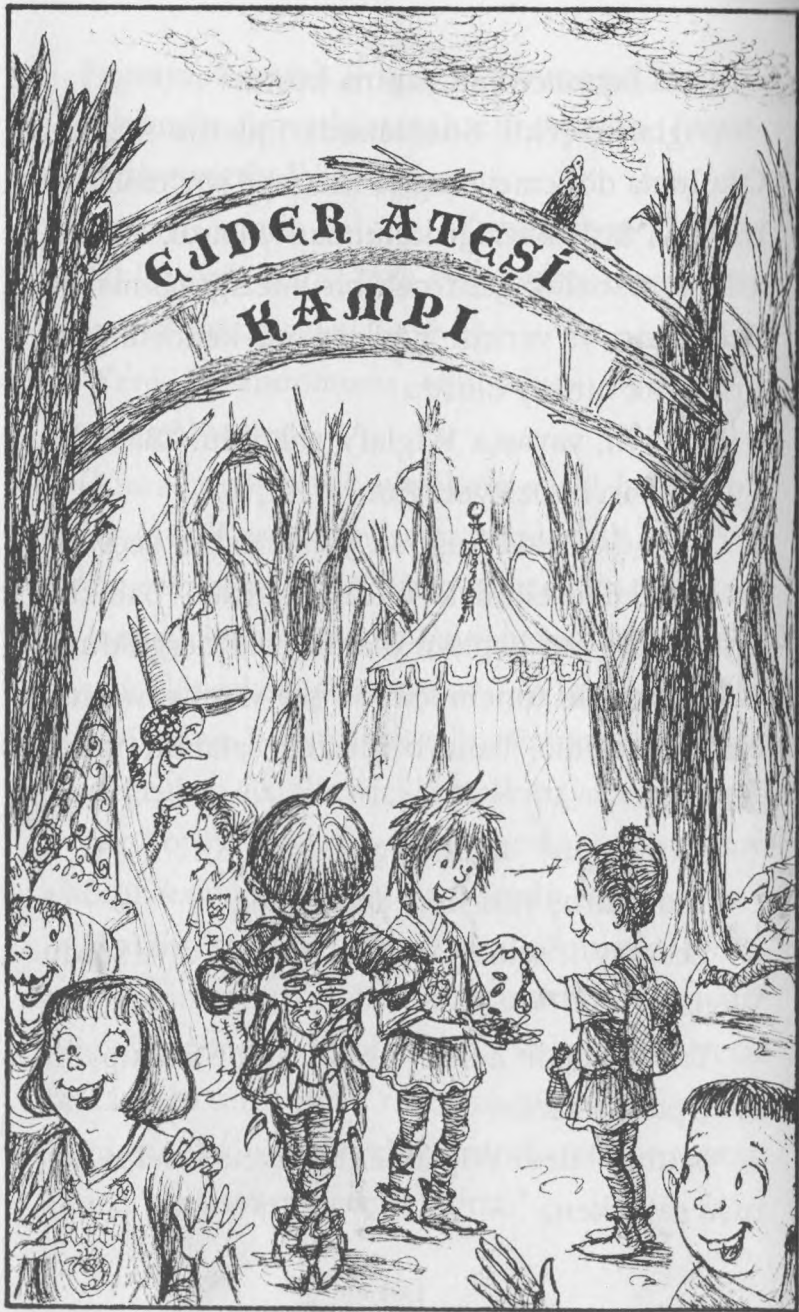
"Satmak mı?" dedi Wiglaf.

"Yedi kuruş veririm," dedi Zelda.

"Eee, şey... sekiz yapabilir misin?" diye sordu Wiglaf.

"Tabii," dedi Zelda. Elini cebine sokup bir avuç para çıkardı.

"Sattım!" dedi Wiglaf, Zelda avcuna sekiz kuruşu sayarken.

Wiglaf sırttı. “Sekiz kuruş! Ejderha Avcıları Okulu’na dönmek için ihtiyacım olan para!”

“Ben de Ejderha Avcıları Okulu’na gitmek istiyorum!” dedi Dudwin. “Hey, Zelda! Ejderha dişinden yapılmış bir kolye almak ister misin?”

“Babam bayılır!” dedi Zelda. “Sekiz kuruş mu?”

“Sattım!” dedi Dudwin. Wiglaf’a döndü. “Artık okulda da seninle birlikte olabilirim, Wiggi. Bu harika değil mi?”

Wiglaf cevap vermedi. Bunun yerine, Kraliyet Faytonu’na doğru koşmaya başladı. Dudwin ve Papatya da arkasındaydılar.

“Hey, Erica!” diye seslendi Wiglaf. “Bizi bekleyin!”

WIGLAF'IN HAYALET HİKÂYESİ

Bu hikâyeyi
kamp ateşi başında
otururken anlatmak
eğlenceli olabilir.

GERÇEK YÜZÜĞÜ

Kötümızrak, altını her şeyden daha çok severdi. Bir gün diğer kampçılarla birlikte, Ejder Ateşi Sırtının öte yanında bir doğa yürüyüşüne çıktılar. Kötümızrak diğerlerinden ayrıldı ve altın bulmak için kendi başına yürümeye başladı. Bir mağaranın girişinde, büyük kırmızı bir taşı olan bir yüzük buldu.

Eline aldığında, yüzüğün içinde bir yazı olduğunu gördü: "Yakut Gerçek Yüzüğü" yazıyordu.

"Ah, Yakut Gerçek Yüzüğü," dedi Kötümızrak.

"Bana daima gerçeği mi söylersin?"

Yüzük cevap verdi: "Hiç yalan söylemedim."

Kötümızrak yüzüğü parmağına geçirdi.

"Ah, Yakut Gerçek Yüzüğü," dedi Kötümızrak.

"Nereden altın bulabilirim?"

"Uzun Zamandır Kayıp Olan Saray'da bir sandığın içinde," dedi yüzük.

"Ah, Yakut Gerçek Yüzüğü," dedi Kötümızrak.

"Uzun Zamandır Kayıp Olan Saraya nasıl gidebilirim?"

"Akbaba Vadisinden geç," dedi yüzük.

Kötümızrak, Akbaba Vadisinin yolunu tuttu. Kaybolduğunda, yönünü bulmak için yüzüğe soruyordu. Yüzük her seferinde ona gitmesi gereken doğru yönü söylüyordu.

Hava karardı. Kötümızrak yürümeye devam etti. Sonunda tepenin zirvesine ulaştı. Ay ışığında, aşağıda parıldayan bir saray gördü; bu, Uzun Zamandır Kayıp Olan Saray idi.

Kötümızrak aceleyle tepeden aşağı indi. Sarayın kulelerine konmuş kuşları, akbabaları görebiliyordu. Pencerelelerinden yarasalar girip çıkıyordu. Kötümızrak ürperdi. Uzun Zamandır Kayıp Olan Sarayın görüntüsü hoşuna gitmemiştir. Yine de, altını çok istiyordu. Kapıyı itip açtı.

Gıccııııııı!

İçerisi çok karanlıktı. Eski, ıslak çizme gibi kokuyordu.

Eskimızrak bir meşale yakıp etrafına bakındığında, neredeyse bağıracaktı! Her taraf dev örümcek ağılarıyla doluydu. Her ağın ortasında, kocaman, şişko bir örümcek duruyordu.

Kötümızrak'ın altın sevgisi, örümcek korkusundan daha güçlüydü. Sarayda ilerlemeye başladı. Sonunda bir kapıya geldi.

Kapıyı açtı.

Gıccııııııı!

Meşalesini içeri doğru tuttuğunda, onlarca fare deliklere kaçıştı.

Kötümızrak'ın altın sevgisi, fare korkusundan daha güçlüydü. Bu yüzden odadan geçerek başka bir kapıya geldi. Onu da açtı.

Gıccııııııı!

Yüzlerce sıçan, parıldayan kırmızı gözleriyle ona bakıyordu.

Kötümızrak sıçanlardan ölesiye korkardı ama altın sevgisi, sıçan korkusundan daha güçlüydü. Odayı koşarak geçip başka bir kapıya geldi; bu arada sıçanlar ayaklarını ısırılmaya çalışıyordu.

Kötümızrak kapıyı açtı.

Gıccııııııı!

Kendini uzun, dar bir koridorda buldu. Ortalıkta hiç örümcek yoktu. Fare ya da sıçan da. Koridorun sonunda içi altın dolu uzun, alçak bir hazine sandığı vardı.

"Altınlarım!" diye bağırdı ve sandığa doğru koştu.

Ama yaklaşırken, Kötümızrak parıldayan şeyin ne olduğunu gördü.

Bu bir hazine sandığı değildi...

Bir tabuttu!

Kötümızrak parıldayan tabuta baktı.

O sırada tabut yerden yükseldi ve havada asılı kaldı.

Kötümızrak korkudan olduğu yere çivilenmişti!

Sonra tabut kendi kendine döndü ve havada süzülerek üzerine doğru gelmeye başladı.

"AAAAAHHH!" diye bağırdı Kötümızrak.

Koşmaya başladı!

Tabut da havada süzülerek peşinden geliyordu.

Kötümızrak sıçanlarla dolu odadan koşarak geçti.

Tabut hâlâ arkasındaydı.

Farelerle dolu odadan koşarak geçti.

Tabut hâlâ arkasındaydı.

Dev örümcek ağlarıyla dolu odadan geçti.

Tabut hâlâ arkasındaydı.

Ana kapıya doğru koştu. Tabutun sıcaklığını ensesinde hissedebiliyordu.

Aniden, Kötümızrak yüzüğü hatırladı.

"Ah, Yakut Gerçek Yüzüğü!" diye bağırdı. "Bu korkunç tabutu nasıl durdurabilirim?"

Yüzük cevap verdi: "Bir bardak soğuk su iç!"

ERICA'NIN KAMP TEZAHÜRATLARI

Ejder Ateşi Kampına
takımlara tezahürat yaptık
Kampa gittiğimizde siz de
kendiniz için tezahürat
uydurabilirsiniz.

İşte benimler:

Mağara Ejderhaları! Mağara Ejderhaları!

Ra! Ra! Ra!

Bataklık Ejderhaları? Bataklık Ejderhaları?

Ha! Ha! Ha!

Mağara Ejderhalarından çıkar ateş

Bataklık Ejderhalarından çıkar duman!

Bataklıklar bizi yenebileceklerini sanırlar

Ama sonunda çok aldanırlar!

Bir Bataklık! İki Bataklık!
Üç Bataklık! Dört!
Bizi yenebileceğimizi mi sanırsınız?
Düşünün bakalım biraz daha!

Bataklık Ejderhaları! Bataklık Ejderhaları!
Yüzünüz süren ortasında!
Daima kazanır Bataklık Ejderhaları!
Ve yenilir Mağara Ejderhaları!

Hey nani nani ha ha ha!
Gidilecek yerdir Ejder Ateşi
Seviyor muyuz acaba? Elbette!
Ejder Ateşi Kampı bir numara kalbimizde!

Bir kıta daha ekledik:

Hey nani nani dan dan dan!
Vazgeçmeyiz Ejder Ateşi Kampından!
Seviyor muyuz acaba? Bağırarak söyle hemen:
Ejder Ateşi Kampı! Getürün bizi buradan
sabah erken...

İANICE'DEN KAMP ŞARKILARI

Ejder Ateşi Kampı'nda
gerçekten çok eğlenceli
şarkılar söyledik.
İşte en sevdiklerim!

100 Damacana
("Duvarda 100 Bira Şişesi"
şarkısının melodisiyle)

Duvarda 100 damacana limonata,
100 damacana limonata!
Bu damacanalardan biri düşerse...
Duvarda 99 damacana limonata!

Duvarda 99 damacana limonata!

Duvarda 99 damacana limonata,

99 damacana limonata!

Bu damacanalardan biri düşerse...

Duvarda 98 damacana limonata!

(Duvarda hiç damacana kalmayana
kadar söylemeye devam edin.)

Ejder Ateşi Kampı'nda

(“Yaşlı Dumanlı Dağ'ın Tepesinde” şarkısının
melodisiyle söyleyin.)

Ejder Ateşi Kampı'nda

Yemek saati yaklaştığında

Kampçılar titremeye başlar

Endişe ve korkuyla.

Kurabiye karıştırır sahanda

Sıcacık et topaklarını.

Kesivordi başparmağını
Düştü tencerenin içine
Kurabiye bağırdı, "Eyvah!
"Parmagım düştü yahninin içine!
"Eğer bulursanız, kampçılar,
"Sakin atmayın ağızınıza!"

Bir bant yapıştırdı,
Ama o da düştü tencerenin içine
Bu yüzden, Ejder Ateşi Kampı'nda
BU YAHNİYE DİKKAT EDİN!

ANGUS'TAN ÇAMUR PASTASI TARİFİ

Angus: Hiç ÇAMUR PASTASI yediniz mi? Kulağa iğrenç gelebilir ama tadı çok güzeldir. İnanın bana!

Malzemeler:

- 1 paket hazır kurabiye
- 1 paket krem şanti
- 2 paket hazır çikolatalı puding
- Puding için süt
- Solucan şekerler
- Tencere veya temiz bir saksı
- Muzlu gofret

1. Hazır kurabiyeleri bir gece buzlukta bekletin. (Böylece ezilmesi daha kolay olur.)
2. ÇAMUR PASTASINI yapmaya hazır olduğunuzda, bir yetişkinden blenderda hazır kurabiyeleri ezmesi için yardım isteyin.
3. Hazır çikolatalı pudingi kutusundaki talimatlara göre pişirin. Bir yetişkinden yardım isteyin.
4. Krem şantiyi bir kâseye koyun. Karışım güzel bir çamur rengi alana kadar pudingi ekleyin. Ne kadar puding koyarsanız, o kadar koyu bir toprak rengi olur.
5. Tencerenin veya saksının dibine bir kat hazır kurabiye kırıntısı döşeyin.
6. Puding karışımını üzerine dökün. Ortaya bir kat daha kurabiye kırıntısı döşeyin. Solucan şekerleri de ortaya koyabilirsiniz.

7. Geri kalan kurabiye kırıntısını, puding karışımının en üstüne dökün.
8. Muzlu gofretlerden ejderha mezarı taşları yapın. Gofret parçalarını yarısına kadar pudingin içine gömün.
9. Mezar taşlarından çıkan solucanlar olarak şekerleri gofretlere yakın koyun.
10. ÇAMUR PASTASINI yemek için bir arkadaşınızdan yardım isteyin! (Tek başınıza bitiremeyeceğiniz kadar büyüktür ama çok fazla arkadaş toplamayın, yoksa size kalmaz!)

EN GÜZEL KAMP ŞAKALARI

Wiglaf

Tak, tak!
Kim o?
At.
Hangi At?
Yelkeni delik bir yat.

Erica

Tak tak!
Kim o?
İt
Hangi it?
Köpeğin üzerindeki bit

Angus

Tak, tak!
Kim o?
Hortlak.
Hangi Hortlak?
Şayırlada otlayan
Hortlak.

Zelda

Tak, tak!
Kim o?
Tak.
Hangi Tak?
Çok sorma da kalk
kapıya bak.

THE FUTURE

Ejderha Avcıları Okulu
Yıllığı

Kurucular

Felsefemiz

Sör Herbert ile Sör Ichabod, Ejderha Avcıları Okulu'nu kurarken bugün bile hâlâ geçerli olan basit bir ilkedен yola çıktılar: Ne kadar güçsüz, ödleк, tembel, düztaban, kokuşuk veya isteksiz olursa olsun, her çocuk altın peşinde bir ejderha avcısına dönüşebilir. Ejderha Avcıları Okulu'nda geçen dört yıldan sonra delikanlılar hem aileleri hem de seçkin okulumuz için bir zenginlik kaynağı olabilirler.

(* (**) (***)

* Ejderha Avcıları Okulu'nun kesinlikle kâr amaçlı bir kuruluş olduğunu hatırlatırız.

** Ejderha Avcıları Okulu, ejderha avcılarınca ele geçirilen altınların bir bölümüne el koyma hakkını saklı tutar.

*** Bu altınların ne kadarının öğrencimizin ailesine verileceğine değerli müdürümüz Mordred karar vermektedir. Her durumda bu miktar altınların 1/500'ünden az, 1/499'undan da çok olmayacaktır.

Okul Müdürü

Muhteşem Mordred

Mordred, Ejderha Pataklayıcıları Yüksekokulu'ndan ikincilikle mezun oldu. Öteki öğrenci Lionel Flyzwattar Ejderha Şişleme Hazırlık Okulu'nun müdürü olmuştu. Mordred uzun yıllar Ejderha Tokatlayıcıları Alternatif Okulu'nda yarı zamanlı okutman olarak çalışırken çamur güreşi konusuyla

yakından ilgilenme şansı buldu. Flyzwattar'ın eğitim işinden çok para kazandığını görünce 974 yılında Ejderha Avcıları Okulu'nu kurdu ve halen müdürlüğünü yapıyor.

Lakabı: Uyuz Mordred

Hayali: Kucak dolusu altın

Gerçek: Henüz tek bir altın görmüştüğü yok

Sırrı: "Taşfırın Erkeği Mordie" takma adıyla çamur güreşi yaptı

Gelecekle ilgili planları: Zengin olur olmaz emekli olup Bahamalar'a gidecek.

Yönetim Kurulu Üyesi

Leydi Lobelia

Lobelia Müthiş Mordred'in kız kardeşidir ve Eğer-Bu-Yazıyı-Okuyabiliyorsan-Moda-Tasarımcısı-Olabilirsin Okulu'ndan mezun olmuştur. Lobelia Husky Kralı Felix ve Rüküş Eric'in moda danışmanlığını da yapmıştır. 979'da Lobelia yaşayan en kıdemli şövalye olan Sör Jeffrey Yarakabuğukaldıran ile evlenmişti. Leydi unvanını da o zaman kazanmıştı, fakat (ne yazık ki!) kendisine kalan çok az miktarda serveti tek bir kere yapmış olduğu alışverişte harcaayıp bitirmişti. Leydi Lobelia Ejderha Avcıları Okulu'na yaptığı sık ziyaretlerinde haykırdığı, "Ortaçağ'da yaşıyorum diye orta yaşlı görünmek zorunda mıyım yani!" sözıyla bilinir.

Lakabı: Leydi Lo Lo olarak

Hayali: Modaya korkunç uygun giyinmek

Gerçek: Korkunç!

En iyi sakladığı sır: Karanlık Çağ'daki İndirime Girmiş Ucuzcu Mağazaları

Gelecekle ilgili planları: Çocuklara yeni üniforma:

El örgüsü taytlar ve dantelli tunikler

Öğretmenler

Sör Mort du Mort

Ejderha Avcıları Okulu'nun Başlangıç, Orta ve Usta sınıflarının sevilen öğretmenidir. Bir zamanlar müthiş bir ejderha zurgalayıcısı olduğu söylenir durur. (Ne demek olduğunu bilmiyoruz, ama ürkütücü bir şey olduğu anlaşılıyor.) En son çarpışması ejderhaların en korkuncu olan Şövalye Ufalayıcısı ile olmuş. Ne yazık ki, daha ilk anda kafasına aldığı sert bir darbe nedeniyle birazcık kafayı yemiştir.

Lakabı: Kaçık

Hayali: En müthiş ejderha avcısı olmak

Gerçek: Hayaliyle alakası yok

Sırrı: Hatırlamıyor

Gelecekle ilgili planları: Biraz kestirmek

Koç Wendell Plungett

Plungett Ejdarha Avcıları Okulu'nda Beden Eğitimi Bölümü'ne katılmadan önce yıllarını Kara Orman'da macera aramakla geçirmiş, sonunda ormanı terk edip ejderha avcılığı günlerini geride bırakmıştır. Koç Plungett, Hiçbiryer Bataklığı'nın kuzeyindeki en bulun-

mayan en adaleli erkekti. "Kalas gibiyimdir!" dediği biliniyor. Ejderha Avcıları Okulu'nda çeşitli şapkalar ve miğferler giyer. Beden Eğitimi öğretmenliğinin dışında, şişleme antrenörlüğü, dans öğretmenliği ve özel müfettişlik gibi görevleri vardır. Genç bir kızla tanışmak ve mum ışığında yemek yemek için can atmaktadır.

Lakabı: Koç

Hayali: Taş gibi sert olmak

Gerçek: Fufu adlı pelüş oyuncak ejderhasıyla uyur

En iyi sakladığı sır: Saçını şöyle bir çekin de görün

Gelecekle ilgili planları: Aşkını bulmak

Birader Dave

Ejderha Avcıları Okulu'nun kütüphanecisidir. Ejderha Avcıları Okulu'na nasıl gelmiştir?.. Ailesi birkaç nesildir şeker-cilik yapan Dave'in sattığı şekerler Başparmak Köyü'nün üç çocuğunu dişsiz bırakınca duyduğu vicdan azabı nedeniyle kendini borçlu hissetmiş ve insanlığa başarılması çok güç bir iyilik yapmaya karar vermiştir. Bunun için de okumanın yazmanın bir zaman kaybı olduğuna inanmasıyla ünlü Ejderha Avcıları Okulu'na kütüphaneci olmaya ve öğrencileri bunun aksine ikna etmeye kendini adanmıştır.

Lakabı: Birader

Hayali: Kütüphanede kitap okuyan çocuklar

Gerçek: Kütüphanede uyuyan çocuklar

Sırrı: Cliff'in ders notlarından yararlanıyor

Gelecekle ilgili planları: Şeker kâğıtlarına mâniler yazmak

Profesör Prissius Pluck

Profesör Pluck, Turşucu Hurşit Özel Okulu'ndan mezun oldu ve Fen Bilimleri Profesörü olmak için Ejderha Avcıları Okulu'na geldi. Uzmanlık alanı Çoktan Seçmeli Testler. Profesör Pluck'ın öğrencileri:

- a) Profesör Pluck'ın ne kadar çok tükürük saçabildiğine hayret ediyorlar,
- b) Ön sıralara oturmamaya dikkat ediyorlar,
- c) Okul müdürü Mordred'e kendilerini başka sınıfa alması için yalvarıyorlar,
- d) Yukardakilerin hepsi.

Lakabı: Bay Salyalı Surat

Hayali: P'leri doğru bir şekilde telaffuz etmek

Gerçek: Saçılan tükürükler

En iyi sakladığı sır: Hiç tükürük köftesi yemedi

Gelecek için planları: Yarık dudakları iyileştirme üzerinde çalışma

Memurlar

Tava

Tava'nın nasıl Ejderha Avcıları Okulu'nda aşçıbaşı olduğunu kimse bilmiyor. Kimilerine göre Mordred bu harap şatoyu satın aldığı anda o zaten mutfaktaymış ve orada kalmış. Kimilerine göreyse bulaşıkları çok çabuk yıkadığı için Leydi Lobelia onu bu işe almış. Kimilerine göre ise okulla ilgili öyle

karanlık sırlara sahipmiş ki onu işten atamıyorlarmış. Ama şimdiye kadar onun iyi bir aşçı olduğu için bu işi yaptığını söyleyen tek bir kimse bile çıkmamış.

Lakabı: Adı Tava olan birine nasıl bir takma ad takılabilir ki?

Hayali: Temiz bir mutfak

Gerçek: Temiz bir mutfak hayaldir

Sırrı: Ara sıra şato hendeğinde köpük banyosu yapıyor

Gelecekle ilgili planları: Aşçılık okuluna yazıldı

Yorick

Yorick, Ejderha Avcıları Okulu'nda İzci Başkanı. Mas-karalıktaki becerisini Şen Şarkıcılar ve Çıtır Dansçı-lar'la birlikte geçirdiği yıl-lardan edinen Yorick, *Kül-kedis*'ndeki Cam Terlik rolüyle de ödül kazanmıştı. *Üç Ayı* masalındaki anne ayı rolünü alamayınca kendisine yeni bir yol çizmeye karar verdi.

Mordred'in onu gördüğü gece Ayılar Yolu'nda ayı kılığında dolaşmış. Kılık değiştirmedeki ustalığını fark ettiği için de onu hemen İzci Başkanı yapmıştı.

Lakabı: Bu da Kim?

Hayali: Kılık değiştirme ustası olmak

Gerçek: Mordred'in ayak işlerinin ustası

En iyi sakladığı sır: Kral Ken gibi giyinmekten hoşlanıyor

Gelecek için planları: Tavşan kıyafetini yitirmek

Öğrenciler

Pinwick'li Wiglaf

Yeni öğrencimiz Wiglaf, yanında Başparmak Köyü'nün bile metropol kadar büyük kaldığı küçücük bir köy olan Pinwick yakınlarında bir izbelikten gelmiştir. On üç çocuklu bir evde büyüdüğü için de okuldaki yatakhane hayatına hemen uyum sağlamakta zorlanmamıştır.

Ancak Koç Plungett'in peruğunu şişlediği için de okula iyi bir başlangıç yaptığı söylenemez. Çok işin var Wiglaf! Seninle çok eğleneceğiz.

Hayali: Kahraman bir ejderha avcısı olmak

Gerçek: Cebinde hâlâ bebekliğinden kalma bez parçası taşıyor

Ders dışı faaliyetleri: Hayvan Dostları Kulübü Başkanı, Yılanbalığı Yemekten Bıkanlar Kulübü Başkanı, Tava'nın Kurulama Ekibi Havlu Serme Görevlisi, Domuz Sevenler Kulübü Kurucusu

En sevdiği yer: Kütüphane

En sık söylediği söz: *Erhaba-may, Patya-paday!*

Gelecekle ilgili planları: Altun bulmak

İntikamcı Angus

Mordred ile Leydi Lobelia'nın yeğeni olan Angus ortalıkta, ya, "Ben sizlerden biriyim!" ya da, "Dayıma söylerim ha!" diyerek yürür. Bu 1. Sınıf öğrencisinden güçlü bir ejderha avcısı olabilecek midir? Yoksa günün birinde Tava'nın yerine mutfağa mı terfi edecektir? Bizce ikincisi. Haydi Angus, boşuna uğraşma!

Hayali: Ejderha Avcıları Okulu'ndaki yemeklerde daha çok çeşit

Gerçek: Yılanbalığı, yılanbalığı, yılanbalığı!

Ders dışı faaliyetler: Ejderha Avcıları Okulu Mutfak Kulübü'nün Başkanı, Dişlek Dürümcü'nün Yeri'ni ziyaret. Satış temsilciliği

En sevdiği konu: Öğlen yemeği

En sık söylediği: "Karnım hâlâ aç!"

Gelecekle ilgili planları: "Ejderha Pişirmenin 101 Yolu" kitabını yazmak

Eric von Royale

Eric çok uzak bir yerden gelmiş. (Yani kayıt formuna öyle yazmış.) Bu 1. Sınıf öğrencisinin durumu biraz tuhaf. Kendisi normal ve ortalama biri olduğunu söyleyip duruyor ancak o zaman o yatağındaki ipek yatak örtüsü ne peki? Ailesi gerçekten de Sör Lancelot'un yakın dostları mı? Gerçekten de Tava ona Temiz Ta-

baklar Kulübü'nü kurması için rüşvet verdi mi? Hem Allah aşkına, bu çocuğun sağ kolu sınıfta sürekli parmak kaldırmaktan ağrımıyor mu?

Hayali: Yiğit bir ejderha avcısı olmak

Gerçek: Sadece öğretmenlerin maskotu

Ders dışı faaliyetleri: Sör Lancelot'u Sevenler Kulübü, Zırhı Parlatma Kulübü, Ayn Ejderha Avcısı Kulübü, Ejderha Avcıları Okulu Amigolar Takımı Kurucusu ve Bestecisi.

En sevdiği konu: Hepsi!!!

En sık söylediği söz: "Avcıların en müthiş olanı ben..."

Gelecekle ilgili planları: Ejderha Avcıları Okulu'nu devir almak

Cesur Baldrick

Baldrick için bu önemli bir yıl. Baldrick Ejderha Avcıları Okulu'ndaki 1. Sınıfın genç delikanlısı olarak onuncu yılını kutluyor. Daha gidecek çok yolun var, Baldrick! Yeni öğrencilerden herhangi biriniz iplerle ilgili ne bilmek istiyorsanız, doğru kişi Baldrick'tir. Kafeteryanın yılanbalığını ne zaman kesinlikle yememeniz gerektiğini, Profesör Pluck'ın sınıfında nereye oturmanın daha yararlı olduğunu ve derse geç kaldığınızda müdüre nasıl bir mazeret bulacağınızı size o söyleyebilir. Yeter ki ona herhangi bir sınav sorusunun cevabını sormayın.

Hayali: Dünyayı dolaşmak

Gerçek: Devamlı akan burun

Ders dışı faaliyetler: Ejderha avcılığı egzersizleri

En az ilerleme kaydeden kişi ödülü sahibi

En sevdiği konu: "Soruyu tekrar eder misiniz?"

En sık söylediği: "Ev ödevimi ejderha yedi!"

Gelecekle ilgili planları: Ejderha Şişleme Hazırlık

Okulu'na geçmek

Reklamlar

KRAL ARTHUR'UN SAVAŞ ZIRLARI MAĞAZASI

Kral Arthur'un Savaş Zırhları Mağazası
Tam tepesine ineceğiniz anda tangur
tungur edip ejderhayı uyandıran zırhlardan
usandınız mı? Hemen Kral Arthur'un Savaş
Zırhları Mağazası'na gelip sessiz ve hafif
zırhları görün. Unutmayın, Kral Arthur'un
Zırhları en iyisidir!

YANDIM ANAM RAPTİYELERİ

İşkence yöntemleri değişebilir, ama rap-
tiyeler kalıcıdır. Yandım Anam Raptiyeleri
en ağzı sıkı şövalyeleri bile geveze bir papa-
ğana çevirir.

Yandım Anam Raptiyeleri: Benzerlerin-
den biraz daha iyi!

KAÇIK JACK'İN GARAJI

Avcılar Yolu'nda. Başparmak Köyü'ne yakın garaj. Uygun aylık fiyatlar.

İsterseniz arabanızı bırakın. Bekçi falan yoktur ve çizik, oyuk, yamuk, kayıp tekerlek ve benzeri saldırılardan dolayı sorumluluk kabul edilmez.

Kaçık Jack'in elinde koca bir baltayla bir arabayı parçaladığı yalnızca bir söylentidir.

DİŞLEK DÜRÜMCÜNÜN YERİ

Yılanbalığı yemekten bıktınız mı? Bir de Dişlek Dürümcünün Yeri'ni deneyin. Ucuz değiliz ama yılanbalığı servisimiz yok.